Mircea PORA

Republica Melcu'

EDITURA CECMA PARTNER
2004

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale

Pora, Mircea
Republica Melcu'/ Mircea Pora - Timişoara
Cecma Partner, 2004
ISBN 973-9345-67-0

Editor: Cornel Secu
Redactor: Tudor Crețu

© Cecma Partner & Mircea Pora, 2004
e-mail: cecma@cecmapartner.ro
www.cartegalbena.ro
Bun de tipar: iulie 2004
Apărut: august 2004

2001

Industria care... ucide

Mărturisesc că nu am fost niciodată în Valea Jiului. Despre importanța ei învățasem, însă, în şcoală, spunându-ni-se, la orele de geografie, că de acolo se extrage zi şi noapte, cu avânt, cărbunele atât de necesar pentru economia țării în curs de dezvoltare. Exista şi o „zi a minerului", când televiziunea transmitea imagini idilice din vale: un colț de natură, nepoluat, constituit din păduri, stânci accesibile, izvoare, un parc în care copii şi părinți se relaxau cât se poate de disciplinat, o stradă dintr-un nou cartier de blocuri, numai curățenie şi lumină, deci fără gropi, câini vagabonzi sau gunoaie răspândite peste tot. Un adevărat colț de rai unde să doreşti să-ți trăieşti viața. Pentru o punere şi mai mare în evidență a noului aspect al Văii Jiului, s-au şi fabricat câteva filme (de neuitat fiica lui Gheorghiu-Dej, Lica, în „Lupeni, '29"), ce te transportau în realitățile zonei din perioada interbelică. De pe ecran se revărsau asupra ta, ca spectator, imagini de coşmar: oameni epuizați, plini de praf de cărbune, vagoneți ce trebuiau împinşi manual, intrări ale minelor ce sugerau iadul, imobile pipernicite, insalubre, în care localnicii îşi duceau traiul. Probabil că, în bună parte, lucrurile aşa au şi stat. În ce mă priveşte, în diverse circumstanțe, am mai primit informații referitoare la „raiul mineresc socialist" din zona Jiului. Bărbații, evident mineri, mai tăcuți, mai puțin tentați la confesiuni, spuneau că viața „la mină" e grea, riscantă, că plata nu e conformă cu primejdiile ce te pândesc din toate părțile. Femeile, mai limbute, mai dornice de a-şi uşura sufletele, dădeau informații mai bogate: la ieşirea din „şut", nu puțini mineri se duc mai întâi la cârciumi şi pe urmă vin acasă,

aproape lunar sunt accidente mortale, când intri în mină nu mai eşti chiar atât de sigur că te mai şi întorci de acolo, există mulţi suferinzi, mai ales de boli de plămâni, datorită mediului toxic în care se lucrează. Mi-am dat repede seama ce diferenţe există între imaginile oficiale ale Văii Jiului şi realităţile crude ce puteau fi depistate la cea mai sumam vizită în regiune. După 1989, împreună cu milioane de conaţionali, am avut tristul prilej de a urmări, graţie televiziunii, nu mai puţin de cinci demonstraţii de forţă minereşti, consacrate istoric sub numele de „mineriade". Oameni înarmaţi cu reteveie, pari, drugi, cu figuri primitive, pline de ură, emanaţii ale răului celui mai de jos, în numele unor comandamente extrem de confuze, s-au pornit să bată, să schingiuie, să dărâme, să devasteze tot ce le ieşea în cale. Manevraţi din spate de români, aceşti români, constituiţi în hoarde, maltratau români pe care nu-i văzuseră niciodată în viaţa lor. incredibil ca astfel de scene să se petreacă într-o ţară a Europei secolului al XX-lea. Mi-am amintit, atunci mai ales, de spusele femeilor din Valea Jiului referitoare la viaţa ce se ducea acolo: muncă dură, primejdii, alcool, lipsă de speranţă, orizont intelectual închis. Nu demult, datorită unei explozii subterane eterna acumulare de gaz metan la o mină din Vulcan paisprezece oameni şi-au pierdut viaţa. Toate scenele transmise de acolo au fost coşmareşti..., aducerea la suprafaţă a trupurilor celor decedaţi, sicriele înşirate pe jos, familiile dispăruţilor umblând buimace pe străzi, prin propriile lor case etc. Cu această nefericită ocazie am avut posibilitatea să văd şi mina „ucigaşă" şi ce era în jurul ei.... Un imens orificiu negru, înghiţitor de vieţi, o tehnicitate ce te ducea cu gândul la anii '50 sau poate chiar şi mai departe, un peisaj părăginit, parcă abandonat, neaparţinând prin nimic la ceea ce ar trebui să fie un ansamblu minier la început de secol al XXI-lea. Şi, cum e mina din Vulcan, sunt şi celelalte, fie din Valea

Jiului, fie din alte zone ale țării, în bună parte, industria română, aşa cum se prezintă ea la ora actuală, ucide. Ce e de făcut într-o atare situație? Guvernanții să răspundă la întrebare, căci doar ei sunt cei care stau în marile fotolii de conducere ale țării. Ceea ce nu mi-a plăcut deloc în demersurile televiziunii, în ce priveşte evenimentele de la Vulcan, a fost faptul că s-au tot luat cam slugarnice interviuri înalților demnitari (Rus, Sârbu, printre alții) deplasați de la Bucureşti la locul tragediei, în loc sa se fi discutat, prioritar, cu minerii, deoarece ei ştiu, sub raport tehnic, cum se prezintă lucrurile prin mine. Asupra cazului prezentat in articolul de față s-a ordonat deja o anchetă. Mai mult ca sigur că vinovați de nenorocire vor fi declarați... cei dispăruți.

Terorismul din noi

Cum nu eşti puțin atent, cineva, mai pe față, mai pe ascuns, te şi terorizează. Vecinul, spre exemplu, recăpătându-şi gardul şi profitând de un surplus de forță fizică îți ia, cu nonşalanță, câteva palme de pământ din propria-ți curte. Altfel zis, se extinde, şi asta, pur şi simplu, pentru că aşa a vrut el.

La serviciu nu se poate să lipsească „tradiționalul" director sau şef de secție care, în ciuda unei politeți aparente, ține în mână un invizibil retevei, absolut necesar, crede el, pentru efectuarea anumitor corecturi ale activității subalternilor. Dar în armată? ...Aici, în lumea gradelor şi a uniformelor, acel „vezi că aşa vreau eu" e mai acasă ca oriunde. Tremură soldatul în fața caporalului, locotenentul în fața căpitanului, acesta în fața maiorului, şi tot aşa până la mareşal sau amiral.

Cred că şi prin guverne lucrurile stau cam la fel.

Miniştrii se încruntă la subalterni, dar stau sluj în faţa premierului care, la rândul său, poate avea crampe stomacale când e chemat la raport de... preşedinte. Şi, astfel, putem zice că, în universul nostru mic, de oameni mai mult sau mai puţin importanţi, terorismul, sub diverse forme şi la diverse intensităţi, e permanent prezent.

Ce se întâmplă oare (s-a întâmplat) la nivel de state, de comunităţi umane mari? în esenţă, dar, firește, la o altă scară, ceea ce se poate petrece într-o familie, mică instituţie sau infimă colectivitate umană. Cei mai puternici, în ciuda unor reguli de bună convieţuire şi respect, îi apasă, altfel zis îi terorizează pe cei mai slabi. Pe plan european, dar într-un anume fel şi pe plan mondial, a existat o teroare germană cam între anii 1937-1945. Prin văzduh, pe şosele, pe căi ferate, armată, pe la uşile diferitelor domicilii, gestapoul, în sfârşit, în interiorul unor suprafeţe bine încercuite cu ziduri şi sârmă ghimpată, în stare de sclavie, sute de mii de oameni destinaţi exterminării. Şi când te gândeşti ce genii au dat nemţii omenirii...

După stingerea terorii germane, pedepsită crunt de umanitate, pentru o bună parte din omenire a urmat teroarea rusească, altfel zis, sovietică. Cu Stalin în frunte, de o durată mai lungă şi mai bine articulată decât cea germană, teroarea rusească a reuşit să ucidă zeci de milioane de oameni şi să îmbolnăvească sufleteşte sute de milioane de semeni de-ai noştri de diverse naţionalităţi.

De prin anii ’60, credeau, sub directa influenţă a şcolii sovietice de a da la cap, au intrat în modă atentatele contra oamenilor politici, tentativele de lovituri de stat, sechestrarea de persoane, utilizarea maşinilor capcană, dinamitarea ambasadelor sau a edificiilor de o deosebită importanţă.

Se lucrează în momentul de faţă, în aria mare a

terorismului internațional, cu organizații specializate, cu oameni antrenați, dispuşi oricând la sacrificiul propriilor vieți, finanțați din umbra de state ce fie se simt frustrate sub raportul poziției lor internaționale, fie vor să plătească polițe unor țări ce dețin pe mapamond poziții cheie. Marea majoritate a organizațiilor teroriste actuale sunt de origine arabă. Se gândesc liderii acestei lumi la o eră de dominație mondială musulmană, sau, pur şi simplu, vor să distrugă marile câştiguri ale civilizației, în general, infuzând în acelaşi timp, la nivel de planetă, o stare de panică, de nesiguranță... adică vor să terorizeze? Atacul întreprins împotriva SUA, după toate probabilitățile de puternice forțe arabe, confirmă cele afirmate mai sus.

Cum s-a ajuns, totuşi, aici? Cine e de vină? Cred eu că toată culpa poate să cadă pe capul țărilor grupate în felurite alianțe, țări în esență democratice, care nu au ripostat drastic atunci când atentatele s-au comis. Cei ce urăsc libertatea, viața constructivă, progresul, pentru a-şi impune „valorile" lor nu au ezitări în a distruge, schingiui, ucide. Trebuia demult ca acestora să li se fi răspuns cu aceeaşi monedă. Cu o justiție aproape pretutindeni bâlbâită, coruptă, sufocată de formalități, favorizând, chiar, delincventele, cu discursuri şi atitudini umanitare în fața criminalilor, nu e nimic de făcut. Dacă ei lovesc, la rândul lor, trebuie loviți. Replica americană, dar se poate zice, şi a lumii libere, civilizate, dată brutalității şi crimei dezlănțuite e absolut necesară.

Altfel, lăsând animalismul, terorismul din noi să triumfe, ne vom cufunda cu toții în bestialitate si haos.

Gesturi, situații...

Am auzit din mai multe direcții şi nu o singură dată, că în, articolele mele, scrise „după ureche” (au mai spus unii), scot masiv şi cu obstinație în evidență doar minusurile, defectele românilor, trecând ca păpădia în zbor, peste aspectele pozitive, care, prin soliditatea lor, ne-au ridicat şi ne ridică, spun, iarăşi, unii, spre nezdruncinabilul calificativ de „minunat popor”. Judece fiecare cum vrea şi, mai ales, cum poate, conținutul articolelor mele, dar eu consider că e mai bine să cobori adânc cu „freza” (gândiți-vă la cea dentară) spre adevăr, uneori chiar cu riscul exagerărilor, decât să împodobeşti cu flori, să îmbraci în rochie de mireasă, violența, minciuna, servilismul, duplicitatea, impostura, falsa dragoste de cele naționale. M-am săturat până în gât de cei ce nu-şi dorm nopțile din amor pentru țară, căutând, însă, mereu să fie şi chiar reuşind să fie, în vederea exercitării înaltei iubiri, sub fiecare regim, exact acolo unde „fripturile” s-au dovedit a fi mai mari. În însemnările de față am să încep prin a menționa ceva pozitiv, îmbucurător. Prin voința neagră a destinului, cel puțin în aparență lucrurile par a fi aşa, opt copii din Galați, toți mici şi foarte mici, au rămas orfani, ambii părinți decedând de tuberculoză, boală care, din cauza bunăstării ce-o avem, ne vizitează veselă din nou. Imaginea celor rămaşi de izbelişte era profund mişcătoare. Opt suflete – cea mai mare fiind o fetiță de 12 ani – la „voia întâmplării”, într-o țară care nu traversează cele mai bune momente ale sale, într-o societate ce pe terenul lunecos al concurenței şi al economiei de piață, nu-şi găseşte încă nici pe departe cadența. Te aşteptai ca imaginile transmise de canalul PRO TV să înghețe, să rămână ca o cadra de arhivă în marele depozit al mizeriei şi suferinței umane. Dar lucrurile nu au curs pe acest făgaş. Nu se terminase încă jurnalul PRO

TV că doamna Andreea Esca, personaj important al zilelor noastre, a şi anunţat că promisiuni ferme de ajutor pentru cei opt năpăstuiţi au şi venit din partea unor „oameni generoşi” care nu au putut rămâne indiferenţi la ceea ce văzuseră pe micul ecran. A reacţionat pozitiv la nenorocirea celor opt copii şi ministrul administraţiei publice, Octav Cosmâncă. Deci societatea românească (ea şi-a mai arătat generozitatea şi în alte împrejurări). În ciuda greutăţilor prin care trece nu e decât parţial amorţită. Chiar şi bâjbâindu-se prin actualele ceţuri, resurse de generozitate există. Şi ceea ce e îmbucurător e faptul că ele provin, după toate probabilităţile, din rândurile bogaţilor de rangul doi, poate chiar trei, semn că înclinaţia spre ajutorare, spre gestul uman, generator de progres, provine din stratul mai de adâncime al naţiei, din zonele unde banul se câştigă cu mai multă onestitate. Şi, unde e un plus de cinste, e şi durabilitate, şi dorinţă de a schimba, cât mai grabnic, piesele bolnave din eşafodaj... Să ne mutăm, acum, cu observaţiile noastre, pe un alt teren, şi anume pe acela al alimentaţiei publice... Aici, parcă, lucrurile nu prea strălucesc. Imagini din pieţele noastre am văzut cu carul. Multă marfă, multă lume, dar şi mai multă mizerie şi murdărie. Produse mai delicate ţinute de-a dreptul pe jos, mâini nespălate de vânzători grosieri apucând „în direct”, bucata de brânză sau carne, laptele, smântână, depuse în găleţi dubioase, de Paşte, miei sacrificaţi în mijlocul cumpărătorilor. Dacă ne deplasăm din pieţe prin depozitele “en gros”, dăm peste carne, nu arareori în prag de alterare, peste făină răscolită de gândaci, peste stive de paste făinoase ce constituie, printre altele, şi un rai al şoarecilor. Bodegile şi restaurantele oferă, şi ele, surprize. Se ajunge, uneori, fără probleme, la zicerea „Afară-i frumos gardul, da-năuntru-i leopardul”... Vrei să-i oferi soţiei, iubitei, logodnicei, o seară de neuitat, într-un local. O inviţi la „Pintea Viteazul” sau la „Haiducii din Codrii

Vlăsiei". Înăuntru atmosferă intimă, chelneri lucioşi, meniuri rafinate, multe cu specific naţional. Fiind doar la câteva zile de Unirea din 24 ianuarie, te simţi uşor patriot şi comanzi cârnăciori munteneşti, sărmăluţe moldoveneşti şi, ca desert, tort „Craiova" cu cremă de ouă. Totul e bine, deşi la ultimul dans când s-au făcut cele mai frumoase mărturisiri, ea acuză o vagă durere de cap. Fumatul, diagnostichezi tu, şi, poate, oboseala de peste săptămână. Acasă, însă, începe dezastrul. Ameţeli, vărsături, năduşeli în valuri. Soseşte salvarea. Până la urmă, cum-necum, iese şi adevărul la suprafaţă. Carnea din cârnăciori şi sărmăluţe avea termenul de „valabilitate" bine expirat, ouăle ce-au stat la baza cremei suferind şi ele de aceeaşi meteahnă. Închei „sceneta" aici, cu menţiunea că cei care, prin produsele lor, ne pot trimite direct la spital sunt fiinţe lipsite de orice conştiinţă, pe de o parte, şi merită, în consecinţa, pedepse dintre cele mai drastice, pe de altă parte. Primitivi, lacomi fără scrupule, ei reprezintă, împreună cu mulţi alţii, partea întunecată, deplorabilă a societăţii noastre…

Pornind de la un citat

„...Ne-a primit foarte bine Stalin. Mai erau Molotov, Beria, Kaganovici şi Mikoian, care se ocupa de economie. Stalin s-a aşezat în faţa noastră, Molotov în partea stângă, iar în partea dreaptă Beria, Kaganovici şi Mikoian. Am început să mâncăm şi să bem. Toasturile erau foarte importante pentru Stalin. Se toasta pentru orice. Mă uitam la Stalin şi vedeam cum i se învineţea nasul. Spre sfârşit, Stalin se adresează lui Dej... «Dej, vreau să-ţi spun câteva lucruri care mă preocupă. La sediul Comitetului Central de la Kremlin, eu mi-am spus părerea în legătură cu Ana Pauker. Tu cunoşti câte discuţii am

avut cu tine în legătură cu Ana Pauker. Eu, dacă eram în locul tău, demult îi trăgeam una la mir Anei Pauker»... După un timp, Dej s-a ridicat în picioare şi a spus...«Tovarăşe Stalin, noi vă mulţumim, vă mulţumim pentru primirea pe care ne-aţi tăcu t-o, este o mare onoare pentru noi... etc. ... etc. ...» (Fragment din memoriile lui Gheorghe Apostol publicat în revista "Dosarele Istoriei", nr. 12)... Sinistru citat am ales din memoriile, cine ştie, în fond, de cine scrise, ale lui Gheorghe Apostol. Stăpânii noştri adevăraţi nu mai stăteau acum, anul 1949, la Constantinopol, ci se mutaseră la Moscova. Cam o dată pe an trebuia mers la ei pentru a mai înfunda în desagă niscai "sfaturi" şi a da socoteală printre zâmbete, toasturi şi "prieteneşti" bătăi pe umăr, de ce s-a mai făcut... pe listă fiind, desigur, câteva priorităţi: naţionalizări şi confiscări de tot felul, lichidarea exploatatorilor prin indiferent ce mijloace, instaurarea dictaturii proletariatului, colectivizarea agriculturii, dinamizarea luptei de clasă, edificarea, prin tot felul de preparaţii ideologice, a omului de tip nou. Nesfârşite umilinţe, deci, în raporturile cu "A Treia Romă", defilări dezonorante prin oraşele ţării cu steaguri prioritar roşii şi chipurile "marilor dascăli", introducerea până târziu a limbii ruse în şcoli, însuşirea perfectă a stilului de conducere dictatorial împământenit de veacuri la Kremlin. Plus nişte teritorii luate, sincer să fiu. pentru cine ştie câtă vreme. Însă timpul, totuşi, a trecut, tirania Moscovei la nivel planetar s-a fragilizat, devenind chiar o amintire perioada când "maica Rusie" era o superputere militară. Occidentalii, în socotelile lor, ţin cont de fostul imperiu roşu, acum şi el în capitalistă transformare, dar nu mai prea tremura la ideea că laba grea, rusească, ar mai putea zgudui din temelii ceva. Noi, românii, însă, nu suntem nici occidentali, nu avem nici economie performantă, înghiţim democraţia adevărată, la nivel de conducători, mai ales, precum

un grav bolnav, ciolanul de porc cu fasole. Ne aflăm angajați, teoretic, în trecerea de la totalitarism la o societate liberă, dialogăm sofisticat cu Occidentul, mai cu seamă pentru ajutoare financiare, dar, pe plan economic, nu prea privatizăm, nu reducem birocrația, garantăm relativ proprietatea, lăsăm corupția să crească asemeni unui arbore seqoia, avem tendința de a eterniza un partid la putere (P.S.D.). Vrem să intram în U.E. şi N.A.T.O., dar facem tot ce putem pentru a nu intra. Ne aflăm, în consecință, la o egală distanță, grație acestor "performanțe", şi de Occident şi... de Rusia. Fostele noastre "surori" de lagăr, Ungaria, Cehia, Slovacia, Polonia (cu Bulgaria se va vedea) s-au îndreptat decisiv spre Vest, noi, însă, nu. Continuăm să dansăm, undeva la mijloc, în balta indeciziei, sub un joc, credem noi, derutant de lumini, dar extrem de riscant pentru intrarea noastră în comunitatea vestică. Nu demult, premierul Năstase, însoțit de membri ai guvernului şi un număr considerabil de oameni de afaceri a fost într-o vizită oficială la Moscova. Cortegiul capetelor plecate din vizitele "de odinioară" la Kremlin nu l-am mai văzut, dar atât la masa tratativelor cât şi în discuțiile bilaterale oficialii români erau prudenți, călcători, parcă, pe ouă, ştiind că, prin comparație cu gazdele lor, sunt nişte pitici... cu costum şi cravată. Exercitându-şi în continuare, mai voalat, drepturi de arbitraj în ceea ce ne priveşte, guvernanții ruşi nu s-au arătat încântați de o eventuală aderare a noastră la N.A.T.O., nu au dezavuat rerusificarea Basarabiei în detrimentul sentimentelor şi intereselor româneşti, nu şi-au manifestat nici cea mai mică deschidere în problema restituirii "tezaurului". Se uită, mai mult ca sigur, la noi, ca o pisică puternică ce intenționează să înşface o vrabie incapabilă să zboare într-un pom. Rusia chiar în costumație de paiață democratică, nu a renunțat la refacerea imperiului ei, beton, încremenit, aşa cum a fost pe vremea

țarilor albi şi roşii. Dacă va prinde mai multă putere decât are în momentul de față va şi trece la fapte.

Metodele de lucru sunt cunoscute: destabilizări, atentate, reactivarea pe scară vastă a nostalgicilor (sunt destui la noi), lozinci populiste de toate felurile, suprimarea opoziției. După cum se prezintă acum România, fragilă, confuză, cețoasă în politica față de Vest, cu guvernanți, mai toți foşti aproape de fostul P.C.R., ea ar putea deveni cu uşurință peştişorul înghițit de marele rechin ce are dinții nu departe de Prut şi coada tocmai la Vladivostok.

Consens aproape general

Dacă memoria nu mă înşală, printre primele semne că o realitate periculoasă era pe cale să prindă contur, să se instaureze, a fost răpirea şi, ulterior, asasinarea primului-ministru al Italiei, Aldo Moro, de către aşa-numitele "Brigăzi Roşii". Evenimentului, la momentul respectiv, nu ştiu dacă i s-a acordat importanța cuvenită. Au urmat, cred că la nu prea multă vreme, atentatele comise împotriva preşedintelui SUA, Ronald Reagan şi Papei Ioan Paul al II-lea. Am convingerea că nici atunci opinia publică internațională nu a tras semnale speciale de alarmă că un nou stil de rezolvare a problemelor, având la bază şantajul, lovitura pe la spate, explozibilele, suprimarea fizică, e pe cale să se instaureze. A mai trecut, cum spun vorbitorii publici actuali, "ceva timp" – îmi sună atât de stupid formularea aceasta – de la tentativele de crimă menționate mai sus până când maniera rapidă şi radicală de soluționare a "cestiunilor" să devină un "animal" puternic, astfel zis, un şarpe cu apariții imprevizibile şi muşcături fatale. Terorismul, căci despre el este vorba, în clipa de față de origine

prioritar arabă, în ultimii zece ani, a urmat o curbă permanent ascendentă, ajungându-se de la deturnări repetate de avioane, sechestrări de persoane şi plasări de bombe prin magazine, aeroporturi, la lovirea cu Boeinguri transformate în proiectile, a unor instituţii, clădiri fundamentale ale unui stat. E situaţia prin care au trecut S.U.A. În ziua de 11 septembrie 2001. Şi, iată, a trebuit să se ajungă până aici pentru ca lumea civilizată (şi ea cu păcatele ei) să reacţioneze. Căci, era, totuşi, imposibil să se accepte ca, în locul zgârie-norilor newyorkezi şi, probabil, în continuare, şi al altor remarcabile edificii, să apară bărbile obligatorii ale talibanilor şi cearşafurile în care femeile acestora sunt nevoite să se înfăşoare. Arsenalul militar american deplasat spre Golful Persic, cu ţintă preponderentă Afganistanul, este impresionant. Cred că cu greu vreo forţă de orice natură ar fi, exceptându-i pe extraterestri, ar putea contracara un astfel de gigant armat. Alături de Statele Unite, în poziţie fermă contra terorismului, se află Marea Britanic Pe lângă faptul că Anglia e, categoric, o mare putere, pe englezi, ca oameni, când e vorba de vreun angajament, se poate conta. Ceea ce ei promit miercuri nu retractează joi. Dintre ţările Uniunii Europene şi N.A.T.O., angajate în clipa de faţă în lupta de stârpire a terorismului, o poziţie mai rezervată, deşi nu de non-combat, are Germania.

E, oarecum, de înţeles că nemţii, deşi puternici, nu mai vor să fie amestecaţi în conflicte armate, deoarece au în spate declanşarea în ultima sută de ani a două devastatoare războaie mondiale. Cât priveşte Franţa, ea ar vrea să fie şi cu mândra şi cu draga. Nici să nu se implice efectiv în vreun conflict, dar să şi aibă un cuvânt hotărâtor în orice alianţă militară. Cu parfumuri, lenjerie frumoasă de damă, sprayuri şi discursuri nu se prea poate menţine un rang de mare putere. Cu acţiuni militare împotriva Afganistanului, considerat a fi ţara de bază

pentru rețelele teroriste arabe, s-a declarat de acord şi Rusia, până nu demult o fostă superputere. Dacă Franța, prin atitudinea ei ambiguă, poate trezi (şi trezeşte) stări de iritare, Rusia, prin starea jalnică a armatei sale, provoacă milă. Unde eşti tu Stalin-Giugaşvili, criminal al criminalilor, să vezi starea de primitivism şi flascuitate în care a ajuns armata ta ? Cât priveşte România, ea are nițel ghinion în chestiunea cu aderarea la N.A.T.O. Marea alianță militară s-ar putea să se angajeze într-un lung conflict cu terorismul mondial şi aceasta înseamnă că toate țările membre trebuie să fie pregătite militar pentru felurite acțiuni. Țările membre, în primul rând, dar şi statele dornice de aderare trebuie să sprijine concret alianța. Guvernanții şi parlamentarii noştri, majoritatea cu un puternic trecut roşu, cam cu jumătate de gură au spus că România va acționa ca şi o țară membră a N.A.T.O., dar se vedea cât de colo că nu prea aveau chef să treacă cu arme şi bagaje într-o tabără decisiv capitalistă. Asta ar însemna s-o cam rupi cu tradiționala politică a "fundului în zece luntri". Pe de altă parte, cu excepția punerii la dispoziție a spațiului aerian şi a două-trei aeroporturi, noi nici nu am avea cu ce să ajutăm N.A.T.O. (Poate, mulți dintre ai noştri cred că N.A.T.O. e un fel de restaurant unde mănânci mititei, bei bere, dansezi, dormi puțin cu capul pe masă şi pe urmă pleci). Şi mai e ceva de natura piedicilor, în relațiile noastre cu Vestul, cu N.A.T.O. faptul că, în continuare, occidentalii, buni sau răi cum sunt, nu prea au încredere în noi. Pe nici un plan. Îmi pare rău că spun ce spun, dar spectacolul pe care îi oferim planetei cam de multă vreme - intră aici si epocile Dej-Ceauşescu - nu e de natură să ne facă agreabili nimănui. În fine până la urma, timpul le va rezolva pe toate. Sperăm, într-un mod favorabil, şi pentru noi…

Republica Melcu'

Ultima săptămână din septembrie a.c, a fost proclamată de mulți comentatori sportivi tv, drept "Bătălia României cu Europa" la fotbal intercluburi. S-au rostit vorbe mari la adresa echipelor noastre... "suntem în măsură să...", "avem şi noi atuurile noastre, armele secrete"... "putem, când ne mobilizăm, să batem pe oricine"..."am repurtat, nu demult, victorii istorice"... etc. ... În sfârşit, s-au jucat şi ştiutele retururi şi, după ultimul fluier de arbitru, făcându-se bilanțurile, a reieşit clar, matematic, că, în ciuda ambițiilor şi a sforăielilor oratorice, toate cele patru echipe ale noastre au părăsit "cupele europene" încă din turul întâi. Nu-i, însă, o mare nenorocire în asta, să fim serioşi, îngâmfările pe mai departe vor rămâne, în sensul că suntem pe plan internațional o mare putere în fotbal, dar de întors ne vom întoarce la campionatul nostru intern, în nesecata noastră baltă, unde "câinii roşii" veniți fără dinți şi cu cozi între picioare de la Zürich se vor bate la Ploieşti, să zicem, cu "lupii galbeni", cu aspect, totuşi, de javre, în timp ce băieții semipitici ai lui Piti îi vor lua la întrebări, iarăşi să zicem, pe "taurii furioşi", sosiți pe Ghencea din direcția Bacăului. Acestea se vor întâmpla, firește, pe arene. La televizor, pentru că trebuie să vorbim şi despre aceasta, ca un acompaniament la ceea ce se petrece pe terenuri, vor precuvânta, în continuare, ca la ei acasă, despre sportul rege, aceleaşi capete pătrate, aceiaşi agramați, aceiaşi indigeşti îmbogățiți peste noapte gen Mitică Dragomir, Jean Pădureanu, "Pinalty", frații şi verii Becali. Acestora, am uitat să spun, li s-ar putea adăuga, în orice moment, şi savantul Dinu. Nota nefericit dominantă a jocului echipelor noastre cu pretenții competitive continentale a fost lentoarea, mişcarea greoaie în teren, pasele repetate în zone pustii, un fel de bătută pe loc ale cărei rezultate s-au văzut

(momente de joc bun a avut doar Rapidul). Lentoarea, încetineala, acestea par să ne caracterizeze. Aud de schimbări substanțiale în structura economiei de peste zece ani. E adevărat, anumite lucruri se modifică, dar imaginea pe care aceste operațiuni ți-o trezesc e aceea a unei turme de elefanți ce se deplasează lălâu în căutarea unui petec de umbră, a unei surse de apă. Se vor face schimbări, se proclamă sus şi tare, şi în administrație. Cetățeanul nu-şi va mai pierde zeci de ore pe la ghişee, prin fața unor uşi pe care nu le clinteşte nimeni ceasuri în şir. Să fim, totuşi, serioşi şi cu simțul realității. Dacă te iei la trântă cu formularele, dovezile, adeverințele, copiile xerox, "secreţiile" notariale, extrasele de carte funciară, cu echipele de funcționari cu chelie şi cotiere, cu doamnele semidocte, înfoiate, de prin birouri nu rămâne fărâmă din tine. Decât să ajungi între dinții secretarelor, ai diverşilor tipicari din imperiul papirologie românesc, mai bine înveți pe dinafară Miorița în dialect aromân. Să presupunem că te afli cu domiciliul stabil în punctul numit Timişoara. Afli că eşti numit naş la o nuntă în Hârlău, că ai un amic bun în suferință la o clinică din Turti, că eşti invitat la un colocviu pe tema cariilor dentare ori a terorismului antic şi contemporan la Buzău sau Urziceni. Orice tren a-i lua, fie el cât de accelerat, de rapid, sub douăsprezece bune ore nu ajungi la destinație. E vineri seara şi te cam plictiseşti. Nimeni nu te caută, romanul l-ai terminat demult, să bați covoare nu ai dispoziție, sau, astfel zis, nu eşti motivat, cheltuielile colective de bloc pentru moment nu te interesează. Deschizi, finalmente, televizorul şi dai peste emisiunea "D'ale lu Mitică", prezentată de actorul Mitică Popescu. Te trezeşti dintr-o dată în plin sat românesc actual, de regulă, extracarpatic. "Personajele, de obicei, se ceartă pentru ceva. Dar, până la urmă, nu asta este important, ci cum arată atât Ion, Gheorghe, Măria, Veta, cât şi mediul ambiant în care

ei îşi duc zilele (curţile, gardurile, closetele, veşmintele oamenilor, danturile lor, nivelul de exprimare etc). O istorie rămasă pe undeva pe la 1907. Şi, totuşi, pe plan general, în Republica Melcu" progrese au loc. Dacă nu în alt domeniu, măcar în acela al luptei împotriva cancerului mamar, unde au pus umărul pentru victorie şi doamnele cele mai importante ale ţării, respectiv, Dana Năstase, soţia premierului, şi madam Geoană, partenera de viaţă a iscusitului nostru ministru de externe.

Spaime ale omenirii

Ar fi extrem de interesantă o carte cuprinzând cu date precise şi referiri bibliografice, marile "momente" (la scara timpului ne putem exprima astfel) de spaimă, teroare, frică, teamă pe care le-a încercat societatea omenească de-a lungul istoriei sale. Societatea omenească pe spaţii mai mari sau restrânsă pe zone mai mici. Selectez, spre exemplu, din antichitate, starea de panică prin care trebuie să fi trecut locuitorii cetăţii Atena în timpul desfăşurării bătăliei de la Marathon. Vor rezista cei zece mii de greci unei armate persane de câteva ori mai mari?... Răspunsul 1-a dat celebrul soldat Elefteriadis care, după o alergare de peste 42 de kilometri de la Marathon la Atena, le-a spus concetăţenilor săi înainte de a-şi da obştescul sfârşit..."Am învins"... Spaime repetate, mai lungi sau mai scurte, au traversat minunata societate omenească şi de-a lungul Evului Mediu. La scara mică, o sursă de profunde nelinişti era permanenta ameninţare a atacurilor animalelor sălbatice, subînţelegându-se, de fapt, prin această formulă colectivă, incursiunile devastatoare prin toate tipurile de aşezări, în principal, ale haitelor de lupi. La o scară, evident,

mai mare, medievalii au avut a se teme de molime. Cu ce să te aperi prin anii 1300, 1400 împotriva holerei sau ciumei? Rugăciunile, penitențele, multiplele purificări, obositoarele pelerinaje la mănăstiri cu diverse "locuri miraculoase" dovedindu-se a nu fi de ajuns. Sute de mii de victime au făcut aceste epidemii (ciuma neagră, Lisabona) când au bântuit prin țările continentului european. Numărul morților crește spectacular dacă includem în conturi şi "isprăvile" amintitelor boli în spațiul asiatic. Să nu uităm prețul de spaimă, pentru încă misteriosul Ev Mediu cauzat de feluritele năvăliri. Nimic nu era anunțat dinainte, elementul "surpriză" acționând din plin. Neamuri instabile, setoase de spații, răscolind pe mii şi mii de kilometri colbul drumurilor, s-au revărsat generos, dinspre Asia înspre Europa. Vin arabii, mongolii, turcii, panică, repede în spatele zidurilor, cei apți de arme, sus, pe cai, şi tot aşa de nu ştiu câte ori... Trecem şi noi în goană, din considerente de spațiu tipografic peste vreo câțiva secoli şi ne trezim cu relatarea noastră în zorii epocii moderne. Oare sunt de trecut cu vederea excesele revoluției franceze când "teroarea" e ridicată la rang de politică de stat? "La grande peur", marea spaimă, se şi numeşte o anume perioadă a revoluției, când nobilimea, aproape paralizată de măsurile punitive republicane, se simte amenințată în însăşi existența ei ca fragment distinct al societății. Secolul al XX-lea (secolul al XXI-lea e doar Ia început, dar parc a continua tradiția celui precedent) vine şi el cu "spaimele" sale. Două războaie mondiale, terorile fără precedent ale lui Mao, Hitler, Stalin, "războiul rece", activitățile multiple ale serviciilor de spionaj, ambițiile naționaliste cu excesele lor, o recrudescență a cruzimii aproape peste tot în lume, atentatele de toate felurile ca proceduri de rezolvare a problemelor, spălările de bani, traficul de stupefiante, un asalt al dictaturilor şi al bunului plac contra

democrațiilor şi a legilor fireşti de convieţuire. Trăim de-a valma, acum, inteligenți, idioți, talentați, corupți, mediocri, nebuni în stare de orice. Un mozaic halucinant de credințe, aptitudini, tendințe, aspirații. Rezultatul e o sporire considerabilă a tensiunilor interumane, o creştere catastrofală a neîncrederii omului în om. Nu m-ar mira ca stări de incertitudine să pătrundă până şi în fondul de beton al folclorului nostru, încât, într-o bună zi, să auzim o populară începând cu versurile "Deşi cântă aşa frumos,/ Bade, cucu-i dubios/"... Închei prin a spune că nu sunt eu în măsură să prevăd mersul vremurilor. Sunt, însă, sceptic în ce priveşte faptul că s-ar mai reveni-n curând pe toate planurile existenței la idilisme şi politeți.

Cu alte cuvinte – se trăieşte cam fără idealuri, cu spaima în oase.

România... În versuri bacoviene

"ERAU ZIARE, EVENIMENTE"... Or fi fost ele şi atunci, pe timpul marelui poet, clar sunt, cu ghiotura, şi acum (la evenimente ne referim aici)... Nu demult, o echipă de polițişti ce urmărea un lot de hoți de țiței a fost, pur şi simplu, bombardată cu pietre de către locuitorii satului Ciocăneşti (sau Ciocăneni), județul Dâmbovița, în semn de solidaritate cu hoții. Pentru reinstaurarea ordinii în localitatea "revoluționară" a fost nevoie de intervenția în forță şi în număr mare a unor contingente aparținând trupelor de jandarmi şi antitero. Scenele transmise de la locul faptelor de diversele posturi de televiziune au fost "la înălțime": o maşină a oamenilor ordinii din prima intervenție, cu geamurile praf şi cauciucurile tăiate, vreo zece răzvrătiți culcați cu fața la pământ la o margine de

drum, femei, cu şi fără copii în braţe, cel mai adesea cu pielea închisă la culoare, urlând, ameninţând cu pumnii, gesticulând obscen. Totul ca într-un film în care ideea de ordine, de autoritate, de civism, se scufundă treptat... Un alt eveniment de tot interesul a avut loc la Botoşani... El e de speţă alimentară. E vorba, în fond şi la urma urmelor, de nişte prăjituri ce, odată consumate, au trimis, cu rapiditate, în spital, în jur de 160 de copii şi vreo 30 de adulţi. Laboratoarele de analiză au dovedit că "bunătăţile" moldoveneşti erau infectate cu... "salmonella"... Acest război bacteriologic, şi derutant, şi cu momeală plăcută şi nu expedierea de plicuri cu "antrax", în bună parte deja neutralizate de serviciile de securitate ale ţărilor vizate cu astfel de cadouri. Şi acum, o sugestie: cine vrea să trăiască clipe din propria-i viaţă la intensităţi mari nu trebuie să se expună leilor din Kenya sau Zambia şi nici să facă salturi în bulboanele Niagarei, ci să-şi comande, pentru consum, doboşuri, savarine şi indiene de la... Botoşani, (includem aici, fără rezerve, Dorohoiul, Fălticenii, Buhuşii, Burdujenii)... "IUBITO, ŞI IAR AM VENIT"...Ce frumos sună versul, cât de rapid te transportă el într-o ambianţă romantică, plină de delicateţe, de înalte simţiri: îl vezi şi pe el, topit de iubire, păşind aproape ireal, pe covor, în timp ce ea, în aceeaşi stare de topenie, abia respirând, îl aşteaptă pe marginea colţarului. Ce frumos spunem iarăşi, numai că, de nenumărate ori, lucrurile nu stau astfel. În locul iubitului tandru şi delicat, intră în rol un individ hirsut, cu facies de maimuţă antropoidă, iar în locul iubitei diafane, pierdute, se află fie o bătrână de 70 sau chiar 80 de ani, de regulă, singură în propria-i casă, fie vreo altă femeie, tânără sau de vârstă mijlocie, atacabilă şi ea. Şi, într-adevăr, profitând de contexte, bruta (brutele) atacă. Ziua, seara, noaptea, pe străzi laterale, pe artere mai centrale, cu un cuvânt, aproape peste tot. De aici, seria de violuri, jafuri, vătămări corporale, crime.

Poliția, în măsura putințelor, intervine, constată, fotografiază, la nevoie, cadavrele, justiția emite cunoscutele mandate de arestare preventivă. Aproape întotdeauna comentariul final la "episoade" sună cam așa: "dacă va fi găsit vinovat (și vina e clară) "X" riscă o pedeapsă (riscă în loc să o primească) cuprinsă... și, de regulă, punițiunile nu sunt prea mari. În S.U.A., spre exemplu, pentru violuri, crime, jafuri se pot administra, ușor, până la 20 de ani de detenție... TE UITĂ CUM NINGE, DECEMBRE... PUSTIU E-NAPOI ŞI-NAINTE"... Se deschid prin versurile de mai sus imaginației, privirii, spații mari, albe, peste care tronează, imperturbabilă, singurătatea. Nimic nu tulbură cosmosul în încremenirea lui, nici măcar acel corb "tăind orizontul diametral". Frumusețe pură, stare de uimire de care trebuie să te pătrunzi... Cu riscul de a deveni prozaic, de a scădea tensiunea textului, ne întrebăm ce e cu iernile noastre, de acum. Frumoase şi ele când omătul atârnă pe brazi, dar al naibii, muşcătoare când ajungem la frigul din case. Din motive de scumpire a agentului termic (frumoasă formulă), mulți români "s-au debranşat". În consecință, la luni reci, calorifere reci. Au reapărut imagini coşmareşti din "Epoca de Aur" ...oameni zgribuliți prin apartamente, cu cojoace şi pături în spate, ochiuri de aragaz aprinse cu scopul de a suplini încălzirea centrală, cratițe cu apă clocotită, menită a răspândi aburi fierbinți prin încăperi. Frigul – televiziunea ne-a prezentat imagini – bântuie prin şcoli şi chiar şi prin spitale. Aici, bolnavii, pe lângă bolile de care suferă, mai riscă să beneficieze şi de "serviciile" unor viroze... Dar vorba unuia dintre proverbele noastre fundamentale... "Când ne va fi mai rău, așa să ne fie"... În altă ordine de idei, în chestiunea cu "integrările", am făcut progrese, suntem un factor de stabilitate în Balcani, vom găzdui la Bucureşti mai multe conferințe, ministrul de externe Geoană (marea mea slăbiciune) se va

lupta, în continuare, pentru vizele, ştiți dumneavoastră care...

De vineri până vineri

VINERI... Ora şapte antemeridian. Încă întunerec, ridic puțin ruloul, porumbei bucuroşi de venirea dimineții se agită prin gutui. La vecini e linişte, dinspre capătul străzii însă, îmi ajung la urechi, selecțiuni din *Nunta lui Figaro* şi *Boema*. E pentru prima oară când mă confrunt cu o astfel de surpriză. Curând, însă, micul recital de operă e înăbuşit de zgomotul forte al unui camion. Probabil, gunoierii, în turul lor săptămânal, au ajuns şi pe la noi. Premierul nostru cu soția şi încă doi miniştri cu soțiile, primiți la Washington de cele mai înalte oficialități americane. În Biroul Oval a doua doamnă a țării în dialog cu cuplul prezidențial al S.U.A. În dezbatere lucruri presante, la ordinea zilei: terorismul internațional, lărgirea N.A.TO. spre Est, lupta împotriva cancerului şi a virusului HIV, diverse probleme ale lumii a treia. Preşedintele S.U.A. e impresionat de cunoştințele şi mobilitatea inteligenței doamnei noastre, de rang național, Dana. Bine că e sănătoasă şi îşi poate ajuta țara. Consemnez ca pe o picanterie. La plecarea din Biroul Oval, a doua doamnă română i-a strecurat în poşetă primei doamne americane (ca între femei cu şorț, de data aceasta) rețeta unei prăjituri "cu gratii" şi a unei budinci obținute repede dintr-o combinație în care intră câteva albuşuri, trei-patru linguri de taină nula, o punguță de cacao, o jumătate de ceaşcă de zahăr. În altă ordine de idei, continuă bombardamentele în Afganistan...

SÂMBĂTĂ... Până târziu în pat, recitind pagini din „Bietul Ioanide" şi "Scrinul negru". Personaje multe, admirabil creionate: Hagienuş, Sufletel, Madam Valsamaky-Farfara,

Şerica Băleanu. Regele Vachtang, Gaittany. Curând, jubilația literară încetează datorită unui anunț TV cum că se vor scumpi, în curând, căldura, curentul electric, telefonul, apa caldă. Pentru a mai fiice puțină economie (invocăm protejarea sănătății), astăzi la prânz toți ai casei ne vom înfrupta din arhicunoscutele macaroane cu brânză. Ca desert, struguri abandonați de vecini pe gard. Delegația guvernamentală română la Londra. Strălucește din nou, de data aceasta în Downing Street, 10, doamna premier Dana. Se discută cu britanicii, printre spirite şi citate celebre, despre foarte apropiata noastră aderare la N.A.T.O. şi U.E...

DUMINICĂ... O zi tară "aparate". Televizorul, radioul închise, calculatorul scos din priză. Doi indivizi cam dubioşi dau un timp târcoale casei. Spre prânz mă plimb puțin pe lângă linia de tramvai pe care, nu demult, circulaseră "şasele" şi "optul". Şinele sunt ruginite, invadate de iarbă, printre traverse, zac sticle, ambalaje, zdrențe, jurnale. La iarnă, dacă va ninge, vor fi acoperite de omăt. Pustii şi albe. Dacă seara te vei plimba pe lângă ele, poți, liniştit, să reciți cunoscutele versuri bacoviene: "Hau... hau...depărtat sub stele-nghețate/ în noaptea grozavă la cine voi bate/ O vis.. o, libertate"...

LUNI... Ore de clasă. Bat câmpii în fața unei asistențe dezinteresate cu bătăliile lui Mircea şi Ştefan. Spre finalul fiecărei ore îi las pe voievozi angajați în luptele lor şi o croiesc cu discuția înspre... Hagi. Succes garantat...

MARȚI... Având două "ferestre" în orarul de şcoală, mă preumblu puțin pe traseul "Operă-Catedrală". Multe doamne cu păr înfoiat, domni, să zicem, vorbind la celulare, vreo doi, trei dulăi ce par să-şi fi ratat viața, romi indubitabili, în relație strânsă cu cofetăria "Violeta". Mă întâlnesc şi cu un profesor jerpelit, acum pensionar. După ce mă despart de el privesc îndelung turnurile catedralei. De ani şi ani de zile, zi şi

noapte, ele sunt acolo, martori tăcuți la performanțele şi contraperformanțele noastre...

MIERCURI... Pe aproape toate posturile TV vorbeşte premierul. Ca subiect, turneul americano-englez. Revin obsedant câteva formule: aşteptăm rezultate pozitive, intrare în U.E. şi N.A.T.O., investitorii străini, acord Banca Mondială, 380.000.000 de dolari, refacerea infrastructurii, viață decentă, România ca factor de stabilitate, partener de încredere, trebuie să facem, trebuie să încercăm etc... etc... În bucătărie, motanul, profitând de discursul premierului, fură o masivă chiftea. Pedepsit cu câteva şpițuri...

JOI... Un domn preocupat de politică şi avizat în domeniu, îmi spune că "opoziția" e slabă, dezbinată, caricaturală, fără reale personalități. Tot dânsul îmi mai precizează că PS.D.-ul se va aşterne pentru ani buni la guvernare. Nu am cum să-l contrazic. Spre seară am o poftă teribilă să văd monumente şi să mă duc în ...Piața Traian...

VINERI... Cumpăr revista "Focus". Articolul "De vineri până vineri" publicat la rubrica de opinii. Adevărul este că-n textul acesta, direct, am fost mai rezervat cu opiniile. Sper ca redactorii revistei să nu-mi spună: "Ai cam irosit cu rândurile dumitale spațiul tipografic ce ți l-am acordat". Seara, o cioară bătrână, o obişnuită a curții mele, îmi transmite mesaje stelare...

Mesaje de Anul Nou

Corespondența de Anul Nou, peste tot, pe glob, e foarte intensă. Oameni care, luni de-a rândul, nu pun mâna pe condei, în ultimele zile ale anului se aştern năvalnic pe scris. Nu devin prin aceasta scriitori, ci doar urători pentru semenii lor, de

sănătate, viață lungă, împlinirea tuturor dorințelor, când ne va fi mai rău tot așa să ne fie etc... În majoritatea cazurilor, această corespondență e previzibilă. E tributară unor formule "stas". Sunt, însă, şi situații când, în locul banalităților, apar neprevăzutul, surpriza...

Dragi prieteni: Anul ce vine să vă găsească în pace. Pe la noi în ultima vreme a nins şi lupii ne-au cam dat târcoale. Şi acum țineți-vă bine... Am primit de la un necunoscut din Arizona (Dumnezeu să-i dea sănătate) suma rotundă de 1.500.000 de dolari. Profitând de situație şi de noua lege dată, Tatianus s-a căsătorit cu Petre. Nunta am făcut-o într-un mod original. În aer liber, mai exact în pădurea Băneasa. Am comandat pentru invitați blăni de urs şi oaie. A fost o minune să vezi atâtea animale vesele la un loc. Naşii, patru la număr, au fost înzestrați cu blăni de mamut. Televiziunea în piei de capră a filmat totul. O nuntă istorică prin care România va intra în "Cartea Recordurilor". Încă o dată, sănătate şi la mulți ani. Vă vom trimite, cât de curând, un plic cu bani şi o blană de sconcs...

Carol scump: Pentru noul an, numai de bine. Şi acum, vestea cea mare... Proclamarea Patagoniei ca republică independentă, s-a petrecut la mine în curte. Noul stat, imediat după validare, a şi angajat relații pe multiple planuri cu România. Ministrul nostru de externe cu soția şi fiii acesteia din primele două căsătorii, toți cu rang de secretari de stat, vor vizita, cât de curând, noua Republică, interesându-se prioritar de posibili investitori, pentru început, poate, doar în industria gheții. Închei, sfătuindu-te să te îmbraci bine, căci o gripă foarte periculoasă ne va lua în primire cât de curând...

Puia mică şi dragă: De Anul Nou, sănătate şi toate celelalte. Ştiu că noi n-am fost fericite în viața privată, dar acum am avea motive să fim de-a dreptul excitate... a crescut

P.I.B-ul, Puia scumpă, cu 4,5%, îți dai seama ce performanță... Să bem, deci, pentru P.I.B. A mai scăzut anul acesta şi rata şomajului cu 3,8%... Alt pahar de şampanie pentru această nouă rată. Au venit, apoi, vizele Schengen... Să strigi prin casă ca şi mine... Schengen...Schengen... şi să arzi pentru ele o palincă. Stăm bine şi cu carnetele de maghiar, la noi, ele nu vor funcționa. Neamul nostru nu e în pericol... Ce păcat, că n-am avut parte şi noi de o familie, acum, când țara urcă din victorie în victorie...

Dragi naşi: Anul Nou să vă găsească sănătoşi şi mai uniți ca niciodată. În altă ordine de idei, am participat cu un milion de lei la o tombolă pe țară, organizată de C.F.R. Culmea e că am şi câştigat... un vagon de marfă aflat de vreo zece ani pe una din liniile de triaj ale stației Avrig. Fiind proprietari, trebuie cumva, dacă şi merge, să aducem trofeul în gară la noi. Cred că e mai mare daraua ca ocaua. Pentru transportarea vechiturii aici trebuie plătite locomotive etc... şi noi trăim greu cu salarii de profesori. Nu ştim cum vom scăpa de această calamitate. Am vrea să-i dăm foc dar riscăm un litigiu cu gara Avrig. Plătim pentru el şi impozite şi trebuie să-l şi recondiționăm căci altfel, vom fi acuzați că scădem calitativ parcul de vagoane mărfare de la noi. Aşteptăm o vrăjitoare să ne învețe ce am avea de făcut pentru a scăpa de "câştigul" acestei nefericite tombole. Nu ne mai dormim nopțile din cauza acestui vagon blestemat...

Tuşică formidabilă: întâi, tradiționalul "La mulți Ani". Noi am avut în şcoală o inspecție modernă "de tip frontal". Mai exact, inspectorii ne-au suit pe frunțile lor şi s-au jucat cu noi, preț de două zile, cum fac fotbaliştii brazilieni cu mingile de fotbal. După demonstrație inspectorii au plecat întocmind un referat de control cu multe observații de tip medieval şi scris într-o limbă de lemn cu care țara s-ar putea mândri. Încă o dată, tuşă formidabilă, să-ți dea Domnul tot ce-ti doreşti...

2002

Lux şi varză murată

Televiziunea ni-l prezintă tot mai des în ultima vreme (doamne fereşte, de şi mai mult) pe Adrian Năstase. Al doilea bărbat al țării, având atâtea lupte de dus, a mai obosit, ba chiar, am putea spune, a mai îmbătrânit, uşor peste ritmul normal. Părul e mai rar, cu semne de calviție central craniană, ochii mai adânciți în orbite, uneori lipsiți de scânteieri, vocea, parcă mai puțin poruncitoare, cu un semiton mai tenorală. Nu e uşor, în cazul domnului prim-ministru, să te culci în gând cu munți de corupție, să visezi pe la miez de noapte cu Vântu şi ai săi şi să te trezeşti cu ideea, de fapt, cu realitatea, că mai mult de jumătate din consilierii primăriei Bucureşti, altfel membrii P.S.D., sunt, la rândul lor, nişte corupți. Este clar ca lumina zilei că primul nostru ministru îşi dă, mai mult ca oricând, seama că sunt tot mai puțini acei colaboratori de rang înalt în care ar putea avea încredere. Îl vedem destul de des la televizor şi pe primul om al țării. El e, parcă, mai relaxat decât premierul, are resurse aproape nesecate de zâmbete şi amabilități, cu puțin înainte de ziua numelui a fost răcit (aşa zisul guturai prezidențial), vede lucrurile mai în roz decât Năstase, cred că poate fi considerat, în politică, un fel de poet... De altfel, domnul preşedinte "le are" cu scrisul, căci, nu demult, la librăria "Luceafărul" din Capitală – prețul biletelor de tren m-a reținut să nu fiu de față la eveniment – şi-a mai lansat un volum de note politice, intitulat, dacă bine am reținut, "Revoluția din decembrie, "89". A devenit, se vede clar, pentru Domnia sa, o obsesie acest eveniment. Ion Iliescu nu ar vrea să părăsească scena publică şi, poate, nici chiar viața fără a

clarifica şi răs-răsclarifica faptul că răsturnarea Ceauşeştilor nu a fost rezultatul unei lovituri de stat, orchestrată de câţiva doritori de putere, ci al unei revoluţii populare în toată regula... Ori de câte ori îi vedem la televizor pe primul ministru, pe preşedinte, dar şi pe alţi "demnitari" nu ne putem împiedica să nu admirăm interioarele, prin care, ei vieţuind, se trudesc intens, pentru binele ţărişoarei, în primul rând... Săli mari, coloane, marmoră, persane, lustre asemeni unor coroane de arbori, birouri din esenţe fine, lungi, late, pe care s-ar putea desfăşura chiar şi curse de o sută de metri... Acum să nu fim, totuşi, pe dos înţeleşi... E normal ca "piesele guvernamentale" să beneficieze de conforturi sporite, de un anume for de lux, prin raport cu condiţiile în care trăiesc, lucrează, din nefericire, şi bolesc ceilalţi cetăţeni, unii dintre ei, poate, mai inteligenţi decât "guvernamentalii", dar cu o altă carte ieşită din... urna sorţii. Şi, astfel, am ajuns de la interioarele, să zicem, ale palatului Victoria, la spitalul din Răducăneni, judeţul Iaşi. Dacă Palatul Victoria şi alte sedii importante din ţară trebuie să atingă un anume nivel al luxului, eclatant pentru ochi, în spitale, unde e suferinţă şi boală, e nevoie de un alt gen de lux, mult mai puţin costisitor, constând doar în igienă, căldură, aşternuturi curate, hrană adecvată şi, firește, medici şi medicamente... Ceea ce am văzut, graţie unui reportaj Tv la spitalul din Răducăneni, a trecut ca o vijelie peste imaginaţia mea. Saloanele aduceau perfect cu celulele unui penitenciar. Pereţi nevăruiţi, pe alocuri crăpaţi, geamuri murdare, paturi cu lenjeria aşijderea. Bolnavii, iară nici o speranţă de mai bine, păreau exemplare din gulagul lui Soljeniţîn. Stăteau sub pături, cu figuri resemnate, tremurând de frig. Cât priveşte mâncarea, problemă esenţială dar şi delicată în cazul suferinzilor, ea consta, la ora reportajului, incredibil, doar din... varză murată şi nici aceasta în cantităţi prea mari... Pentru că am vorbit mai

înainte de frig, se făcea ceva şi contra acestuia; bolnavii trebuiau să vină la spital cu câteva lemne după ei, iar administraţia bolniţei, pentru a se asocia eforturilor suferinzilor, a procedat la tăierea arborilor de prin jur cu drujba... numai că aceasta a căzut repede în pană din lipsă de benzină... Dacă nu mă înşală memoria şi cred că nu-mi joacă această festă, tot pe lângă Iaşi (incalculabile, serviciile televiziunii aici) se mai află şi un spital, dacă-i putem zice aşa, pentru cei afectaţi de boli mintale, unele dintre ele, incurabile. Eu sunt de acord că aceşti oameni, comportamental, se află în grave derive, dar parcă nici aşa... peste tot să domnească frigul, murdăria de coteţ galinaceu, nepăsarea aproape totală a personalului medical, lipsa cronică de medicamente. Pentru întregirea tabloului, mai lipseau doar nişte dulăi să se aciuiască pe sub paturi. Se invocă mereu, când e vorba de ameliorarea acestor situaţii, că nu sunt bani... Dar să nu fim disperaţi... lipsa de parale nu e generalizată... astfel că are bani Vântu, au bani parlamentarii (ce cariere pentru unele dintre aceste nulităţi), se găsesc bani pentru angajarea a încă optzeci de inşi, ca personal necesar pentru nu ştiu ce la Cotroceni, se găsesc bani, cea. patru miliarde, pentru a înlocui, prin alegeri anticipate, vreo 35 de consilieri corupţi ai Primăriei Bucureşti, cu alţi 35, nu e deloc exclus, la fel de corupţi.

Jurnalul de la ora 5 (17)

Multă vreme nu am ştiut că PRO TV-ul difuzează în fiecare zi a săptămânii, exceptând sâmbăta şi duminica, un jurnal, nu prea lung, de cea. 25 de minute, însă dens, fără goluri de conţinut, fără vorbe ornamentale, sub redacţia lui Mihai Dedu. În sfârşit, într-una din după-amiezi, să fie aproape un an

de atunci, din pură întâmplare, am nimerit peste jurnal, şi de atunci, ce tragică obişnuinţă, atât cât sunt stăpân pe propriul meu timp, la ora 17 mă aflu în faţa televizorului pe care, nu fără emoţie, îl pornesc. De la pupitrul său de comandă, din Bucureşti, la intervale de şapte-opt minute, Dedu spune, "Ştirile din vestul ţării...din estul ţării... din centrul ţării...din nordul ori sudul ţării". Şi reporterii locali (Timişoara, Cluj, Iaşi, Braşov) încep să-şi verse în faţa telespectatorilor sacii cu "surprize"... Ştirile ce le primim, dublate mai întotdeauna de imagini, sunt, cu deosebire, rele, dacă nu, chiar înspăimântătoare. Îţi şi pui întrebarea cum poate un popor despre care ai învăţat prin clasele primare şi liceu că e bun şi ospitalier, iubitor de semeni, animale, natură, să comită asemenea acte ?... Ne-a luat, însă, gura pe dinainte (cerem scuze marilor patrioţi români cărora li se înfierbântă simţămintele de drag de naţie şi ţară, cel mai adesea la un pahar de vin) şi trebuie, în consecinţă, să recurgem la o mică, dar esenţială, corectură. Cum pot, deci, unii, dar din păcate nu chiar atât de puţini, membrii ai acestui poporel românesc, să se facă vinovaţi de comiterea a tot felul de orori ?... Să detaliem puţin "situaţiunea"... Înainte vreme (nu vom cădea, Doamne fereşte, în evocări idilice), înţelegând prin aceasta, anii de debut ai totalitarismului şi, ceva mai departe, perioada interbelică, existau perturbări în relaţiile interumane, chiar raporturi ce frizau violenţa, dar destul de rar pentru ieşirea din stările de criză, de anormalitate, se ajungea la folosirea cuţitelor, topoarelor, chiar a armelor de foc. Nu erau frecvente nici jafurile, fie ale domiciliilor, rurale sau urbane, şi nici atacurile, cu urmări dintre cele mai grave, asupra persoanelor, surprinse, mai ales, în locuri izolate, în familii au fost, şi atunci, certuri, stări tensionate, dar, până la urmă, în atenuarea sau chiar dispariţia fricţiunilor, conta autoritatea unui părinte, a

unui bunic, a unui frate mai mare. Pilda bună era, în genere, luată în considerare, modelele pozitive funcționau. Era şi o opinie publică, un "vox populi", care, dintr-un plan secund, contribuia la menținerea unui echilibru moral al societății. Acum, la început de secol XXI, ne aflăm, noi, românii, de alte nații să se ocupe cine vrea, într-o situație totalmente opusă celei evocate mai înainte. Bunul simț ca element constitutiv al ființei umane e tot mai des "o mare absență", s-a pierdut noțiunea limitelor până unde, într-o situație dată, se poate merge, valoarea reală e terfelită sau neluată în seamă, o cultură de consistența "ninsorii mieilor" poate asigura ascensiuni sigure pe scara socială. Ce mai calea-valea, trăim într-o societate al cărei crez, mascat sau mărturisit pe față, este că "se poate aproape orice"... Alterările de substanță morală se traduc în plan vizibil şi prin fizionomiile corespunzătoare. Abundă prin sate, dar şi prin oraşe, individul (vârste variabile) cu frunte mică, ochi confuzi, apoşi, fără expresie, cu maxilarele puternice trimițându-te spre masticația animală, cu o culoare închisă a obrajilor şi datorită frecventelor nebărbieriri. Fizionomiile feminine păstrează, nu în puține cazuri, notele caracteristice ale unor temperamente înclinate masiv înspre plăcerile trupeşti. Cu astfel de exemplare la nivel de milioane, nu trebuie, în mod deosebit, să ne mirăm că mama e violată de fiu, că tatăl îşi siluieşte fiica, chiar şi dacă aceasta e încă la grădiniță, că anumite femei îşi abandonează nou-născuții pe unde pot, că bătrânilor li se dă în cap fără milă, uneori chiar de către propriile rude, că poți fi atacat şi jefuit oriunde şi la orice oră. În stratul de sus al societății bântuie aroganța şi corupția de mari proporții, la nivelul de jos fac ravagii crima, incestul, violul, jaful mai acut decât pe timpul năvălirilor barbare. Singura oază unde simțul bun al vieții, o anume moralitate mai pot fi întâlnite, e stratul de mijloc al societății compus, firește,

nu din politicieni sau imbecili cu patru clase, ci din profesori, medici, ingineri, feluriți tehnicieni, oameni de artă. Cam puțin pentru ca o comunitate să-şi păstreze cât de cât echilibrul... Cauzele pentru care s-a ajuns aici sunt multe şi spațiul tipografic nu-mi permite să le analizez în detaliu. Aş putea enumera la repezeală, ca pricini ale dezastrului, intrarea noastră târzie în istoria civilizată, şcoala la kilogram, cu eliminarea prioritară a religiei de pe timpul comunismului, cărora li se adaugă acum, în tranziția spre capitalism, incapacitatea multora de a se adapta unor exigențe intelectuale şi tehnice pentru care nici măcar în vis n-au fost pregătiți. Cât priveşte noua bombă numită "Armagedon II", şi, în care, printre altele, se fac referiri şi la averea premierului (reiese că nu e tocmai mică), nimic mai simplu pentru acesta decât să demonteze cu seninătate şi, mai ales, cu argumente, minciuna, dacă, într-adevăr, e vorba de o minciună... Ce atâta scandal şi atâtea "vânturi" pentru nişte cifre şi nume aşternute pe o hârtie!

Jungla şoselelor

Neagu Djuvara a scris o carte edificatoare pentru mințile multora dintre noi, în ceea ce priveşte nivelul general la care se aflau „Principatele" pe la începutul secolului al XIX-lea, când debuta de turcizarea, concomitent cu orientarea spre vestul Europei. Volumul e plin de „picanterii", deosebit de instructive, totuşi, şi poartă numele de „între Orient şi Occident" (Ed. Humanitas, Bucureşti, 2002). Printre multe altele, e vorba în carte şi de căile de comunicație existente în Principate la acel timp. Extragem pe această temă spre edificare, fără intenții de ponegrire, două citate: „Convoiul nostru, spune o anume doamnă Reinhard, o apucă pe un drum

îngust tăiat în coasta muntelui. Urcăm înspăimântați cu ochii pironiți pe peretele stâncii, ca să nu vedem prăpastia, roțile trăsurii călcând chiar pe marginea ei. în clipele acelea de mare primejdie, oamenii care ne însoțesc, stăpânesc trăsurile cu niște frânghii aduse anume în acest scop, le susțin cu brațele lor puternice”... „La Sălătruc, spune contele de Marcellus, secretar de ambasadă la Constantinopol, opt cai nu mai sunt de ajuns ca să-mi tragă trăsura. Li se adaugă şase boi şi zece oameni care, ajutându-se cu frânghii şi ţăruşi, ţin trăsura agăţată deasupra prăpăstiilor, făcând-o să alunece de pe o stâncă pe alta”... Am putea spune după aceste citate, că, parcurgând cu rămânerea în viață „drumurile” noastre, trăiai stări de extaz peisagistic, asta pe de o parte, iar pe de alta, ele, drumurile, erau un adevărat dezastru. Nota aceasta de țară cu „vene şi artere” pentru circulație mizerabile, s-a păstrat şi pe mai departe. În „epoca regilor”, sub aspect rutier, se pun cât de cât la punct relațiile Bucureşti-Constanța, Bucureşti-Braşov şi, poate, încă două, trei trasee, dar, în rest, România rămâne o țară minunată, de basm, dar cvasi-inaccesibilă, toamna şi iarna din cauza noroaielor de pe toate categoriile de drumuri. După 1945, „totalitarii” încep o campanie de asfaltare generală, ajungându-se, prin anii „70”, la un nivel cât de cât mulțumitor – firește, prin comparație cu ceea ce a fost înainte sub raportul circulației rutiere. Ne lipsesc, însă, autostrăzile (segmentul Piteşti-Bucureşti, mereu în „tratament”, insuficient pe acest plan) iar calitatea asfaltului, preparat cu savante economii, lasă foarte mult de dorit. Cu această înzestrare rutieră mai mult decât precară, ne prinde revoluția din decembrie ’89. Ce de transformări, modificări, nu se petrec de acum înainte! Bietele şi născut bătrânele „Dacii” sunt peste tot busculate de maşini cu arbore genealogic serios, cu osaturi puternice, capabile să dezvolte viteze, nu glumă. (Adevărații bolizi, Mercedes, Audi, Opel, Ford, B.M.W...).

Apare, tot acum, după 1989, aşa-numitul „condus agresiv”. Ce înseamnă aceasta?... Furie, violenţă, personalitate, frate dragă. Prima dată, indiferent de traseu, un spor de iuţeală. Pe urmă depăşiri spectaculoase, temerare, tăieri de curbe, de linii continue, disprețuirea lui „cedează trecerea”. Cel mai adesea, „agresivii” sunt nişte mucoşi de 18-20 de ani, sau nişte „capre” cărora tăticul şi mămica, deveniți şi ei „occidentali” peste noapte, le-au pus în braţe maşini dintre cele mai performante. Nu arareori „agresivii”, atunci când se aşază la volan, mai au şi ceva alcool în creieraş. Şi ţine-te atunci la vitejii, pe bănduţa îngustă de asfalt! Şi duzii aşteaptă (de ce-or fi atâţia pe margini de drum, adevărate sicrie) şi aproape niciodată zadarnic, să-şi primească porţia de victime. Dar pe aşa-zisele noastre şosele mai circulă pe lângă „bolizi” şi alte spețe motorizate. Tiruri cu frâne dubioase, dibuind nu arareori prin noapte cu un singur far, diverse autobuze în prag de destrămare, camioane numitoare, autocisterne „grăbite”, din motive bine ştiute, ca să nu mai amintim de tractoarele, ce, asemeni unor pachiderme, îşi lasă labele (citeşte roţile) grele, nu de puţine ori înoroiate, pe traseul asfaltat. Şi eram la un pas să-i uit pe biciclişti, pe căruţaşii, coloraţi sau nu, căzuţi din lună în ceea ce priveşte normele de circulaţie. Şi tot după 1989 - asta ca o paranteză - a mai apărut un obicei „rutier”: fuga de la locul accidentului. Astfel zis, vii puternic cu maşina, îl/ îi păleşti, după situaţiune, eşti absolut conştient că ai comis o grozăvie, dar, dacă se poate (noaptea, în general, merge), te îndepărtezi, cât mai repede, de la locul „impactului”... Condusul „agresiv”, creierul îmbibat cu alcool al celui/ celei de la volan, nerespectarea masivă a regulilor de circulaţie, îngăduinţa nepermisă a poliţiştilor au transformat bietele noastre şosele într-o adevărată junglă. Tu, să zicem, conduci atent, bătrâneşte, dar, din partea contrară, apare furiosul, omul „sporturilor extreme”, imbecilul, şi în

urma unei „tamponări frontale”, te trimite direct de-a dreapta Tatălui. În ceea ce-l priveşte pe „idiot”, pentru el se va deschide o anchetă iar, dacă este „cineva”, nici măcar atât. Nu demult, un B.M.W, în Oradea, a expediat un Oltcit, cu trei femei în el, direct în Criş. Bilanţ tragic, trei flinte rapid dispărute. Şi aşa mai departe... şi aşa mai departe…

Mă simt vinovat...

Redactorii revistei „Focus”, şefi, adjuncţi sau doar de rubrici, sunt oameni care cer punctualitate. Aceasta ar fi doar una din faţetele europene ale personalităţii lor. în ziua de..., la ora 12 cel târziu, articolul să fie la redacţie pentru a putea fi cules în timp util. Un alt lucru pozitiv, în ceea ce-i priveşte, de esenţă europeană şi el, e faptul că mai sus menţionaţii artişti dar şi domni, dacă ai prins oareşcare cheag la public, te lasă să scrii ce vrei. Adică nu nebunii, extravaganţe, deliruri, să fim bine înţeleşi, dar în cadrul subiectelor admise unanim a fi normale, despre probleme cât mai diverse: politică, meteorologie, integrări europene şi euro-atlantice, corupţie, gafe guvernamentale, turism, trafic rutier, feroviar, stare a sănătăţii naţiei, trafic de droguri şi de carne vie, starea armatei şi a poliţiei, „înţelepciunea” justiţiei etc. în concluzie, mai mult decât mulţumitor.

Astăzi, spre exemplu, imediat după o masă de prânz cu supă de salată, fructe, chiftele şi lapte bătut m-a lovit ca un trăsnet ideea că, pentru anumite lucruri, sunt categoric vinovat. în copilăria rurală, furturi de caise, pepeni, piersici, struguri de prin grădini, în perioada liceului, insolenţe cu oameni mai în vârstă, în realitate demni de tot respectul, în studenţie atacarea multor examene cu fiţuici sofisticate, în armată, ireverenţe faţă

de coloneii stratego-tacticieni care se străduiau să ne învețe tehnicile târâşurilor şi altele, în sfârşit, în primii ani de profesiune (sunt profesor) intrarea la ore fără planificări riguroase sau schițe de lecții care să trezească entuziasmul inspectorilor care, la rândul lor, nu trezeau, prin prestații, nici un fel de entuziasm. Vinovat, vinovat, vinovat. Dar ce bine ar fi dacă lucrurile s-ar opri aici!

Mă simt, în continuare, culpabil, de faptul că eram nesincer (blestemata dublă conştiință) când, pe la adunări de importanță națională, strigam „Trăiască Ceauşescu", doar cu un sfert de gură, în timp ce alții se sufocau vocal din devotament pentru ştiutele lozinci.

Nici mai târziu, în decembrie '89, când toată lumea răcnea până la epuizare „Jos Ceauşescu", eu nu am fost „la înălțime". Am strigat şi eu sloganele momentului dar oarecum sleit, cu jumătate de suflu. Nu că l-aş mai fi dorit pe dictator la putere, dar după 50 de ani de teroare, mă simțeam atunci, când ea se prăbuşea, pustiit sufleteşte, obosit peste măsură. Dar verdictul, în ceea ce mă privea, era clar, vinovat de capotare, poate chiar de ne sinceritate, prin raport cu cei ce luptau cu toate forțele, loiali, pentru o altă istorie. în perioada lungă, trenantă, aproape paralitică, numită „tranziție", culpabilitățile mele nu au încetat.

Mă trec transpirațiile reci, mă invadează visele rele, cu ape tulburi, strigoi, copii mici ținuți în brațe, când mă gândesc că am acordat prin articolele mele calificative de repetență, de incapacitate, de corupție, politicienilor de vârf, care transpirând şi gâfâind prin guverne, comisii, parlamente, îşi sacrifică tot ce au mai bun în ei, pentru ca nouă, celor mulți, furnicilor, gândacilor, să ne fie de la o zi la alta mai bine. Tot pe direcția „greşalelor" mele față de țară, față de statul român, care încă mai patronează aproape totul, sunt şi vorbele mele muşcătoare,

de dispreț nedisimulat, la adresa transportului feroviar, rutier, al economiei, în general. îmi cer scuze, chiar dacă tardiv, că am scris mustrător, tranşant, despre faptul că acceleratele noastre, dar şi pretenţioasele rapide, ating în medie 60 km la oră, că garniturile în cauză scârţâie ca nişte căruţe, fiind prevăzute cu toalete pe care nici măcar în coşmaruri nu le vezi.

Dar cel mai vinovat mă simt faţă de statul care mă protejează şi mă fericeşte pentru faptul că nu-i plătesc suficiente impozite, suficiente taxe: „Globalul" plus ce se mai încasează pe statele de plată nici pe departe nu sunt de-ajuns. Nici multiplele dări ce trebuie onorate pentru marile şi micile întreprinderi, nici ele nu sunt de-ajuns. Trebuie, într-o nouă viziune fiscală, pusă la punct de specialiştii actualei puteri, să se pătrundă cu „taxările", în zone mai de amănunt, mai de intimitate ale existenţei fiecăruia dintre noi.

Aş putea da aici câteva sugestii: taxe pe pisici, mai mari pentru motani, mai mici pentru mâţe, pe păsările ce-ţi cântă prin pomii din curte, pe firele de iarbă ce le ai şi în bătătură, dacă stai „la casă", pe buna înţelegere cu soţia, cu socrii, pe succesele şcolare ale copiilor, pe lenjeria de corp pe care o posezi etc. etc… Dacă s-ar extinde „dările" la toate aceste lucruri (ulterior şi la altele), ne-am şi alinia la standardele europene pe acest plan şi am fi, noi, cetăţenii, mai fericiţi că putem ajuta statul să prindă puteri pentru a deveni, cu adevărat, marea pasăre „cucuie, pasăre sură" ce ne-ar putea lua pe toţi sub penele ei protectoare.

Căci despre transformarea României, repede, într-o ţară a privaţilor nici nu poate fi vorba. Pentru a fi mai puţin vinovaţi faţă de un stat atât de generos ca şi cel actual român, să „facem totul" şi să-i plătim, până la propria noastră despuiere, cât mai multe impozite şi taxe!

Forza, naţiune!

Confesiuni nepolitice...

Spunea o mătuşă de-a mea, dispărută în urmă cu vreo cincisprezece ani, că, dacă e să-i doreşti un rău cuiva, atunci roagă-te la Cel de Sus să-l blagoslovească, nici mai mult nici mai puțin, decât cu o mutare. După ani buni de liniște în acelaşi domiciliu, iată-mă pe mine, acum, în situația de a mă muta. Camerele încremenite de decenii într-un anumit decor trebuie la milimetru răscolite. Ce duc pe mai departe cu mine, ce abandonez celor cu mai puțină dare de mână, ce las în celebrii saci de plastic şi iută agasanților gunoieri. „Agresiuni sentimentale", dacă mă pot exprima astfel, produce asupra mea ceea ce a mai rămas din hainele părinților. Câteva rochii şi poşete de-ale mamei, două costume „bune" de-ale tatălui meu, iarăşi nişte cizme ce aparținuseră mamei şi o pereche de mănuşi îmblănite, cu un singur deget, ale tatălui meu, medic, ce-i serviseră drept protecție contra frigului atât pe frontul din Rusia cât şi mai târziu, când iarna, în căruțe, se deplasa pe la bolnavi. După haine, care, parcă vorbesc, vin, cu masivul lor stoc de trecut... fotografiile. Nunta părinților, în primul rând, la Mehadia, an 1943, în micul restaurant al neamțului Berwanger, fără fastul, nu arareori grosier, de acum, fără penibilele „strigări", altfel zis, colecte de bani, cu invitați decenți, ce-şi făcuseră liceele şi facultățile „la zi". Pe urmă, "izbucnite" din cutii, aproape îngropate în praf, o mare de poze înfățişând armate de unchi, mătuşi, veri, prieteni, colegi îndepărtați de gimnaziu şi şcoală elementară. Mă uit şi la mobile, categoric, s-au demodat şi ele. Acum totul e lucios, sculptat, demontabil şi, mai ales, deosebit de scump. Se poate, oare, compara un dulap de-al meu, mut, scălâmb şi chior, cu un Făt-Frumos actual, preț zece-cincisprezece milioane, dacă nu mai mult, făcut din lemn de nuc sau cireş, după cele mai rafinate rețete?

Sau un fotoliu modest, cu pielea roasă, cu un "strănepot" de-al său, tot numai străluciri şi artificii ?... Va trebui cu inima grea să mă despart şi de covoare. Au fost frumoase în urmă cu peste cinci decenii, persiene moi, în care pantoful ţi se afunda, cu elegante desene, persiene, zic, pe care eu, copil fiind, mă dădeam peste cap sau făceam turnuri şi castele din piesele de lemn ale unui joc de rummy. Bătrânele persiene de acum... un fel de scoarţe vetuste, adevărate depozite de praf, epiderme rănite de agresiunile de-a lungul vremii, a sute de mii de paşi. Opintind la handrabule (ce cuvânt frumos), găsesc sub un divan un lucru de neprețuit: …o „Scânteia" din martie 1953, cu moartea lui.... Stalin. Pe prima pagină a ziarului imaginea fundamentală. Asasinul rece şi neputincios, cu faţa injectată şi lipsită de expresie, cu mâinile care semnaseră pieirea a milioane şi milioane de oameni, inerte, pe lângă trup. De un real interes, după trecerea a jumătate de secol, e şi grupul de înalţi demnitari sovietici, aflaţi lângă catafalc, în chip de jelitori. Notele lor caracteristice (ca, de altfel, la orice înalt catafalc comunist) sunt prefăcătoria şi spaima. Şi mort, „colaboratorilor" le era teamă de EL. Mă refer la adânc implicaţii în istorie Molotov, Mikoian, Kaganovici, Bulganin, Malenkov. Doar unul, aflat mai în spate, cu o expresie clasică de porc, avea întipărită vizibil pe chip o stare de încrâncenare. E vorba de Nikita Hruşciov, dezvăluitorul în scurtă vreme, la un Congres al P.C.U.S., al crimelor genialului conducător al popoarelor. Fiind un om de carte, într-o ţară a necărţii, în cadrul operaţiunilor de mutare a trebuit să mă ocup şi de bibliotecă. în cursul neplăcutelor trieri, am descoperit un dicţionar enciclopedic român, editat în 1962, de un grup de prestigioşi oameni de cultură. Câte falsuri nu conţineau măreţele volume, câte minciuni, câte nulităţi nu fuseseră ridicate la rang de strălucitoare personalităţi: Mihail Roller,

E.Dennis, militant, auzi, al mişcării muncitoreşti din S.U.A., Djambul Djabaev, Akîn (?) kazah, implicat, cu niscai crime, probabil, în Revoluția din Octombrie, Dimităr Donev, militant în mişcarea muncitorească din România, Manolis Glezos, erou comunist din Grecia... şi, cu înşirarea personalităților enciclopediei, mă opresc aici. Cu adevărat, dacă vrei să-i doreşti un rău cuiva fericeşte-l c-o mutare. Obligă-l să plece mereu, în alte şi alte locuri. Spune pe dreptate un dicton francez... „partir, c'est mourir un peu"... dar dacă nu eram obligat să mă mut, mai descopeream eu atâta „istorie" în propria-mi casă?... haine din alte vremuri, geamantane vetuste, ziare de importanță capitală, enciclopedii mincinoase, care toate ne-au modelat într-un anume fel viața. Poate că aceste rânduri nu vor fi pe placul tinerei generații de cititori şi scriptori. Să mă ierte de data aceasta, căci şi eu, la rândul meu, am închis ochii la suficiente teribilisme si „viduri" ale celor ce vin din urmă. Astăzi, îmi cer scuze, n-am scris despre N.A.T.O., Năstase, Ov. Muşetescu, Geoană, sinuciderea procurorului X despre nu ştiu ce fraude la vamă sau spitale. Am scris, pur si simplu, în principal, despre mine, sperând că n-am comis prin ceasta o crimă.

Pentru „EI", nostalgicii...

Despre Ei, am scris cel mai puțin. Mi-am istovit pixurile osândind corupția actuală, sălbăticia comportamentală, semi-inulitatea justiției şi poliției, starea jalnică a multor spitale şi case de bătrâni, nivelul deplorabil al economiei, ce, putredă fiind, atrage după sine, la intervale scurte de timp, valuri de scumpiri. Am scris, cred, pe undeva, poate deocamdată doar pe o carte poştală, şi despre stupiditatea oficierii slujbei de înviere,

la Neptun, pe plajă, pentru ca, apoi, imediat după momentul sacru, „credincioşii”, cu „super” în vocabular, cu plete şi cercei în urechi, să treacă rapid (mă mir că nu şi cu Episcopul Tomisului) la programul de discotecă, bazat pe multiple elemente „sexy”. Cred că m-am ocupat puţin, prin finaluri de articole, şi de cretinii – alt cuvânt refuz să folosesc aici – ce, în ciuda tuturor avertismentelor primite şi a tragicelor evenimente petrecute, îşi plimbă cu nonşalanţă, în deplină libertate, pe străzi, câinii ucigaşi. (La Paris am avut unul şi ştiu, în condiţii de libertate, de ce ar fi fost capabil).

Dar despre EI am scris cel mai puţin... Sunt destul de mulţi la număr şi foarte trişti. Când îi vezi pe biciclete, cu bascuri uzate pe cap, îi aproximezi şi mai bine. Unii dintre ei mai sunt încă activi, ce e drept, cam marginalizaţi, alţii deja s-au pensionat, şi-şi macină cu greu, ceasurile, zilele, când trebuie să stea departe de uzine, şedinţe, întreceri socialiste, primiri ale unor înalţi oaspeţi, culminând cu cei mai iubiţi fii ai poporului, decernări de diplome, cu titlul “Fruntaş pe unitate”, organizări de defilări etc. (Unde mai pui că toate acestea, în realitate, s-au prăbuşit). Pentru EI, viaţa aceasta agitată, „concurenţială”, haotică, e un coşmar. Erai sigur „atunci”, spre deosebire de „acum”, când totul se compune şi se descompune, la nivel de ceasuri, zile, săptămâni, că fabrica e tot acolo, te aşteaptă să intri în „tură”, cu aceeaşi tehnologie pe care o ştia şi tatăl tău, că producţia merge – „timpul trece, leafa merge, noi, cu drag muncim” – că întreaga planetă face coadă (tov. director şi ziarele aşa spuneau) să obţină câte ceva din „minunile” ce ieşeau din mâinile tale şi ale colegilor tăi. E adevărat că, la un moment dat, momente prelungite la nivel de ani, apăruseră cozi fioroase la pâine, lapte, unt, iaurturi, carne, medicamente, vată, că lumina electrică se stingea de zece ori pe zi, că iarna stăteai prin apartamente cu rânduri de cojoace pe

tine, semănând lejer cu exploratorii polari. E adevărat, iarăşi, că întreaga suflare din ţară inclusiv EI, nu-i mai putea suferi pe „CEI DOI”. Dar timpul s-a scurs, a trecut, a apărut tranziţia spre capitalism sau spre cine ştie ce, nivelul de trai a scăzut, fabricile de altădată, cele mai faimoase din sud-estul Europei (ha, ha) s-au închis, C.A.P.-urile s-au desfiinţat... totul a sărit în aer. Mai mult decât atât, o altă generaţie, violentă, acaparatoare, a intrat în scenă, disprețuind fără perdea tot ce a fost înainte. EI suferă din cauza asta. E greu, după ce ai fost director de trust, cu un bun dosar de partid, după ce ai fost ascultat (cum mai dădeai cu pumnul în masă, cum mai făceai pe Caligula, fără să fi ştiut cine a fost personajul), să te vezi deodată pensionat, uitat, tras definitiv pe linia moartă. Să nu te mai întâlneşti, în biroul tău, la un „Kent” şi un coniac fin, cu vechiul tovarăş colonel, să nu te mai căciuleşti, tu, de data asta, în faţa lui, e greu, foarte, foarte greu de suportat... Pentru această, încă foarte numeroasă categorie socială la noi, ca o slabă consolare, am întocmit un program-pilot de televiziune, care pe unul din canalele TV actuale, ar putea fi, din când în când, difuzat. Deci, program TV pentru nostalgici: Ora 6: Trezeşte-te, Patria te cheamă (corurile combinate ale sindicatelor, Armatei, Miliţiei interpretează cântece mobilizatoare pe versuri de V Tulbure, Nicolae Dragoş, Adrian Păunescu). Ora 7: cum a dormit azi-noapte cel mai iubit fiu al poporului, tovarăşul Nicolae Ceauşescu (prezintă membrul corespondent al Academiei, dr. Nicolae Fluier). Ora 8: Veşti din întrecerea socialistă. Reportaje „la cald” despre ortacii de la Lonea, oţelarii de la Nădrag, sticlarii de la Câmpia Turzii. Ora 8,30: Buletin de ştiri. Primiri la tovarăşul Nicolae Ceauşescu, ieşiri de la tovarăşul Nicolae Ceauşescu. Ora 9: „În ritm cu Ţara”. Imagini de pe şantierele de construcţii Năvodari, Ciulniţa, Pajiştea, Valea Grasă. Ora 10: Casa mea e Ţara –

Prim-plan cu Eroul Muncii Socialiste, Vasile Stejar. Ora 11: Muzică populară cu Ţuţu Popeangă, Măria Prip, Adrian Pop-Pajură, taraful „Vremuri Noi”, Murfatlar. Ora 12: De vorbă cu ţara. Conceptul de muncă patriotică în viziunea tovarăşului Nicolae Ceauşescu. Prezintă prof. univ. dr. Pascal Vrabie şi asist. univ. dr. Lelu Vrabie, Universitatea de Ştiinţe Politice „Ştefan Gheorghiu”. Ora 1.6: Ochi ce scânteiază. Secvenţe din copilăria revoluţionară a tovarăşului Nicolae Ceauşescu. Orele 16,45: Mamă, femeie, savant. Un destin dedicat ştiinţei, binefacerilor. Tovarăşa academician dr. ing. Elena Ceauşescu. Orele 18: Din lumea capitalului. Devalorizarea dramatică a lirei sterline, dolarului, mărcii, francului francez. Orele 18,45: „Cântarea României” la Mizil, Calafat, teatru, recitări, montaje. Reporter Ana Palcu şi Gheorghe Gheorghe. Orele 19: Profesorii vorbesc. Efectele educogene ale mersului la porumb şi cartofi asupra elevilor din clasele V-VI. Prezintă prof. emerit Paul Barbălată, director al şcolii generale de opt ani, Fălfani, Gorj. Orele 19,30: Teatru TV: „Bătălia de la Tapae” (prima parte) cu Mircea Albulescu, Adela Mărculescu, Mircea Başta. Regia, Sergiu Nicolaescu. Orele 20: Primiri la tovarăşul Nicolae Ceauşescu, ieşiri de la tovarăşul Nicolae Ceauşescu. Orele 21: Seară de romanţe cu Gioni Stelea, Nicu Gheară, Ionel Ion, Mişu Kingsburg. Orele 21,30: Cântece patriotice. Imnul, încheierea programului (mai departe, la unguri, sârbi, ruşi, bulgari).

Merovingienii care ne conduc...

În clipa de faţă „ţărişoara”, beneficiază de serviciile unui guvern original, inventiv: Când am recepţionat ultima lui iniţiativă de excepţie, gândul m-a dus spre obiceiurile foarte

îndepărtaților regi merovingieni, cunoscuți în istorie, îndeobşte, şi sub numele de „regii leneşi”. Incapabili să mai conducă şi lipsiți de orice autoritate asupra supuşilor, ei se deplasau în căruțe prin propriul regat, cel franc, poposind ca oaspeți, toleraţi o vreme, pe la diverşi mari feudali. După cum era şi normal, au ieşit din istorie pe uşa din dos. succesorii lor, Carolingienii, de o cu totul altă calitate, dând, la un moment dat, regatului franc statutul de Imperiu. Revenind după această mică incursiune istorică, la mult încercata noastră „țărişoara”, găsesc – şi lucrul e, deopotrivă, trist şi amuzant – că guvernul Năstase are atingeri, ca să nu spun mai mult, cu demult stinsa dinastie întemeiată de legendarul Meroveu. Una dintre acestea ar fi ideea de deplasare, pentru exercitarea actului guvernamental, „în teritoriu”, altfel zis, în diferite capitale de județ, pe la belferii prefecți, de fapt, prim-secretari de tip comunist, atotputernici ai regiunilor din țara. Spre exemplu, lotul de inşi (inse) excepționali care ne conduce nu demult, şi-a derulat esențialele lucrări, în capitala județului Argeş, la prefectul feudal de Piteşti. (Aici a acționat odată, printre alții, în celebra puşcărie a locului, şi inegalabilul criminal şi animal Țurcanu. A nu se uita). Pare-se că cea mai importantă hotărâre luată de guvernanți aici între plimbări, mese, poate chiar şi vânători, cascade de osanale şi alte osteneli-ploconeli costisitoare, a fost aceea de a stabili structura stemei județului lui Dobrin. Şi aceasta – respectând zicerea „țara arde şi baba se piaptănă” – cam în acelaşi timp, când, la Braşov, vreo 15.000 de oameni manifestau în Piața Sfatului cu motivația, că, de la o zi la alta, cu ale vieții o duc tot mai prost. Ca să nu mai adăugăm că la foarte scurtă vreme după ieşirea guvernului în teritoriu, exact în teritoriu, mai precis la mina arhaică Vulcan s-a mai petrecut o catastrofă, în sensul că, în urma unor surpări de galerii, şapte mineri au decedat şi alți trei au fost grav răniți. Nu leagă

nimeni dezastrul „ortacilor” de originala şi, în acelaşi timp, stupida inițiativă a guvernului Năstase. La Vulcan, ca în mai toate minele româneşti, oricând nenorocirile sunt posibile, deoarece se lucrează după o tehnologie, ce a fost „la standarde”, odată, demult, cam prin timpul răscoalelor din 1907. Revenind la deplasările guvernului de tip merovingian, nu mică ne-ar fi fost mirarea – dacă inițiativa va continua - să aflăm că sunt colindate şi localități mai mici, gen Caracal, Urziceni, Urlați, Târgu Frumos, Slatina sau chiar sate... şi, în acest context, cât de mândru aş fi, să ştiu că oameni de talia lui Octav Cozmâncă sau Şerban Mihăilescu ar putea înnobila cu prezența lor, satul meu natal, Topolovăț. Dar poate guvernul în cazul ieşirilor „în teritoriu”, va oficia şi pe ape. Eu aş sugera ca o şedință de largă cuprindere să se desfăşoare pe plute (e rost aici şi de o Carte a Recordurilor), pe râul Bistrița, sau pe mare, undeva, între stațiunile Eforie şi Neptun. Bineînțeles, cu condiția ca valurile Pontului Euxin să fie minuscule, neexistând astfel riscul ca iahtul guvernamental, cu prețioasa lui încărcătură, să fie proiectat în afara apelor teritoriale... O a doua mare asemănare a guvernanților noştri actuali cu strămoşii lor merovingieni e totala lipsă de autoritate la mai toate nivelurile vieții statale. Justiția procedează în aşa fel încât ce nume, Tănasă Joița corupția să dobândească dimensiuni gigantice, poliția gemând de generali şi colonei, unii foarte graşi, în ciuda unor dispoziții primite „de sus” (auzi de unde) de a stârpi violența, e incapabilă să facă acest lucru, nenumărați înalți funcționari şi demnitari (cum or fi ajuns, frate, în astfel de poziții?) sunt demişi pentru multiple matrapazlâcuri, paznicii fură, vameşii închid ochii, prostituatele mişună, multe spitale sunt în anchete, în lumea sportului banul şi bunul plac al lui Mitică, Jean, Costică sau Gigi hotărăsc, decid, țara fiind, la ora actuală, o imensă tejghea, unde totul se poate cumpăra şi

vinde. Ce va fi, cum va fi pe mai departe, nu ştiu. Nu sunt profet, nici măcar cât ţigăncile din Chitila, dar reamintesc, acum, la final de articol, că „merovingienii" au ieşit din istorie pentru totdeauna, pe poarta din dos. Aviz amatorilor.

Permanențe naționale

Dintre ziarele de larg consum, cel mai apropiat mi-e „Naționalul". N-aş putea spune că-l citesc zilnic, dar cu regularitate îl cumpăr, mai ales pentru programele de televiziune, vinerea. Excepții de la ziua mai sus amintită, prin forța împrejurărilor, desigur, mai există. Din paginile cotidianului, despre ai cărui patroni nu ştiu absolut nimic, poți, la un anumit nivel, afla foarte multe. Lucruri credibile, semifantasmagorii, fantezii pure, aspecte comico-groteşti legate de existența „în tranziție" a minunatului nostru popor. Cele mai stranii secvențe sunt extrase din mediul rural: crime din gelozie comise de parteneri aflați, nu arareori, la vârste avansate, accidente stupide de muncă, de genul căzutului nefericit din căruță sau din podul casei, conflicte cu diverse urmări, adeseori tragice (folosirea cuțitului, a toporului din dotare aproape obligatorii) având ca loc de derulare fostele cârciumi socialiste, transformate, unele dintre ele, în baruri sau discoteci. Aş mai adăuga la „evenimentele" provenite din medievalul nostru mediu rural frecventele violuri (tați asupra propriilor fiice, maniaci sexuali agresând fetițe chiar de grădiniță sau năpustindu-se asupra unor femei senzualmente expirate, cum ar fi bătrânele trecute de bariera celor 70 de ani), furturile de orătănii sau produse alimentare de prin gospodării şi, în sfârşit, crimele odioase, cărora le cad victime, de regulă, bătrânii incapabili de-a mai opune vreo rezistență, haidamacilor

cu fruntea de un deget şi cărora li s-ar cuveni, nu arareori, pentru a fi cât de cât în perimetrul dreptăţii, ştreangul sau scaunul electric. Mă mai „delectează" „Naţionalul" şi cu problemele sexuale pe care şi le pun, în ultimii 12 ani, cu atâta acuitate, românii. Aflăm, spre exemplu, că mulţi bărbaţi, după vârsta de 40 de ani, au probleme grave, disperante, cu... erecţia, că multe femei, soţii, gospodine, foste fruntaşe în producţie, nu au cunoscut... orgasmul, că există nu mai ştiu ce metode pentru a te păstra activ, onorabil, sexual până la vârste foarte avansate. Nu lipsesc din paginile ziarului nici pozele, toate „şoc", ale unor mari vedete, mai ales TV, gen Mitoşeru, Marin Andreea etc. Există în cuprinsul jurnalului şi vreo două pagini politice, cărora, însă, nu e prea indicat să li se acorde credite deosebite, lată chiar şi un titlu de articol politic declanşator în cel mai bun caz de amuzamente: „George W. Bush iubeşte Rusia... şi pe preşedintele ei", Naţional, vineri, 26 mai, a.c. Să fim, totuşi, serioşi, cu vreo posibilă iubire ruso-americană, şi să lăsăm subiectul pentru producătorii de proze S.F. sau de basme pentru copiii foarte mici. Tot în „Naţionalul" de vineri, 26 mai, 2002, apare, pe întinse spaţii tipografice, un lucru care, de-a binelea, m-a enervat... şi care cred că e în măsură să provoace iritare şi pe un plan mai general: prezentarea în detaliu, vezi Doamne, a marii figuri, a excepţionalei „personalităţi", Maria Vlas, în realitate o tâlhară de rangul întâi. Află astfel, printre alţii, şi păgubiţii de la F.N.I., batjocoriţi deja de o bună bucată de timp de guvern, justiţie, autorităţi de toate felurile, că antipatica pungaşă şi-a părăsit un prim soţ, brusc, fără nici o explicaţie, că avea o fire pasională, că era dornică de putere, dar că avea, în structura personalităţii ei de tip "napoleonian", şi spaţii delicate, care o făceau să fie o excelentă bucătăreasă, o eminentă organizatoare de nevinovate excursii, o profesoară, tip mamă, ce mergea întotdeauna la sufletul elevilor. Vor fi,

poate, pentru tumult, pentru turmă, aceste detalii vlasiene interesante, dar eu cred că despre tâlharii şi asasinii de drumul mare, la modul uman, trebuie să se vorbească pe cât mai puțin. E un prost şi dăunător obicei, şi, câtuşi de puțin, un stăvilar sub aspectul delincventelor, acela de a fi cordial cu nişte oameni care au luat vieți la propriu sau au nenorocit, lăsându-i în viață, mii de oameni. În cazul tâlharilor şi asasinilor tară nici o scuză, trebuie să vorbească doar limbajul înghețat şi necruțător al justiției. Mâine, poimâine, mergându-se în continuare cu detaliile duios-umane despre cutare sau cutare sinistru delincvent, o să aflăm, spre exemplu, că lui „Bebe-Carabină" îi plac fursecurile cu rahat şi cacao, iar unui înalt demnitar prins cu mâța-n sac (va veni şi momentul acela) spatele de miel în sos de ciuperci afgane.

*
* *

Am aflat cu tristețe despre dispariția unui foarte mare poet, Ştefan Augustin-Doinaş, şi despre tragica moarte a soției sale, care a fost mult timp o strălucită prim-balerină a Operei din Bucureşti, Irinel Liciu. Dumnezeu să-i odihnească; încă o dată se dovedeşte că cei cu suflet frumos plac şi Domnului.

Fraze... Dialoguri...

1. …Toate-mi amintesc de Passy, cărțile, chitara, păsările împăiate din sufragerie, maldărele de fotografii, vibrația aerului, dimineața, păcat c-a plecat tocmai acum când era nevoie de un om ca el. Băiatul nu-i seamănă, e altfel. S-a înscris în nu ştiu ce partid unde e plin de tineret, vor să facă

reforme, să schimbe lumea... Au şi un lider, nu ştiu cum îl cheamă, e de prin Moldova, nepot al lui Ştefan cel Mare. Dar n-o să iasă nimic din toate aiurelile lor. Am rămas singura, asta e, ca luna de pe cer, cu programele de televizor, cu două, trei ziare... şi cu telefonul de duminică, dat de soră-mea, care, după tratamentul făcut cu fructe de pădure şi ceai de cozi de păpădie, poate iarăşi să-şi mişte ambele mâini...

2. Noi suntem patru inşi, prieteni, pot să zic... Vedem ce se întâmplă, că doar avem şi ochi, şi minte să pricepem. Ei îi zic perioadei de „tranziţie", vezi doamne, trecerea de la ce-a fost la ce-o să fie de acum înainte. Că România aşa şi pe dincolo, zonă de stabilitate în Balcani, ţară europeană cu tradiţii, Mioriţa noastră, am dat mari personalităţi, nu ştiu ce lucruri nu se pot face fără noi... Eu o chestiune vă pot spune sigur, că, împreună cu prietenii mei, suntem în apele noastre doar când la o băută, unde nu prea e nimeni, ne putem zice ca pe... vremuri. „Să trăieşti tovarăşe Minai"... „Nţeles, tovarăşe Petrică"... „Cum să nu se poată, tovule?"... (tovul e actualul nea Ghiţă, portar de noapte la o societate comercială de acum)... „Băi, tovarăşi, propun încă o tură" (asta ne-o spune cel mai mare dintre noi, fostul secretar cu propaganda, Pincu Bădia)...

3. Mă urc în tren, clasa a doua, locul 45, la geam, era vorba de-un accelerat. în faţa mea o fătuţă de vreo 18-20 de ani, lângă mine unul bine îmbrăcat, zice-ai că-i doctor, inginer, colonel. Sacoşa mea, cu fasole, tobă, parizer, curse de şoareci, foi de tort, izmene de iarnă pentru ăl bătrân, sus, în plasă. Pleacă trenul, vorbesc cu fata şi cu domnul ce vorbesc, după care, lemn, cad într-un somn. Când mă trezesc am zis numai atâta... Unde-i?... Dragă mă crezi ori ba, sau domnul, sau fata, ori amândoi împreună mi-au furat bagajul. Să le stea pe piept pân-or muri dacă s-au lăcomit la ce-am avut eu acolo. Când i-am spus conductorului ce-am păţit, el a zis că trebuia să-mi

pun sacoşa... sub... înţelegi şi dumneata că te văd muiere măritată de ce „sub” era vorba... porcu’ dracului...

4. Îi explic doctorului, om nu bătrân şi încă frumos... domnule dragă, de vreo două luni, aproape noapte de noapte, visez noroaie-n faţa porţii, ţapi care sar în fântână, vreo zece, unul după altul, un tractor, marca „Fiat”, am văzut bine, care-n loc să umble, ţopăie pe roţi, spre stânga, spre dreapta... şi pe învăţătorul meu, domnul Goilă, plecat la Cel de Sus demult, cum joacă ping-pong cu un chinez, coreean sau ce-o fi, pe care-l strigă Cium... Vă rog să mă credeţi, nu mai pot... Mă întreabă... doctorul: animale mari, boi, vaci, cămile, ţi s-au urcat în pat, înţelegi, în vise, vreau să zic?... Nu, până acuma, nu... Trenuri accelerate, rapide, exprese ţi-au trecut, fără oprire, pe sub pat?... Doamne fereşte, nu... Dar învăţătorul tău şi cu acel Cium ţi-au propus ceva necuviincios?... Nu, nici vorbă, ei doar joacă... Ascultă, atunci n-ai mai nimic, te-au atins cum era şi firesc, transformările actuale, legea priorităţii, dezlegarea misterelor revoluţiei, modul democratic de comportament al premierului Năstase, posibilele alegeri anticipate, dreptul la replică, legiferarea homosexualităţii, perspectivele ţării de a intra în U.E. şi N.A.T.O... Nu-i nimica grav, de internări sau intervenţii chirurgicale nici nu poate fi vorba, vei mai visa cu noroaie, ţapi, tractoare, meciuri de ping-pong, încă vreo şase luni. Pe urmă o să vezi, dacă apar şi alte configuraţii, vii iarăşi la mine...

5. Nicolae stă să ardă Biblioteca Naţională... N-am auzit de ea... Oltul, Mureşul, Târnavele au depăşit iarăşi cotele de inundaţie... Treaba lor, ce pot eu să fac, îmi pare rău şi-atât... S-au intoxicat copii cu alimente vechi, vândute drept proaspete... Să nu le fi cumpărat, acum toţi au pretenţii, eu, când eram mic, la mine în sat, mă mulţumeam cu dude şi măcriş... întârzie ceasuri întregi trenurile din cauza căldurii...

Ce-mi pasă mie... cetățenii țării să mai stea şi pe acasă, căci mergând de colo-colo, tot nu rezolvă nimic... S-ar putea să se modifice, în bine, Constituția... Facă ce vor, eu dac-aş putea, m-aş culca pentru vreo cinci ani să dorm neîntors... Nicolae, mă mai auzi?... Greu de tot, spui tu ceva, tot spui, dar eu nu te înțeleg aproape deloc...

6. O să-i publice şi lui Jurnalul. Parlamentar fără măcar o carte scrisă, nu se poate. Să vezi tu, soro, „note de călătorie”... în ăşti doi ani de când e în forul țării (ține-l Doamne, tot acolo), pe unde n-a fost? De la ghețari la Ecuador, pe o parte şi pe cealaltă parte, înapoi, de la Ecuador la ghețari. Că acum nu duce lipsă nici de bani, nici de timp liber, nici de ştampile cărora li se spune vize… Fainã treabă…

Explicație prin... citate

Sub semnătura unui foarte merituos şi necesar cercetător de la Institutul Român de Istorie Recentă, Marius Oprea, Editura Polirom, Iaşi, extrem de merituoasă şi ea, ne pune la dispoziție, în anul de grație 2002, o carte masivă şi tristă, ba mai mult, tragică, intitulată simplu *Banalitatea Răului.* Tomul e, de fapt, un imens document, o istorie detaliată a Securității, pe intervalul de timp cuprins între 1949-1989. Se ştie foarte bine (rog să mi se scuze truismul) că în istorie, ca şi în atâtea alte domenii, „lucrurile” se leagă între ele. O copilărie nefericită poate sta, liniştit, la baza unei tinereți şi maturități confuze, cu deviații felurite şi neprevăzute, o şcolarizare de început deficientă conduce mai târziu spre o „cultură generală” plină de goluri, în cel mai bun caz spre semidoctism, după cum, la o scară infinit mai mare, brutalizarea, înspăimântarea permanentă a unui popor are de cele mai multe ori drept

consecință transformarea acestuia în ceva amorf, pe deplin dirijabil, într-un organism comparabil cu un melc care trece prin istorie târându-se ultralent, într-un deplin anonimat. Nația românească, de-a lungul întregii sale existențe, a avut parte de brutalizări. Fie fizice, fie sub forma unor traume psihice. Invaziile turceşti, abuzurile boiereşti combinate cu cele ale multor, prea multor domnitori, apariția în spațiul nostru, după 1830, a ruşilor, toate acestea au avut în componența lor, ca într-un prim plan, elementul *brutalitate.* O relaxare, o schimbare radicală de registru pe acest plan a fost, poate şi ea cu imperfecțiuni, doar în perioada 1866-1940. După război, de cel de al doilea vorbesc, brutalitatea aplicată asupra poporului român a fost reluată cu îndârjire. Instituția care a dirijat şi executat „ştiințific", timp îndelungat, şirul de molestări asupra acestei biete națiii, a fost securitatea, în componența căreia, ca elemente foarte active în zdrobirea „duşmanului de clasă", au intrat şi naționalitățile conlocuitoare dar, spre regretul nostru, şi foarte mulți români. Să vedem acum, sub raportul terorii şi al brutalităților exercitate de Securitate, ce ne spune volumul *Banalitatea Răului*. Citățm: „Dintre toate polițiile politice ale sateliților comunişti din Europa de Est, Securitatea românească a devenit cea mai cunoscută... Ca şi în cazul altor aparate de teroare politică, cea mai puternică armă a Securității a fost frica, iar amploarea propagării acesteia în rândul populației românești ne oferă principala rațiune a succesului ei. Mai mult, moştenirea acestei frici va influența, timp de ani de acum înainte, tiparele comportamentale ale multor români, mai ales, dacă ei nu vor ii convinşi că practicile coercitive din trecut au fost abandonate". (*Studiu introductiv*, p. 21.). Multe comentarii aici nu ar fi de făcut, textul vorbind de la sine. Când sperietura c extraordinar de mare, cei afectați de ca se transformă, aproape. în ființe acefale, având, ca singura preocupare,

supraviețuirea, indiferent sub ce forme... Dar să mai culegem un citat clin carte, mai precis, un grăunte doar, din spusele tâmplarului-ministru de interne Teohari Georgescu, la conferința cu comandanții Miliției, Securității şi Trupelor de Securitate din 28 februarie 1950. „Da, sunt de acord cu dumneavoastră, că vom lua măsuri, vom lovi, vom pune la respect, dar aceasta nu înseamnă ca să terminați lupta de clasă”... „Dacă este chiabur care foloseşte mâna de lucru, să-l lovim să-i iasă ochii din cap, să facem să nu mai depindă țăranul sărac de chiabur. Iată, tovarăşi, de ce problema aceasta trebuie privită cu toată seriozitatea”... „Fără îndoială, are mare importanță nivelul profesional, dar iară nivel politic vom avea mari greutăți. Dar dacă un om este sănătos, este devotat, are spirit sănătos, el ştie să lovească în duşman, fără multă teorie, fără multe cunoştințe profesionale”... Şi acum, o mostră de o asemenea lovire. Petru Arsenic îşi aminteşte: „După bătăi de nedescris, mi s-au legat la degetele de la mâini câte un cablu şi am fost supus la electrocutări în trepte, având senzația groaznică că întregul corp mi se descompune în celule. M-am trezit când mi se turna apă rece pe cap şi pe corp. Muşchii faciali îmi erau măcelăriți de loviturile anchetatorilor, aşa că nici n-aş fi putut mânca”... (p. 135). Încheiem seria citatelor cu mărturia degajată a unui bătrân securist, în viață, firește, şi sănătos, făcută unui cunoscut de aceeaşi teapă cu el, în anul 1990... „Mi-am adus atunci aminte de preot şi am cerut să-l scoată. Era plin de praf de cărbune, cu sutana ruptă şi mânjită de rahat, iar ochii îi jucau în cap de spaimă. N-a reuşit să îngaime nici un cuvânt, scotea doar un fel de scâncet înfundat ca atunci când țipi în vis. M-a cuprins un soi de mila. I-am dat un şut în cur şi l-am împins afară pe poarta sediului, în stradă. A dispărut imediat în întuneric... Şi ştii ce mă macină acum, de nu mai am somn? Cum l-o fi chemat pe omul ăla?”...

(Argument)... Am pus în aceste pagini doar o parte infimă din ce s-a petrecut ani şi ani, în realitate, sub raportul brutalităţilor şi cruzimilor. Recent – şi aici am vrut să ajung prin intermediul citatelor date – graţie unor sondaje de opinie, s-a constatat că în topul preferinţelor românilor, după toată mizeria ce se îndură, la loc de frunte sunt în continuare P.S.D. şi PR.M., descendente ale PC.R. ca mentalitate şi intenţii de conducere. Este clar că, după toate cele îndurate timp de 50 de ani, românii, cu mici excepţii, au devenit o naţie P.S.D.-P.R.M. Multă vreme din această condiţie nu-i va clinti nimeni...

Sfaturi pentru scriptorul M. P.

1. Aţi susţinut în mai multe cronici, publicate cu generozitate, de revista „Focus", că tranziţia românească nu face altceva decât să întărească, să reconfirme, străbuna zicală… „Ca la noi, la nimenea"… Nu comentăm înţeleaptă zicere strămoşească din simplul motiv că e zdrobitor de adevărată. Totuşi v-am ruga să fiţi mai îngăduitor, mai nuanţat în opinii, în păreri, cu această splendidă opinteală pe care poporul român o face de mai bine de 12 ani pentru a intra şi el în rând cu lumea. La un moment dat, vă rugăm să fiţi siguri de asta, se va termina şi cu acest fenomen. Şi, după ce l-am hulit (l-aţi hulit) atâta, o să ne pară rău după el. Căci ce e mai plăcut, mai dătător de senzaţii rare, extreme, decât o viaţă alunecoasă, imprevizibilă, lăutărească, în ceaţă, în fum, pe nisipuri mişcătoare…

2. În însăilările dumneavoastră v-aţi legat mult şi de parlamentari. Că sunt aşa şi pe dincolo, au birouri somptuoase, secretare, vile, maşini la scară etc. Aţi mai spus, concluziv, că nu sunt nici inteligenţi, nici oneşti, pe scurt, o plagă pentru ţară.

Noi, vă rugăm (deocamdată) să vă mai temperați afirmațiile veninoase privitoare la ei. Că mai greşesc în hotărâri, în muncă… e perfect adevărat. Dar, pentru Dumnezeu, toate sunt la început… Credeți că e uşor, inginer de mâna a treia fiind şi ajuns senator, să iei hotărâri juridice sau să concepi reforme în învățământ? Sau, în calitate de fost colonel de miliție şi ajuns deputat, expert doar în a recruta informatori, să te ocupi acum de „legea teatrelor" sau a difuzării cărților de eseuri, poezie sau proză? Puteți fi liniştit şi, deci, mai reținut în păreri, că toate se pot învăța şi din mers! Peste 40-50 de ani, poate şi mai puțin, parlamentarii noştri vor fi adevărați academicieni în ştiință, arte, literatură, fizică, chimie şi în ce domenii mai doriți dumneavoastră.

3. Ați afirmat, şi nu o singură dată, că în România problema sănătății e neagră de tot… Primul loc în Europa în ce priveşte bolile cardiovasculare, recrudescență a tuberculozei, ba chiar şi cazuri de febră tifoidă, lipsă de medicamente, de aparatură performantă pentru tratamente şi investigații. Ați văzut, chiar, şi o secvență televizată, dintr-un spital de boli nervoase din Moldova, laşi, dacă nu ne înşelăm, unde, din lipsă de spațiu, dormeau chiar şi trei bolnavi într-un pat. Vă rugăm, insistent, să nu duceți dumneavoastră grija acestor oameni, a celor suferinzi de boli cronice, nici a celor ce dorm doi sau trei într-un pat. Ei, ar trebui să ştiți, aparțin unui popor minunat care s-a bătut cu rezultate bune, cu românii, turcii, habsburgii, ruşii, bulgarii, carpii, pecenegii, aproape cu tot ce mişcă-n Europa. Prin forțele lor, dragostea de țară şi cu ajutorul dezinteresat al Celui de Sus, fiți sigur, că vor depăşi, cu toții, situațiile grele în care se află…

4. Nu o singură dată, dar corosiv cu fiecare ocazie, ați afirmat că în România bătaia, violența în familie, violurile, chiar şi ale fiicelor de către tați şi, frecvent, ale bătrânelor până

la 80 de ani, au devenit practici curente. Desigur, sunt şi laturi negative în aceste istorii, reprobabile, dar dumneavoastră ar trebui să puneți în primul rând accentul, când vorbiți despre capitolul acesta, pe vitalitatea naţiei, pe forța, virilitatea care zac aproape în fiecare bărbat român. Suntem de acord – aşa cum spunea textual un colonel actual – că acei care comit încă infracțiuni au un nivel de erudiție mai scăzut". Fiți convins, domnule scriptor, că lucrurile se vor aranja şi aici cât de curând. Doar ştiți bine ce poliție şi justiție avem…

5. Ştim (ce nu ştim noi!) că fără strălucire, v-ați făcut studiile universitare la Cluj. De ce nu evocați pe câțiva dintre cunoscuții de "subsol", din acea perioadă, oameni, în felul lor, spectaculoşi. Pe Puia Maja, spre exemplu, care, când se îmbăta şi se nimerea să treacă, în drum spre casă, prin dreptul statuii lui Emil Racoviță, îi spunea întotdeauna savantului, cel mai adesea din poziție şezândă: "Oi, Emile, Emile, că fain ficior ai fost… da-ți spun că tot io (cu) am să trăiesc mai mult"… Sau pe Poli, care a scris prin toate lacto-barele Clujului, cu mâna lui artistă: "Nici o zi din cele şapte, Iară lapte"…el, Poli, bând până la finalul vieții doar vin, vodcă şi coniac… Sau pe rugbystul pătrat, Cici Zamfir, regele neîncoronat al "Ciorbăriei"… Sau pe un fost tenor de la Operă, care, pentru două-trei țuici, cânta fie la "Butoiul Bătrân", fie la "Gară", "O sole mio" sau "Cuore ingrata"…

Jurnal de polițist

…Azi noapte o tură mai liniştită. Doamne ajută că s-au mai potolit. Numai de i-ar ține şi n-ar începe-o iară cu blestemățiile. Totuşi, două "evenimente" au fost. Un furt de găini, pe strada academician Pavlov, şi o tentativă de viol la o bătrână de 80 de ani, Măria Furcă, de pe strada Stolnicul

Constantin Cantacuzino, la numărul 6. Amândouă situațiile rezolvate rapid, cu profesionalism. Am în fața mea, așa cum stau întins pe divan, poza lui tata. Mustață, privire încruntată, față latră. Ion Afloroaie, toată viața în miliție, cauza partidului ca motiv de luptă, regulamentul ştiut pe dinafară, echipament de iarnă, de vară, în dotare, pistol simplu, dar pentru situațiile grele şi pistol mitraliera. Ce mi ți-i bătea el cu centura când îi prindea! Îi mai izbea şi cu bastonul de cauciuc pe unde apuca, căci, în relație cu delincvenții, el făcea legea. Dacă situația se complica cu vreunul, capete sparte, coaste rupte, internări prin spitale, spunea doar atât: "Vă informez, tovarăşe gradu, că respectivul, în stare de ebrietate avansată şi fără acte doveditoare la el, a înjurat în gura mare politica Partidului, socialismul şi, vă rog să mă iertați, şi pe tovarăşa academician Ceauşescu". Nu trebuia mai mult şi situația se lămurea. Mama, Dumnezeu s-o odihnească, spunea că, pe sectorul lui, tata era un adevărat şef. Tuns pe gratis, fotografiat pe gratis, umplut geanta prin piețe cu de toate, băut la cârciumă ce şi cât voia, fără să atingă sfanțul. Pentru activități a fost şi decorat, nu doar o dată, ci de mai multe ori. E drept că toate au fost de clasa a III-a, dar erau. La sărbătoarea națională, la defilare, avea un piept care strălucea de la zeci de metri. Tot mama spunea despre el că, în munca profesională, era foarte conştiincios. Dacă venea vreun control din Capitală, de la minister sau de mai sus, şi el trebuia să dea vreun raport, atunci noaptea, pe la 1, 2, se scula şi în pijama sau cămaşă de dormit, dacă era vară, dar cu chipiul obligatoriu pe cap, în fața oglinzii, cu voce tare de trezea vecinii, rostea saluturi. "Să trăiți, tovarăşe general maior… Să trăiți, tovarăşe colonel"… Şi când te gândeşti că, pentru a îndeplini cu succes toate aceste lucruri, tata avea ca studii "şcoala vieții plus opt clase, primele patru tăcute la zi, celelalte patru la fără frecvență". E drept, însă, că, pe timpul

lui, când uşile şi ferestrele ţării erau închise, nu se petreceau atâtea. Fiecare cetăţean de nădejde al statului stătea în pătratul lui şi toate erau bune. Dar, uite, că a venit blestemata aia de revoluţie şi ordinea aceea sfântă s-a dat peste cap. Acum, tot prostul poate vorbi, critica, sunt ziare peste ziare, unele răuvoitoare faţă de fostul regim, are ţara parlament cu sute de deputaţi, s-a zis cu "tovarăşe", după care-i aplicai constituţia, acum îi zici "domnule" şi cam înghiţi în sec, căci la ridicare de ton sau la gest mai energic, el poate spune că l-ai insultat şi te ameninţă cu tribunalul. Ca să nu mai zic că graniţele sunt deschise, intră, pleacă din ţară cine vrea, partidele se bat pentru putere, tu, ca om al ordinii, eşti, pur şi simplu, derutat de noile realităţi. Faţă de epoca lui tata au apărut drogurile, curvăsăria în masă, spălările de bani, jocurile de noroc, tehnici noi de falsificare a actelor, hoţiile artistice, pe care noi, cu mintea noastră, nici nu le pricepem, răpirile de persoane, violurile masive, incesturile, agresările minorilor, căsătoriile între homosexuali şi câte altele… Şi, bineînţeles, asta nu e tot… căci aşa cum bat vânturile, dacă vom intra în N.A.T.O. (bată-l crucea) şi în U.E. (aia mamii ei) noi, poliţiştii, va trebui să atingem alţi parametri, cel puţin aşa spunea tovarăşul, pardon, domnul colonel, Puhoiu. Ce-ar însemna asta mai exact?… Să cunoaştem calculatorul, să avem noţiuni de limbă engleză, chiar şi de germană, de literatură naţională şi internaţională, să fim bine antrenaţi fizic, în comunitate să fim cu distincţie severi, dar la alte situaţii simpatici, să ştim cânta puţin la pian, la chitară, să facem numai glume bune, curte de calitate femeilor, să dansăm bine cel puţin opt-nouă feluri de dansuri, în ritm, să vorbim frumos cu gravidele, cu veteranii de război, să deosebim repede pe omul bun de cel rău. Ca să le deprinzi corect pe toate acestea, zău, că îţi trebuie trei vieţi"… Dar, uite că sună telefonul… repede, lasă planurile cu engleza,

calculatoarele, literaturile, glumele fine, că, la barul "Colorado", a lui Nicu Bivolu, e o bătaie generală cu sticle şi halbe, iar în satul Lintea-Veche două grupări de romi se ciomăgesc de mai bine de o oră… La drum, deci, mâine cine ştie ce va fi… ş-apoi cu parametrii aceia europeni mai vedem noi, căci doar n-au intrat zilele în sac.

P.S. Lui Şerban Foarţă, lider incontestabil al paginii a treia Focus Vest.

Din goana condeiului

Se vorbeşte, de la o vreme, tot mai intens de inevitabilitatea producerii unui cutremur de pământ, avându-şi, ca de obicei, epicentrul, în zona seismică Vrancea. Sumbra prevestire a fost făcută de două instituţii scismologice româneşti (în aceasta constă, poate, şi marea şansă de "salvare"), unul, chipurile, autorizat în a lansa prognoza, ca fiind de stat, oficial deci, celălalt, propunându-şi ipotezele, oarecum ilegal, din zona mai umbroasă şi mai puţin agreată de autorităţi a sectorului privat. "Scuturarea de pământ", ca intensitate pe scara Richter, ar atinge valoarea de 6, cel mult 6,1, dar Bucureştiul, aflat la cea 160 km de Vrancea, afirmă şi specialiştii "oficiali" şi cei "privaţi", în atari circumstanţe, nu ar avea de suferit. Dea Domnul ca "evenimentul" să nu se mai producă, căci doar în această variantă Capitala şi, probabil, şi alte aşezări urbane din zonă, nu ar avea nimic de suferit… După informaţii mai vechi, neprovenind din cercuri ostile României, la ora actuală ar fi în Bucureşti, cam 200 de mari clădiri, blocuri altfel zis, cu risc seismic foarte ridicat. Din când în când pe aceste case, ca urmare a unor decizii luate de

guvernele precedente şi de specialiştii în domeniu, televizaţi la diverse mese rotunde, s-au lipit tot felul de buline, semn că acolo trebuie făcute grabnic… consolidări. Sunt mai mult decât convins că, văzând cum merg lucrurile la noi în atâtea alte domenii, cu lucrările de "consolidare" a blocurilor bucureştene şubrezite de vreme şi de seismele precedente s-a rămas tot în faza… bulinelor. Aşa că, încă o dată, feri, Doamne, de orice "scuturare de pământ", oricât de mică ar fi ea! De la cutremure acum… la inundaţii… Primele sunt doar posibile, celelalte, însă, s-au produs… în urma unor ploi violente şi pe deplin previzibile, după fostele canicule, râurile – cam aceleaşi de ani şi ani de zile – s-au "umflat", iar de pe dealuri şi pante muntoase puhoaiele s-au pornit la vale. Şi unele şi altele au făcut absolut ce-au vrut căci "nema" diguri, "nema" măsuri oricât de vagi de protecţie, împotriva unor torente ce se formează, după cum se ştie, doar la mari ocazii "pluvioase". Şi scenariile de atâtea ori petrecute… s-au repetat. Localităţi sub ape, case, e adevărat multe dintre ele mizerabile, luate de viituri, garduri destrămate, agoniseli modeste, de-o viaţă, cufundate sub noroaie. În posturi de salvatori din dezastru au apărut, ca de obicei, primari depăşiţi de situaţie şi împleticiţi la vorbă, soldaţi, în uniforme nu foarte arătoase, cu găleţi, hârleţe, lopeţi, câţiva jandarmi, două, trei, "utilaje"… şi cam atât. Dar, uite că era să uit, să nu adaug la eforturile de traversare ale tristelor situaţii, păturile, sticlele cu apă minerală (Biborţeni, Bodoc), biscuiţii şi pâinile date de guvern sau prefecturi celor loviţi de nenorociri… în rest, absolut nimic de comentat, doar de menţionat zicerea românească "la anul şi la mai mare"! …Ferentari, de data aceasta… o adevărată "mândrie" a Capitalei noastre, într-o anume măsură şi un simbol al nivelului lingvistic (ba, băi, fă etc.) de comportament, de nivel mintal la care se află nu puţini dintre feluriţii cetăţeni ai ţărişoarei.

Casele, curţile, blocurile din cartier, aproape imposibil de descris. O senzaţie difuză de murdărie, noroi, paraziţi intestinali, insecte zburătoare, goange, rozătoare dintre cele mai scârboase. Fizionomii primitive, bune de păstrat în colecţii. Viaţa guvernată de legea celui mai tare (Gicu Chioru ar fi un lider al momentului). Beţii, urlete din toate părţile, câini iară căpătâi, violenţe şi la bărbaţi şi la femei, muzică la nivel de vacarm, ascultată în plină noapte, stări conflictuale aproape generalizate. Şi, în tot acest putregai în permanentă extensie, imaginea unei poliţii "psihologice", manierate, adresându-se vagabonzilor şi respingătoarelor curve cu "dumneavoastră", rugându-se penibil de ci, de ele, să se potolească, fie să urce în "dubă" pentru o deplasare, suntem convinşi că absolut necesară, la secţie. O poliţie, în fond, neputincioasă, "fără muşchi", efeminată, depăşită alarmant de valul uriaş de infracţionalism care "spală" la ora actuală, România, de la un capăt la altul ? Poate, unii dintre posibilii mei cititori aşteaptă să scriu ceva şi despre politică. Dar am făcut-o de atâtea ori, încât tema a ajuns să mă plictisească. Poporul român, se vede de la o poştă, nu e interesat, în mod real, de propria-i viaţă politică nici când aceasta îl loveşte, adânc, la rădăcină. El crede, în continuare, până la tâmpirea totală, în prelungirile P.C.R.-ului, în actualitate… deci, pe mai departe, PS.D., Năstase, Cosmâncă, Iliescu etc. De organizarea vreunei opoziţii la actuala guvernare, nici vorbă. Probabil, opoziţia nici nu are personalităţi de calibru. Şi atunci pe subiectul politic, mai bine să punem de-o mămăligă, să ascultăm o populară, să ne pregătim de înfulecat pe la vreo nuntă… şi ce mai vreţi dumneavoastră…

"Marca Stănciugel"

Peisajul nu e deloc îmbietor, ba chiar ar putea fi calificat drept înfricoşător, absurd, demoralizant la maximum. Pe suprafețe întinse, cariere de piatra arzând parcă sub soare. Şi soarele e nemilos, iar jos, pe pământ, totul prăjeşte, frige. Grupurile de oameni s-au răzleţit de-a lungul gurilor deschise de piatră, par văzute de sus, o înşiruire stranie de puncte mişcătoare. Ce fac ei, de fapt, acolo, jos, la sol? Priviți de aproape se vede că mai toți sunt cam demult trecuți de prima tinerețe, şi că hainele pe care le poartă nu li se potrivesc deloc. Pantaloni şi zise vestoane făcute dintr-un material ordinar, cenuşiu, brăzdate de sus până jos de dungi negre, cafenii. Pe cap, un soi de bonetă, iar în picioare, nu întotdeauna în ambele, nişte ruine, care odată, cu adevărat, fuseseră pantofi. Privindu-le cu atenție mâinile, înțelegi imediat că nu fuseseră folosite niciodată în practicarea unor munci brute, iar fizionomiile aşa desfigurate de efort, foamete, epuizare, disperare, te trimiteau cu gândul spre aerul bibliotecilor, al sălilor de studiu, al amfiteatrelor de curs. Şi, totuşi, ce făceau ei acolo, sub soarele acela torid? Zdrobeau piatra, asta făceau zece-douăsprezece ore pe zi, izbeau cu baroasele date de "instituție" în stâncile din care, datorită loviturilor slabe, tară vlagă, abia dacă săreau câteva aşchii… Ce fuseseră ei, actualii spărgători de piatră, înainte de a ajunge aici? Păi, ce să fie… să fi fost… înalți magistrați, fețe bisericeşti, profesori secundari şi universitari, medici renumiți, scriitori, ziarişti, proprietari de fabrici, de pământ, şi, mai ales, mulți, mulți politicieni de vârf. Istoria țării era legată nemijlocit de ei. Comiseseră toți aceştia în viața lor, fapte reprobabile, pentru care trebuiau să chinuiască?… Da, spunea o instanță supremă, Partidul, toți, in corpore, supseseră sudoarea clasei muncitoare, o umiliseră, o batjocoriseră, o exploataseră sălbatec. Din spate, de foarte aproape, "spărgătorii

de piatră" erau supravegheați. La cel mai mic gest de "sabotaj", altfel zis, la o pauză pentru "tragerea sufletului", la o vorbă adresată unui "coleg de baros", venea de acolo, din spate, sau din lateral ori din față, ocara, sudalma, insulta, dar, cel mai adesea, lovitura, indiferent unde cădea… în cap, peste obraji, în abdomen, în rinichi, în testicule, nu conta, oriunde era binevenită şi, firește, pe deplin meritată… Loviturile nu erau date chiar de oricine, trebuind să-ți câştigi dreptul la ele… să ai câteva "indubitabile calități". Un creier întunecat, imbecil, analfabet, o mână care mai ucisese cine ştie pe cine, chiar pe propriul părinte, un trecut prin puşcării de drept comun, pentru tot felul de fărădelegi, îți dădeau categoric dreptul să ciomăgeşti oameni, mai exact spus "pe duşmanii de clasă", să-i trimiți pe lumea cealaltă strângându-i de gât, lovindu-i dur după ceafa, bătându-i cu saci de nisip, sau, în aşa-zisele spitale, dându-le injecții după care, repede, nu mai făceau nici o mişcare. Şi, astfel, din aproape în aproape, cu paşi mici, ajungem la țiganul Stănciugel, deținut de drept comun, vreo 12 ani pedeapsă, pentru crimă, imbecil pur, analfabet, care, la Poarta Albă, fiind "brigadier" peste cei ce spărgeau piatră, avea dreptul de la stăpânire, de la colonelul evreu Albon, de la Grünberg-Nicolschi, de la Alexandru Drăghici, să bată, să ologească, să desfigureze, să-i arunce de vii pe cei antipatici lui în cuptoare. De-o parte, deci, arhetipalul pentru acele vremuri, Stănciugel, de cealaltă, duşmanii de clasă – Iuliu Maniu, generalul Pretorian, amiralul Tăutu, doctorul Jovin, prințul Sturdza, prințul Ghica, Gh. Brătianu, actorul Mircea Şeptilici etc. Ei, dar ce a fost a fost, chinurile, durerile, urletele de atunci le-a înăbuşit timpul, căci el face ce face şi seamănă uitare, nivelează, aduce "apele" la cota zero… Stănciugel, cel cu fălcile late şi fruntea de un deget, orice am face noi, aparține istoriei noastre dinspre partea ei urâtă. De-o parte mănăstirile

din Moldova, castelul de la Hunedoara, bisericile de lemn din Maramureş luminoase, de cealaltă, Aiudul, Gherla, Canalul, Drăghici, Nicolschi, Franț Țandăra, torționarul din Giurgiu, care şi-a mărturisit Doinei Jelea crimele din anii 50, şi imbecilul Stănciugel. Țiganul torționar, monstruos chinuitor de oameni (şi ce oameni!) a murit prin ’57. Cu adevărat el, fizic, a dispărut, dar fantoma lui bântuie încă. Căci poartă *murea Stănciugel,* prin bestialitate şi animalism, siluirea fiicei de propriul tată, baterea până la desființare a părinților de către propriii fii, aruncarea pruncilor fragezi prin pubele, înjunghierea pe nepusă masă a presupusului prieten, sechestrarea de persoane urmată de înjosirea lor. Iar cei care, în poziții înalte fiind, fură, corup, exercită presiuni de tot felul, sunt marcați, în esență, tot de “personalitatea lui Marin Stăngiucel”. Aflu că recent a fost vandalizată la Târgu-Jiu o piesă componentă a lucrării “Masa Tăcerii” a lui Brâncuşi. Tot Stănciugel, prin intermediul cine ştie căror imbecili, şi-a făcut “lucrarea” şi aici… Obrazul lui tuciuriu pluteşte încă pe deasupra noastră…

Să râdem cu nea Nicu

Ziarul central de consum strict popular, “Național”, îl cumpăr cu regularitate în fiecare vineri. Apare, tot atunci, şi revista “Focus Vest” şi. astfel, cu două jurnale, diferite ca profil, îmi petrec un ceas, două, din finalul de săptămână, care, şi la noi, de doisprezece ani încoace, poartă numele “internațional” de “Weekend”. Poți auzi, mai nou, la tot pasul, de la felurite “mutre”, în felurite vestimentații. Dar să revin la jurnale, şi, dintre ele, mai ales, la “Național”.

Dacă “Focusul” îl citesc pentru cele câteva articole de

real interes, pentru anchete şi informaţii culturale, răsfoind "Naţionalul" pătrund în alte sectoare ale existenţei, bineînţeles, cantonate, în majoritatea cazurilor, în arealul carpato-danubiano-pontic. La nivelul de sus privilegiat al vieţii, dau de lumea vedetelor noastre de carton, hârtie creponată, plastilină, de câteva situaţii politice interne, externe, cam fad comentate, de turneul vreunui mare artist, regizor, pe la noi, de deschiderea, într-o ambianţă ultraselectă, a vreunei expoziţii. La nivelul mijlociu al existenţei trecute prin filtrul "Naţionalului", te întâlneşti cu pensionarii aflaţi într-o eternă fierbere, cauzată de puţinii bani pe care-i au, cu lideri sindicali, stil Iancu Muhu, ce vor plăţi pentru muncitorii ce "lucrează" în hardughii industriale demult decedate, gen Reşiţa, Călan, cu noile viziuni ministeriale în ceea ce priveşte examenele de "bac", cu măsurile luate de Miron Mitrea ca, pe anumite trasee feroviare, să circule garnituri ale căror toalete să nu te trântească la pământ cu aspectul şi mirosurile lor.

Jos, în cadrul existenţei de "subsol" a neamului, dai peste prostituate, săteni răpuşi de coarnele propriilor vite, de purtători umani de "coarne" ce-şi lichidează partenerii de viaţă infideli, de escrocherii mai mărunte, mai mari, de încăierări prin cafe-barurile rurale, soldate, nu arareori, cu decese sau sejururi prin spitale, lată, însă, că în "Naţionalul" de vineri, chiar pe 23 august 2002, dau peste un articol neobişnuit: *Să râdem cu Nea Nicu.* Rămânând, pentru început, doar la titlul materialului, chestiunea cu "râsul" ridică mari probleme. Spre a depăşi obstacolul, am imaginat mai multe scenarii. M-am gândit, spre exemplu, că "Supremul Conducător" ar fi putut să convoace, să zicem, trimestrial, la sediul C.C.-ului, pe lângă colaboratorii săi, şi oameni ai ţării plini de umor. Şi, când toţi ar fi fost adunaţi, la un semn, dă-i cu hohote de râs pe seama imperialiştilor, a "Europei Libere", dar şi a societăţii socialiste

multilateral dezvoltate, a miracolului românesc în industrie, a fabricării de academicieni cu două clase, a "Daciadei", a „Cântării României".

O altă variantă de a fi râs cu Nea Nicu, ar fi fost lecturarea, tot la sediul C.C.-ului sau la Palatul Primăverii, într-o selectă asistență, de către Emil Bobu ori Manea Mănescu, a unor pagini din Mark Twain, Bernard Shaw, Caragiale, Cehov, Ilf şi Petrov. Sau, mai simplu, s-ar fi putut râde popular, în colectiv şi prin povestirea unor glume, printre altele şi a aceleia când "El", aflându-se cu mari oameni de stat într-un avion în curs de prăbuşire, la săritura salvatoare, în loc să ia o paraşută şi-a pus în spate… o raniță. Dar, nu, scenariile mele cad, omul era un tiran cumplit, se considera Absolutul în toate, transformase istoria neamului într-o batistă, ba, mai mult, într-o cârpă, cu care şi-a şters la nesfârşit pantofii. Pe contemporani îi considera un fel de nune bune doar de călcat în picioare.

Trecând, acum, de la titlu la articolul propriu-zis, ne sunt înfățișate, tot spre râs, diferite acte ale "Bărbatului între Bărbați", fie pe parcursul unor vizite de lucru, fie din viața lui personală. Prin trecerea timpului, din suma acestora o boare de amuzament s-ar desprinde, poate, dar nu mai mult. Spălarea vacilor cu perlan, pentru estetizare, agățarea de fructe mari prin pomii pe lângă care "El" s-ar fi putut să treacă, implantarea, de formă, a unor tulpini de porumb înalte la marginea lanurilor, nesfârşitele hore, care cu muzică sau iară, țopăiau în stânga şi în dreapta, toate acestea, întorc râsul spre noi, spre imensa bandă de laşi, care ne-am pretat la astfel de lucruri. Râdea o întreagă Europă nu de Ceauşescu, pe care-l considera debil mintal, chinuitor de oameni, ci de poporul român care, pe timpul "Epocii de Aur", s-a dovedit, cu mici excepții, a fi dresabil ca un lot de maimuțe africane sau ca nişte stoluri de papagali.

Sub nici o formă nu cred că s-ar putea râde cu sau despre tirani. Să râdem cu Ghinghis-han, cu Lenin, cu Mao, cu Stalin, pur şi simplu nu merge… Ei au fost monştri (ca şi Nicul nostru) în timp ce râsul e unul dintre cele mai înalte, mai eliberatoare manifestări ale omului realmente civilizat. Să râdă cu sau de Nicu cei ce l-au slujit. Eu, personal, nu pot.

Destinul bietelor cuvinte…

Există cuvinte de toate tipurile gramaticale (substantive, verbe, adjective) care, în anumite momente istorice, sunt fie la un pas de a fi excluse din vorbire, scriere, fie cunosc adevărate culmi în ceea ce priveşte frecvența de utilizare. Ca să nu mai vorbim, în acelaşi dublu sens, de feluritele asocieri de termeni, de cuvinte. Pe timpul lui Nicolae, spre exemplu, erau mari probleme cu verbele "a dărâma", "a distruge". Te duceai cu un text, o proză, altfel zis, la o revistă pentru publicare şi te trezeai că scriitorul ce ți-o citea pentru a-şi da în privința ei un prim aviz îți spunea… *"Chestia asta nu merge în forma în care ai scris-o. Ascultă şi tu: «Porcii s-au pornit să dărâme cocina. Mai nuanțează». Spune aşa… "Porcii, clar parcă mai bine ar suna, grăsunii, au conceput un plan şi anume să şubrezească, să aducă mici daune cocinii"… şi cititorul va înțelege el singur că, de fapt, ar putea fi vorba de o dărâmare".* Erau "probleme" cu cenzorul scriitor de la revistă şi dacă te prindea cu o frază de genul… *"Conducătorul, bolnav de câteva zile, stătea în pat şi-l aştepta pe doctorul Sasu să-i facă o clismă"…* în primul rând, îți spunea el, un adevărat conducător nu poate fi bolnav, stă în pat doar noaptea, strict pentru odihnă, şi apoi, unui asemenea exemplar uman de elită, cum să i se aplice clisme şi, mai ales, de un străin… un sas… care poate fi deja cu actele

depuse pentru Germania? In cazul acesta, fraza cu pricina, în întregime, cădea, iar textul, aşa olog, curgea mai departe, îndreptându-se anevoie înspre finalul său. Cenzorii scriitori sau doar în "blăni" de scriitori nu împiedicau, însă, nici măcar cu un băţ de chibrit tipărirea unor astfel de fraze: *"Tovarăşul Gigi era mai mult decât fericit, socialismul creştea sub ochii săi"* sau *"Pe magistrala Nord-Sud, vor trece de zece ori mai multe camioane decât înainte"*. E lesne de observat că tot ce semnifica "fericire", "creştere", "avânt" se bucura din partea autorităţilor de toate aprecierile. După 1989, după cea mai trasă de păr revoluţie din Europa, în vorbirea românească, alte vocabule sau asocieri de vocabule au câştigat teren: management, opţiune, negociere, set de măsuri, de probleme, aderare, integrare, trecând, în acelaşi timp, pe linia moartă, adresarea de cuvinte laudative guvernanţilor sau înalţilor potentaţi. Ba, dimpotrivă, aceştia sunt luaţi deseori la tăbăceală, semn că, deocamdată, în "ţărişoară", libertatea de expresie există. Pe scurt, pentru a fi cât mai clar, după căderea lui Ceauşescu nu mai există, pentru publicişti, cuvinte interzise. Un destin cu totul aparte îl arc în vremurile de acum cuvântul "anchetă". Nu deschizi de trei ori televizorul fără ca el să nu îţi vâjâie pe la urechi. *E* un semn acesta că societatea românească, în clipa de faţă, e agitată, vioaie, fremătătoare, că, mai la tot pasul, apar situaţii conflictuale, parade de incorectitudine unde trebuie intervenit. Să dăm, în acest sens, câteva exemple, sperăm, edificatoare: *"Doi vecini, până atunci buni prieteni, din satul Pătlăgele, Ialomiţa, s-au lovit destul de dur, cu pari rupţi din gardurile proprii, pentru o pisică, bună prinzătoare de şoareci, pe care amândoi «luptătorii» şi-o revendicau. Disputa s-a terminat la dispensarul din localitate, unde atât Ion Zdupea cât şi Bojin Turu au primit îngrijiri medicale. Autorităţile locale au decis în cazul Zdupea-Turu, deschiderea*

unei anchete.”... “O elevă de liceu, din clasa a-XI-a (oraş Piatra-Olt, liceu cu predare în limba spaniolă, Miguel Cervanetes) a fost agresată, «pipăită», s-a zis textual, de către directorul adjunct al unității, Moise Duicu. Mai mulți elevi şi profesori, aflați la un moment comemorativ, afirmă că au auzit din direcția presupusei sau realei agresiuni, nişte țipete. Pentru clarificarea situației Inspectoratul Şcolar Piatra-Olt a procedat la deschiderea unei anchete”... “Ministerul Agriculturii este acuzat de societatea de panificație «Chifla Română» S.R.L. că ar B livrat fainã plinã de furnici secției de «patiserie» a societății C.R. O anchetă este în curs de derulare.”... “Trei polițişti de pe raza municipiului Turnu Măgurele au fost agresați de opt rromi care se aflau, pe raza comunei Trosnişoru, la furat de motorină. Sesizați de incident, polițiştii din trupele antitero, Corabia, au «pieptănat», în întregime, reşedințele rromilor din Trosnişoru. Zece rromi cu răni grave au fost transportați la spital. General-locotenent Emilian Poftă a luat deja inițiativa unei anchete. Vă vom ține la curent cu rezultatele”... Vezi să nu… Duduie peste tot de anchete (furturi, crime, delapidări, violuri, spălări de bani, zeci de feluri de trafice), dar de rămas se rămâne tot la *faza…”Pentru clarificarea situației X, autoritățile au declanşat o anchetă”...* Până când va fi tot aşa?… Dar asta numai Dumnezeu ştie (replică dată, de mai multe ori, în cadrul unui interviu, de Eugen Ionescu unor întrebări ale lui Gabriel Liiceanu).

Note de sâmbătă

30 noiembrie, 2002. Cea mai mohorâtă lună a anului se încheie tihnit, fără incidente, cu un început de obiectiv

N.A.T.O. realizat, pe fondul unei ploi mărunte şi al unui vânt subțire, delicat ca şi degetele unui violonist. Vis-à-vis de geamul meu, o ceată de câini neprestigioşi, deplasându-se de colo-colo, şi o căruță plină cu rromi, încolțită de peste tot şi de dacii autohtone, dar şi de maşini ceva mai puternice, mai moderne, nu puține dintre ele aduse ilicit din Occident. Ultimele ceasuri ale amiezii, confuz luminoase, alunecă liniştit, pe nevăzute jgheaburi, înspre pragurile încă îndepărtate ale nopții. Pe negândite se face ora 19 şi, ca orice provincial cuminte şi fără mari posibilități de alternare a programului cotidian de viață, dau fuga la televizor. Îl deschid precipitat, rotesc de butoane, trec ca un adevărat Mihai Viteazu printre reclame (cea cu „salamul săsesc" şi mucosul nesuferit „on line" le calc de-a dreptul în picioare), secvențe de filme, posturi germane, italiene şi ajung... la Cotroceni. Imagini clare aici din sala „Unirii", mă ia o uşoară transpirație – de emoție, firește – aud imnul cu acel imbold uluitor „Deşteaptă-te române" (dar deşteaptă-te, odată!), zăresc guvernul dispus în şir indian, avându-1 în frunte pe cine altul decât pe Premier. În plan opus, în fața unui microfon, Preşedintele. După nişte ziare ce s-a dovedit că răspândesc informații aberante, şeful statului ar fi trebuit să fie, în această zi, victima unei gripe, cu temperaturi de peste 39 de grade, înconjurat de medici locali dar şi străini, urmând tratamente ultramoderne dar apelând pentru vindecare şi la tehnici mai vechi, tradiționale, cum ar fi aplicarea pe spate, pe piept, de lipitori şi ventuze. (Stalin, spre exemplu, adora lipitorile). Să lăsăm, însă, zvonurile deoparte căci, în sala „Unirii", Preşedintele e şi pe deplin sănătos şi în plină formă, după cum spun francezii, chiar şi atunci când merg în patru cârje şi nu în două. Desigur, a doua zi fiind 1 Decembrie, omul numărul unu al țării va ține un discurs omagial. Unu, doi, trei...şi start... Frazele prezidențiale sunt de lungime medie, mai

degrabă inginereşti, fără cuvinte spectaculoase, revelatorii... Da, Imperiul s-a destrămat, dreptul fiecărui popor după o îndelungată evoluție istorică, națiunea română şi-a luat soarta în propriile mâini etc. Totul sub raport formal şi în spațiul cenuşiului "bine", doar că ar fi trebuit menționat numele celor care, nu mulți, ci puțini dar excepționali, au realizat efectiv Unirea. Mă gândesc la Vasile Goldiş, Pop de Băseşti, Ştefan Cicio-Pop, Vasile Lucaciu, Tiron Albini, Emil Isac, Episcopul Iuliu Hossu, Iuliu Maniu. Şi ar mai fi trebuit s-o spună Preşedintele, dar, evident, nu a făcut-o, că ultimii doi din înşiruirea mea au fost realmente asasinați de regimul comunist. Câtă lume cu extrem de precare cunoştințe de istorie ştie asta? Pe mai departe, Preşedintele, om de bine, în discursul său, din fericire nu prea lung, a mai amintit necesara „reconciliere", pe principiul că „cele bune să se-adune, cele rele să se spele"... De acord, numai că „cele rele", produse de regimul trecut sunt infinit mai multe decât „cele bune". Şi apoi e foarte greu ca mii de familii care au îndurat cumplite suferințe să şteargă într-o clipită totul cu buretele şi să-i caute pe foştii torționari şi „lucrători" din securitate pentru a-i strânge, cu lacrimi, la piept. Pentru o adevărată „reconciliere" mai trebuie să treacă o generație, două, bun înțeles, cu esențiala condiție ca în România să nu mai reapară nici un sâmbure de totalitarism. Şi ar mai fi o condiție a „reconcilierii": dezlegarea definitivă a misterelor în ceea ce priveşte dosarele securității. Spre finalul discursului de la Cotroceni, Ion Iliescu, arborând o figură destul de mâhnită, pentru că, probabil, îşi dădea seama că a intrat în luptă directă cu morile de vânt, a spus că trebuie, dar trebuie, înțelegeți, domnilor, că trebuie, să reducem corupția, birocrația, să pedepsim aspru hoția, spălările de bani, adică să eliminăm toate „bolile" care fac ca țărişoara să fie, în continuare, privită cu destulă neîncredere de partenerii

occidentali. După discurs, Preşedintele, în aceeaşi sală a „Unirii” de la Cotroceni, a acordat înalte distincţii româneşti, cui credeţi?... Premierului, membrilor guvernului, sau altfel zis, „băieţii” s-au premiat ei între ei. Bine şi aşa. Mi-aş încheia aici „notele” de sâmbătă, dar uite că nu pot. O ştire absolut stupefiantă, aflată la acelaşi „jurnal” de la ora 19, mă face să-mi mai plimb puţin pixul pe hârtie. Auziţi, domnilor, apropo de ce spunea „Preşedintele”, în legătură cu corupţia, cu neregulile, două judecătoare din laşi, împărţitoare de dreptate, pedepsitoare de fărădelegi, au ca soţi, cu care împart masa, casa, patul, nişte indivizi (poate şi ei judecători) care în Franţa, zona Grenoble, au comis repetate jafuri armate trimiţând, desigur, în ţară soţiilor-doamne judecătoare, bani şi alte cele. Şi „ele”, ieşencele, se fac că plouă, nu divorţează de tâlhari, nu scot nici o vorbă, ci îl ascultă pe Ion şi râd după perdele de se sparg... Acum chiar că închei, nu înainte de a spune că doresc din tot sufletul să se rezolve „Problema A.S.I.A.”. Dacă nu se va găsi curând ultimul „A”, eu echivalez totul cu o catastrofa naţională căreia nu ştiu dacă am să-i supravieţuiesc. Dumnezeule, ajută A.S.I.A. căci ajuţi astfel ţara şi prin ea Uniunea Europeană şi N.A.T.O.

2003

România 2003

1. Este exclus ca „țărişoara" să fie angajată direct în vreo confruntare militară. Aici, în Balcani, suntem, cu toții, o apă şi-un pământ, altfel zis, incapabili de a ne aplica lovituri unii, altora. Balcanii – o zonă cu țări, sub mai toate aspectele, resemnate. State mici, provinciale, acoperite de praf, despre care se mai învață câte ceva doar la ora plictisitoare de istorie. Şi, apoi, „cei mari" nici nu ne-ar prea lăsa pe noi, balcanicii, să ne mai luăm de păr. Indirect, dar „indirect de tot", România s-ar putea „să participe" la un foarte posibil atac american împotriva Irakului prin punerea la dispoziție a spațiului său aerian şi a celor două aeroporturi relativ onorabile pe care le are, aviației S.U.A. (Fireşte, doar dacă singura superputere rămasă în viață ne va solicita aceasta).

2. PSD.-ul împreună cu „oamenii săi", mai toți de tip vechi, chiar arhaic, vor conduce țara nestingherit înainte. Nivelul general de trai va fi acelaşi, scumpirile la „lucrurile esențiale" se vor ține lanț, o să asistăm fie la Palatul Victoria, fie la Cotroceni, la întruniri nesfârşite de lucru (cu cravată sau fără) pentru elaborarea unor noi „strategii", privind diminuarea sărăciei, eradicarea corupției etc. O să auzim şi discursuri "lemnoase" pe aceste teme. Adrian Năstase, cu care "poporelul" deja s-a obişnuit, are toate şansele să mai câştige procente în "preferințele electoratului". Pe plan prezidențial, actualul şef al statului, Ion, va fi, în continuare, pentru nenumărați conaționali, „cel mai iubit dintre pământeni".

3. Cât priveşte "opoziția", eu o văd în continuare suferind de rahitism. Mai mult ca sigur că toți liderii partidelor potrivnice P.S.D.-ului se cred – şi asta nu de ieri, de alaltăieri – nişte mari personalități, "unicate în materie", acest lucru explicând stupidele atitudini de intransigență când e vorba de

vreo alianță politică. Așa că, pe mai departe, liberalii își vor cânta aproape neauziți, partitura lor, democrații își vor păstra în continuare ”statutul” de dubioşenie mai ales politică, iar cât privește pe țărăniști, ei au toate șansele să rămână pe mai departe o asociație obscură de mediocrități și chiar submediocrități.

4. Corupția, draga de ea, va merge triumfal înainte. De boala aceasta foarte gravă, noi, românii, suferim de pe vremea lui Vlad Țepeş. Stăpânii de foarte joasă extracție pe care i-am avut şi-au adus, şi ei, marile lor contribuții la generalizarea fenomenului. Prin ceața legilor şi a ordonanțelor, românii au dansat şi vor dansa după voia lor. Ca şi triburile de negri la sărbătorile ritualice. Tribunalul Național Anticorupție va deveni treptat o ”vechitură” despre care nu va mai vorbi nimeni. Poate în 2003, pe linia corupției câteva victime (un fel de iepuraşi-coconaşi) să mai fie, dar, în nici un caz, ele nu vor fi din stratul de sus, conducător, al societății ”rumânăeşti” cum *ar zice* Nicolae Stoica de Hațeg. Pe fondul hoțiilor de mari proporții, va creşte şi numărul ”mitocanilor” milionari şi miliardari, dar şi al celor care îşi vor ”târî” greu existența de la o zi la alta.

5. Tendința de plecare din România se va accentua, probabil. Tinerii cu adevărat valoroşi vor avea senzații de vomă văzându-i pe mai departe pe nepoții lui Şerban Mihăilescu şi ai primarului Craiovei, Bulucea, cățărați peste tot, prin posturi dintre cele mai înalte, iar derbedeii naționali vor socoti în continuare că occidentul e teritoriul predilect unde furturile, crimele, proxenetismul, având la bază înalta şcoală a vieții est-europene, pot fi cu succes practicate. Nu e deloc exclus ca, tocmai de pe urma acestui gen de activități, problema ”ridicării vizelor” pentru noi, românii, să se pună.

6. Programele de televiziune, indiferent că e vorba de

posturi publice sau private, vor fi în aşa fel alcătuite, încât oamenii de mare valoare pe care ţara aceasta încă îi mai are să apară în emisiuni cât mai rar cu putinţă. Şi, la urma urmei, tristă constatare, ce nevoie ar avea moldoveanul din ”Coarnele Caprei” sau chiar numeroşi ”intelectuali” cu biblioteci personale ca şi inexistente, să-i vadă, să-i asculte pe un Djuvara, Manolescu, Pleşu? Aşa că, pe mai departe, stăpâni pe ”sticlă” vor fi Marin Andreea, Corondan Gianina, Radu Mircea, Dumitraşcu Augusta, Dragomir Mitică, Dinu Cornel şi tot felul de ”trupe de trupe”...

7. Delincventa de toate soiurile cu accentul pe droguri va rămâne şi în 2003 la cote foarte ridicate. S-a dovedit, sper, chiar şi pentru cei mai miopi dintre noi, că tratarea cu blândeţe a multor răufăcători a avut rezultate catastrofale. ”Românaşii” au încă multă primitivitate în ei pentru ca ”tratamentele psihologice” să fie de natură să le îmblânzească instinctele. Aşa că ”Jurnalul PRO TV de la ora 5 (17)” va continua să ne prezinte grozăvii.

8. Teatrele (ca să mai schimbăm registrul) vor fi, în continuare, cu mici excepţii, goale. Delirul regizoral, masacrator de piese, se va derula netulburat. Nu e deloc exclus ca mari actori să refuze a interpreta tot felul de roluri ”esenţializate” în decoruri ”supraesenţializate”. Riscă să devină caraghioşi. Nu demult Gh. Dinică, Marin Moraru şi Radu Beligan au spus un categoric ”NU” unei ”Scrisori Pierdute” în viziunea regizorală, mai mult ca sigur cretinoidă, a lui Grigore Gonţe. (Cine o fi omul, totuşi?)

9. Lupta pentru adevărata aderare la N.A.T.O. şi admiterea în U.E., în 2007, mai intens, mai puţin intens, va continua.

10. M-ar bucura rărirea în 2003, a oamenilor îmbătrâniţi prematur, a sinuciderilor, a depresiilor nervoase.

Ale noastre „mici probleme”

...Cu ceva timp în urma (iată că m-am molipsit şi eu de indigesta formulă) fostul preşedinte al ţării, Emil Constantinescu, şi-a oferit „serviciile”, împreună cu o parte dintre consilierii săi, actualului guvern şi atotputernicului partid pe cale să devină unic – P.S.D. Fostul şef al statului, în cadrul ofertei de colaborare, a înaintat actualei puteri, „spre vizionare”, şi câteva proiecte, planuri, pentru ca lucrurile în România să meargă mai puţin spre rău şi mai mult spre bine. Nu comentez „oferta” fostei echipe Constantinescu, ci reacţiile la aceasta ale actualilor baroni, diriguitori ai ţării. Preşedintele Iliescu, mai elastic, mai deprins cu acrobaţiile (a supravieţuit, doar, în preajma lui Ceauşescu), a rostit pe faţă „DA”: „Ţine de mecanismele democraţiei să existe o continuitate între foştii şi actualii guvernanţi... interesele ţării primează”... Pe scurt, sub mască, mult, foarte mult, Caragiale. În realitate, cum era, de altfel, şi de aşteptat, domnul Ion, sub vorbe meşteşugite a plasat „ofertei”... un refuz. Premierul Năstase, cu înalte şcoli juridice la bază, dotat cu o reală inteligenţă, deprins cu lumea bună, la propunerile lui Constantinescu, a rostit şi el un „DA”, alunecos, flexibil (tot de interesele ţării fiind vorba), dar şi în cazul Domniei sale răspunsul real la „avansurile foştilor” era tot „NU”. A ieşit, în sfârşit, la rampă, tot pe chestiunea „ofertei” şi cel mai tânăr lup PS.D., Cosmin Guşă. Eu, personal, de multă vreme îi admir omului nu atât ideile (e de umblat după ele) cât frumoasa freză, mereu aceeaşi, de natură însă să-i farmece pe privitori, pe interlocutori. Ei bine, dacă lupul cel bătrân al P.S.D.-ului şi cel mijlociu au fost eleganţi în răspunsurile lor la „propunere”, „lupul” cel tânăr şi-a arătat colţii încă neplombaţi şi a dat ofertei Constantinescu replici refuzatoare, „din bardă”. Ele au lăsat o impresie tristă,

de sentințe brutale, jignitoare, tip activist de partid, cu multă putere şi puțină şcoală, din anii 1960. Se recomandă domnului Guşă puțină şlefuire, dacă are pretenții de personalitate publică de rangul întâi.

...Pe mai departe, tot de noi, de români, va fi vorba, dar, de data aceasta, în context internațional. Cine nu-şi aminteşte de recenta vizită a preşedintelui Bush la Bucureşti şi de invitația făcută solemn „țărişoarei", cu această ocazie, de a începe preparativele de aderare la N.A.T.O... Deci, iată-ne fermi, pe aceeaşi lungime de undă cu americanii. Intre timp, însă, două țări, orgolioase, continentale, puteri actualmente de mâna a doua pe plan mondial, dar de nivel unu pe plan european, se hotărăsc împreună – e vorba de două vechi rivale istorice, Franța şi Germania – să se opună unei foarte probabile intervenții S.U.A în Irak. Această situație, relativ tensionată, a căzut ca o ploaie amestecată cu lăcuste şi cocs metalurgic în capetele noastre. Cum s-o scoatem acum la liman în aşa fel încât şi „mândra" (S.U.A.), singura capabilă, la o adică, să ne apere de agresiuni, şi „draga" (Franța, Germania), necesară ca sprijin pentru aderarea în U.E., când va fi să fie, să cadă mulțumite față de noi? Stupidă situație, de nedorit, fiind, iarăşi, nevoiți, pentru intrarea „în echilibru", pentru mulțumirea tuturor, să apelăm la înțelepciunea noastră seculară, să trimitem „bezele" peste ocean (mai trebuie însă şi altceva, mai substanțial) şi valuri de „puşi" la Paris, la Berlin. Dar, pe această temă, sunt totuşi liniştit... la ieşirea în condiții bune din „situație" veghează o întreagă ceată (cetele îngereşti, ce frumos) de diplomați autohtoni, care de care mai plini de calități, avându-l în frunte pe mult încercatul Geoană... M-au copleşit, din nou, imagini din...geografia românească. Sate, în special, din Moldova, invadate de nămeți, rupte total de orice fărâmă de civilizație. Când şi când, o vagă aprovizionare

(pâine, ulei, zahăr) se face fie cu săniile, fie cu vreo dubită temerară, ce răzbate şi ea, printre munţii de zăpadă, până unde poate. Într-un sat din zona Buzău, datorită plesnirii unei conducte subterane, o imensă cantitate de apă a ieşit la suprafaţă, a înghețat, totul devenind, în consecinţă, repede, pe o lungime de sute de metri, un adevărat patinoar. Oamenii care se încumetă să circule de la o casă la alta sau spre vreo prăvălie, dispensar, se ţin panicaţi de garduri rugându-se lui Dumnezeu să nu facă cumva vreun pas greşit. Autorităţile care vin pe strada în cauză „patinează" şi ele, cu gândul la soarele de primăvară, singur în măsură să aneantizeze infernalul strat de gheaţă. Tot de peisajul românesc ţin şi gropile din Bucureşti. Nu mă refer, fireşte, la cele din cimitirele Bellu, Ghencea, Străuleşti, ci la cele din trotuare. Am avut posibilitatea de a le urmări, filmate, de aproape: un adevărat „spectacol". Unele sunt lungi, dar şi late, de talia, să zicem, a unui mare peşte oceanic, altele aduc cu nişte puţuri, nu puţine pot fi asimilate unui câmp atins de bombe mai uşoare, în sfârşit, apar şi adevărate abisuri capabile să înghită „şi cal, şi călăreţ"...

Revenind, iarăşi, la mediul rural, într-un sat din judeţul Dâmboviţa, un violator sadic face nestingherit ravagii... Femeile, mai ales cele singure, îşi petrec nopţile cu uşile superbaricadate, având la îndemână, pentru apărare, topoare, furci, iar pentru dat alarma, câini ţinuţi în stare de veghe, dar şi nişte cratiţe transformate ingenios în „clopote". Ca pe *vremea, turcilor,* dragi concetăţeni... În ceea ce priveşte poliţia, ea de abia acum află despre gravitatea faptelor ce se petrec în satul cu pricina.

Omul-funcție

Vom intra direct în subiect, cum am mai făcut de atâtea ori. Fără să ştii că este aşa ceva, chiar pe frunte neavând înscrisuri în acest sens, diagnosticul îl poți pune aproape fam riscul erorii. Te uiți, în primul rând, la felul în care păşeşte; mai degrabă rar, destul de apăsat, cu o utilizare moderată a articulațiilor picioarelor, evitând pe cât posibil imperfecțiunile drumului. O trântă, mai ales publică, ar scădea mult din prestigiul acestei categorii umane. De privit, priveşte întotdeauna înainte, poate chiar puțin în sus, pentru a lăsa senzația că e, în permanență, deasupra mărunțişurilor. Pe cap poartă pălărie, de regulă, închisă la culoare, indiciu sigur sau, cel puțin, care s-ar vrea astfel, că ipochimenul nostru are ca notă predominantă sobrietatea. În mână, fără a face deloc balansuri, duce, ce credeți?, o clasică geantă diplomat, neagră, lucioasă, fără nici un fel de protuberante, ce ar putea indica inadecvări, între micul şi aristocraticul bagaj şi cel care îl poartă. Dacă e iarnă, subiectul articolului nostru apelează la paltonul de stofa, închis la culoare, şi câtuşi de puțin la scurte îmblănite sau alte improvizații care pot fi călduroase, dar scad din prestanță. În anotimpurile de tranziție, primăvara, toamna, dar şi în cel călduros, vara, eroul de care ne ocupăm va trece la costume, cămăşi albe şi cravate. Aici, dată fiind strânsoarea cravatelor, s-ar putea ca prin luna lui cuptor sau prin august, să mai apară probleme, dificultăți cu năduşeala, dar în lupta dintre etichetă şi disconforturile corporale câştigă, indubitabil, prima. Omul-funcție nu se naşte om-funcție, ci e, mai întâi, un slujbaş dintre cei mulți. El e selectat de superiori spre a fi urcat pe o creangă mai sus, dar, pentru aceasta, el trebuie să aibă câteva, să le zicem, particularități. Inteligența, obligatoriu, e indicat să fie modestă, nespeculativă, incapabilă de-a face prea multe

combinații, o mașină de înregistrat realitatea, dar nu în revărsarea ei liberă, ci prinsă în formulare, dreptunghiuri, pătrate, numere de ordine. Imaginația e bine să lipsească aproape total, căci altfel ar fi un factor perturbator pentru buna funcționare a mașinăriei cu chip de om, geantă, pălărie, posibili ochelari și ceas la mână... plus telefon celular și cărți de vizită... Cultura generală – ferească sfântul să treacă de genunchiul broaștei. Căci ce nevoie ar avea, până la urmă, prietenul nostru de poezia lui Baudelaire, de informații referitoare la impresionism, alchimie, antropologie, de o anumită cunoaștere a civilizațiilor vechi și a altor grozăvii de felul acestora. La capitolul cultură e recomandabil ca personajul căruia încercăm a-i da viață să fie, în cel mai bun caz, un semidoct. Dacă e inspector școlar, spre exemplu, să știe ceva despre "olimpiade", "concursuri pe meserii" sau alte feluri de întreceri, cum se face mai nou evaluarea cunoștințelor și ce rol capital au bacalaureatele simulate în vederea susținerii bacalaureatului adevărat. Față de cei care l-au învestit cu puțină putere, omul-funcție trebuie să știe cum să se comporte. Asta e, de altfel, și una dintre marile lui calități, înzestrări. Te invită Șeful cel Marc la o sindrofie, vii fără să cârtești. Dacă e comandă, dai soției dispoziții de împopoțonare și fie că e sluta, fie că e încă suportabilă, te prezinți cu ea. Suporți chiar să i se facă și niște avansuri, dacă situația o cere, câteva ore până la urmă trec... Spune, să presupunem, unul dintre superiori o glumă imbecilă, vezi și tu, om-funcție, care e atmosfera. Râd cei mari, râzi la rându-ți, se zâmbește doar, faci la fel. Dacă poți să sapi pe cineva în calitate de om-funcție, neapărat să treci la treabă. Poate fi bine și pentru tine și pentru vreun protector ce-l ai. În concluzie, cu cei puternici, pentru menținerea funcției, omule mediocru, semidoct, robot alcătuit din compromisuri, cu fond necinstit, fățarnic, trebuie să fii

aplecat, slugarnic, unsuros, gata oricând cu zâmbetul pe buze, să faci servicii, să 'sari cu atenţii" căci, altfel, rişti, vorba lui Caragiale, un picior în "spate-gios" şi zbori înapoi, în mediul din care ai venit. Partea bună a situaţiei e, însă, că, faţă de foştii colegi, poţi să te porţi ca un satrap. Pentru o anume vreme, pe un mic teren, ai pâinea şi cuţitul în mână. Pe cei dintre vechii camarazi care-ţi fac plecăciuni îi favorizezi, pe ceilalţi, mai demni, îi persecuţi. Ţii şedinţe tembele când vrei, controlezi, după preferinţe, la sânge, eşti ca un mare başbuzuc, în Ţările Române de pe vremuri. Toţi văd când te desfăşori că eşti aproape un imbecil, dar, pentru că ai funcţie şi poţi lovi, tac, în mod ruşinos. Dar ce se întâmplă omule-funcţie (directori, directoare de licee, de te miri ce institute) când redevii soldat de rând?...Ce dezgustător eşti atunci,...câtă silă, scârbă provoci?... Menţionăm că textul e valabil pentru "oameni-funcţie" de ambele sexe.

Alegeri "2004"

Cine ştie câte se mai pot întâmpla până la anul? O nouă tulburare majoră prin Orientul Mijlociu, un mic schimb "de pumni" între Coreea de Nord şi S.U.A., manevre militare chineze pentru intimidarea Taiwanului, noi atentate în Cecenia, crime "fundamentaliste" prin Algeria, cucerirea celui mai înalt pisc din lume de către ai noştri, altfel zis, traducerea în faptă a formulei "Everest – pământ românesc"... Toate acestea, după cum lesne se vede, pe plan extern.... Dar în ţărişoară, între fruntariile ţării, câte iarăşi, până la anul, nu se pot întâmpla?.... Să crească, spre exemplu, nivelul general de igienă al populaţiei, să nu mai fie cozi chiar atât de mari la medicamente compensate, să se mai reducă numărul gropilor din cel puţin o

sută de oraşe şi de pe unica şi minuscula autostradă ce-o avem, să se facă lumină odată în relaţiile dintre cel ce a fost marele, inegalabilul ziarist Dumitru Ţinu şi fiul său din flori, în sfârşit, cu sau fără vicii de procedură – să fie odată pus în libertate cinstitul Păvălache şi alţi "ache" ca şi el. Rezolvându-se toate acestea şi încă vreo câteva lucruri până la anul, prin toamnă, putem face paşi foarte mari înspre Europa. Paşi foarte mari, repet, dar cu o singură condiţie, să nu ne mai tot tragă atât de mânecă mai ştiu eu ce ambasador sau înalt funcţionar european că suntem până în gât înfundaţi în corupţie sau să nu ne mai admonesteze vreun reprezentant al Băncii Mondiale că nu se prea văd "prin ţărişoară", în concret, rezultatele atâtor tranşe de bani primiţi cadou ori ca împrumut. Ce Dumnezeu, deranjează pe oricine, perturbă "amestecul în treburile interne ale unei ţări". Oare, la timpul său, acest lucru nu 1-a spus suficient de răspicat, să se audă în patru zări, Tovarăşul Nicolae... Să-şi vadă, deci, fiecare de grădina lui, căci peste tot sunt buruieni, păsări urâte de alungat din pomi. În anul 2004, pentru a o scurta cu digresiunile, vor fi alegeri "mari", prezindenţiale, parlamentare, nu ca acestea "mici", de primari, ce nu demult s-au derulat. Toţi experţii "în problemă" (România e doldora de specialişti) spun că lupta va fi îndârjită, atroce şi nu dusă cu mijloace tocmai ortodoxe. Ştiu eu ce să zic?... Liberalii (cel mai puternic partid "opoziţionist"), e drept, au mai urcat în sondaje, dar susţinătorii lor sunt, mai ales, intelectuali, care, îmi face mie impresia (câţi indivizi, atâtea "personalităţi"), că nu sunt capabili, totuşi, de constituirea unui front unit, în stare să ducă la bun sfârşit o bătălie... Ei analizează, se contrazic, iau o decizie, o schimbă, revin, sunt mai mult un stadion plin de artişti de operetă, care încurajează delicat, iar la gafe îşi lasă capul ruşinaţi în pământ. Pe acest teren al "susţinerilor", P.S.D.-ul stă cu mult mai bine. Ei au la dispoziţie acele mase

inerte, de țărani, milioane şi milioane, care, speriați pe timpul comunismului, speriați sunt şi acum... Faci cu ei ce vrei dacă ştii să ridici puțin tonul. Ca să fie dirijați, local, în orice direcție se doreşte, e nevoie doar de 10-15 inşi, investiți cu o oarecare putere de sus. În plus de asta, spre deosebire de liberali, care sunt "băieți mai subțiri", mai ştiu şi ceva limbi străine, vorbesc chiar şi cu "rr", PS.D.-ul îl are în dispozitiv pe Mischie, multiplicabil oricând, cel puțin cu cifra o mie. Păstrez figura acestui individ, decupată dintr-un ziar, la îndemână. Chipul pare alcătuit din friptane, chiolhane, plenare, "aşa vreau eu şi gata", "ciocu mic" etc. Pe un plan superior, în fizionomie, elemente din Pontormo, Botero. Mischie, pe frontul electoral românesc, e mai eficace decât tripleta Ronaldo-Figo-Zidane, pentru Real Madrid. PS.D.-ul se mai bazează, în alegerile "2004", şi pe o masă serioasă de orăşeni – vorba vine orăşeni, de fapt, nişte indivizi, şi nu puțini la număr, care, cu nivelul lor de profesională, regretă producția socialistă, "fabrica" unde (dau formula la "prezent")... "timpul trece, leafa merge, noi cu drag muncim"... De o democrație reală, bazată, sub raport politic, pe alternanța la putere, e greu de vorbit în România, atâta timp cât tot al treilea individ e fără orizont politic, inert în plan intelectual, dispus să înghită – ca pe vremea turcilor – ce spun şefii cei mari... Pentru 80% dintre români, "şefii cei mari" sunt oamenii de frunte ai PS.D.-ului, descinşi direct din "cu adevărat Şeful cel Mare" care, timp de 25 de ani, a fost scorniceşteanul Nicolae. Desigur, lucrurile se mai pot schimba dar, eu, personal, pe această direcție sunt sceptic.

Zgomote "dragi"...

Locuiesc, de aproximativ un an de zile, într-un bloc tovărăşesc de zece niveluri, pe traseul care leagă sala Olimpia de zonele "Stadion", "Giroc". Foarte aproape de geamurile mele, unind piaţa Lahovary (Bălcescu) şi fabrica "Banatul", perpendicular pe "calea" amintită chiar în debutul articolului, sunt amplasate liniile tramvaielor şase, aflate, de un an de zile "românesc", în neistovite reparaţii capitale. Şi opt. Măruntul meu adăpost – aşa a vrut Cel de Sus – este aproape înconjurat de tot ce poate fi mai productiv, mai tenace, mai variat în ceea ce priveşte emiterea de zgomote. De câte ori nu m-am gândit, în acest context, la liniştea în care se cufundă, spre orele serii, stâna istorică a ciobanului (se apropie rapid epoca "euro-ciobanului"), înconjurată de poieni sau păduri, ori micuţa casă a pădurarului cu iz de poveste, aflată la un pas de buza neagră a codrului... Dar eu nu sunt nici pădurar, nici cioban, ci orăşean-intelectual, înregimentat, până la sfârşitul zilelor, în diviziile celor condamnaţi să meargă pe trotuare, să cumpere "stas" din magazine "stas", să se înghiontească prin trolee, cu un cuvânt să facă parte din cenuşia şi indiferenta comunitate urbană.

Dar să revenim la subiectul articolului nostru: zgomotele. Ele sunt multe şi felurite, bombardându-ţi urechea când foarte de aproape, cu izbucniri instantanee, când mai de departe, asemănător unei rostogoliri, fie de bolovani, fie de piese metalice mari, pe suprafeţe accidentate, dure. Orice ai face, nu poţi să scapi de ele, căci cu tăişul lor, se strecoară prin cele mai mici fante, deschizături posibile, dansând în timpanul urechii mai îndrăcit decât trupa Moiseev pe scândurile diverselor scene ale lumii. Să fim acum ceva mai sistematici, mai "ştiinţifici" în prezentarea, pe un plan mai mare, a "fenomenului"...

Dacă auzi prin geam un fâsâit rapid, uşor mătăsos, poți fi sigur că ai de-a face cu o maşină străină, în stare încă bună, o prezență fugară, aproape feminină, inofensivă fonic, pe banda de asfalt. În cazul în care "fâsâitul" (scuzați frumusețea cuvântului) e însoțit de un "pârâit" (scuze din nou pentru eleganța vocabulei) intermitent sau permanent, ne gândim iară greş că, pe sub geamuri, trec "Dacii" ale căror țevi de eşapament sunt în diferite grade se suferință... fisurat, semispart, spart. Dar lucrurile, din nefericire, nu se opresc aici, căci, peste primele două niveluri de spulberare a liniştii, se adaugă un al treilea, comparabil cu un uriaş grohăit scos parcă de mai mulți grăsuni înjunghiați sau de un număr apreciabil de rinoceri răniți. E vorba, pentru a fi extrem de preciși acum, de târârea pe drum, a unor mari camioane cu motoare arhaice care, atunci când sunt turate, atentează şi la somnul morților. Dar am lăsa posterității "documente" incomplete, dacă n-am aminti la capitolul "Zgomote, mari zgomote", şi de contribuțiile motocicliştilor (de la simple motorete până la namile ce prind viteze incredibile) de semnalele de avertizare ale salvărilor sau poliției, Iară a mai vorbi de sistemele de alarmă ale maşinilor care se aud la orice oră din zi sau din noapte. Şi vă avertizez, dragi cititori, că încă n-am terminat... Se cuvine să spun câteva cuvinte şi despre picamerele ce au acționat prin preajma liniilor de tramvai în curs de înlocuire şi despre escavatoarele cu "cupă", ce au azvârlit, sub aspre comenzi, halci de asfalt, de jos, în capotele unor camioane. Dar despre oameni?... despre ei nimic?... Vai, cum să nu... La anumite intervale, dar din fericire, aceasta numai vara, în apropierea Stadionului, cocoțate pe scene făcute în pripă, diverse "trupe", adevărate fabrici de urlete şi zbierete, "concertează" până noaptea târziu. Cei ce le urmăresc, fermecătorii tineri, nu arareori, cu un vocabular constituit din nici trei sute de cuvinte, reacționează frenetic la

minunățiile ce se petrec sub ochii lor... "Te iubesc... să fii a mea...a mea... a mea... (după noi ar merge aici şi un i-ha-ha)". Şi ar mai fi ceva de adăugat la capitolul "oameni"... Uite aşa le vine unor derbedei, însoțiți de femeile corespunzătoare, (dictonul aplicabil aici ar fi "Aşa vor muşchii mei") ca, pe la ora cinci dimineața, dar uneori şi mai devreme, să răcnească în plină stradă tot ce le trece prin creierul lor mai mic chiar şi decât o nucă. Mă întreb unde-o fi poliția în astfel de situații?... Singurul moment plăcut, în 24 de ore, la capitolul "Perturbare a liniştii publice", e cântecul mierlei, în zori, dar el e scurt, repede înăbuşit de manifestările semenilor noştri patrupezi, de motociclete, camioane, sirene, picamere, ce toate, împreună, ne biciuiesc nervii neîncetat...

Un fluviu de ură
(sau parcurgând memoriile dr. Petru Groza, "Adio, lumii vechi")

Reținin din ziarele de pe vremuri – anii '52-'54 – figura doctorului Petru Groza. O fizionomie întunecată ca un sfârşit de noiembrie. Totul părea înghețat în jurul acestui chip, mai degrabă de proveniență păduratecă, decât civilizat-urbană. Precum chipul, la fel şi epoca sinistră, cu revărsări de teroare la tot pasul, cu un pronunțat miros de puşcărie grea. Ştiu din istoria falsificată a anilor în cauză, că prin "legea pumnului", pumnul fiind Stalin prin trimisul său la Bucureşti, Vişinski, "doctorul" a devenit prim-ministru comunist al acestei țări nefericite. Data sigură a începutului de carieră prim-ministerială e 6 Martie 1945, când în estul Europei U.R.S.S.-ul (cu binecuvântări occidentale) călca în picioare micile popoare cucerite, în timp ce în Vest, Germania îşi dădea ultimele

suflări, mai ales sub intensitatea bombardamentelor anglo-americane. O primă întrebare, culeasă din memorii, referitoare la personajul nostru: ce a putut să caute un om cu studii făcute la universitățile din Budapesta, Berlin şi Leipzig printre nişte analfabeți sau semianalfabeți cu instincte asasine de felul lui Gheorghiu-Dej, Chivu Stoica, Chişinevski, Teohari Georgescu etc? Răspunsul nu poate fi decât unul singur – tovarăşul doctor Petru Groza nu era, structural, nimic altceva decât o lichea de mare anvergură, dornic, ca prin intermediul noilor instaurați la putere (net inferiori lui), să ajungă în ierarhia politică a "cumplitelor vremi" într-o poziție de vârf. Şi a ajuns, după cum bine se ştie. Mergem mai departe cu răsfoirea memoriilor... La tot pasul se poate constata că democraticul dr. Petru Groza şi-a petrecut tinerețea şi maturitatea în apropierea marilor personalități din România interbelică, având chiar funcții destul de înalte în viața politică a timpului. Cu ce ochi, însă, veninoşi, răi, îi vede el pe mai toți contemporanii săi... Regele Ferdinand şi Regina Maria sunt doi hrăpăreți care, pur şi simplu, nu au făcut nimic altceva decât, pentru propriile lor interese, au jefuit țara. Ziua şi noaptea, noaptea şi ziua. Generalul Averescu, de numele căruia sunt legate frumoase fapte de arme din primul război mondial, este un soi de "papă-lapte", un "hopa Mitică" în mâinile monarhiei; Carol al II-lea, ce să mai vorbim, apare ca un fel de monstru, apăsându-se pedala până la refuz pe relația lui, desigur, lipsită de glorie, cu Elena Lupescu; Miron Cristea face figură de patriarh destrăbălat; Iuliu Maniu e un cameleon, incapabil de a lua decizii; Brătienii, nişte satrapi, aproape de tip oriental; Gh. Tătărăscu, un gorjean solid, bărbătos, dornic doar de parvenire; viitorul rege Mihai, un bleg, tară inteligență, fără personalitate; Goga, o victimă nenorocită a lui Carol al-II-lea – şi tabloul de infern politic şi degradare umană al perioadei interbelice e gata... Nu spune nimeni că

“interbelicul românesc” a fost paradisul pe pământ, dar nici chiar aşa, mult iubite şi stimate doctor! Răsfoind mai departe memoriile, dăm foarte des peste indignările lui Petru Groza referitor la spolierea “ţărănimii şi a muncitorimii” (curg aici frazele de lemn) de către lacomii exploatatori. O întrebare pe această temă ar fi aceea (în caz că afirmaţiile autorului ar fi unele adevărate): de ce, văzând dezastrul poporului, spolierea lui, nu şi-a sacrificat o parte din avere pentru naţie, el, “bogătaşul real de la Deva”, căci doar poseda în perioada jafurilor ţării moşii, fabrici, bănci, hoteluri, izvoare de apă minerală?... Mai vorbeşte doctorul “slugo-rus” în cartea sa “Adio, lumii vechi”, de înnoirile de care, cât de curând, se va bucura în cascade România. Aici chiar că a nimerit-o! Cu adevărat, sub înaltul său prim-ministeriat (1945-1952) şi coordonarea Prezidiului Marii Adunări Naţionale (farsă de parlament, 1952-1958) mari binefaceri au venit peste biata ţărişoară! Enumerăm pentru cei cu memoria, eventual, scurtă, câteva dintre ele: Desfiinţarea prin forţă a sectorului privat în industrie, agricultură, comerţ, bănci, trecându-se totul în proprietatea statului poliţienesco-rusificat. Punerea în funcţie a “maşinii morţii” prin aruncarea în sinistre închisori a tot ce a avut mai bun, în materie de intelect şi caracter, naţia românească. Atotputernicia Securităţii pe tot întinsul patriei. Desfiinţarea, tot prin forţă, a Partidelor Istorice, şi înlocuirea lor cu Partidul clasei muncitoare, care, în fond, reprezenta interesele câtorva impostori. Colectivizarea forţată a agriculturii care a coincis şi cu ruinarea ei. Transformarea ţării într-o cuşcă milimetric supravegheată de tot felul de “organe”... Îşi intitulează “moşierul de la Deva” cartea de memorii “Adio, lumii vechi”, cu referire directă la dispariţia bolnavei societăţi burgheze româneşti. Păi, ce poate fi mai vechi şi mai sinistru, în acelaşi timp, decât ce a dăruit “El” propriei ţări cu titlul de

noutate: opresiune, aneantizare a tuturor libertăților, vânătoare de oameni deosebiți, stalinizare, climat de teroare, când explozivă, când difuză...

Două Românii

Nu am trăit perioada interbelică pentru a şti câte Românii au fost, lucrurile fiind privite nu sub raport politic, ci al stării materiale a populației şi al "relațiilor" dintre cetățeni şi justiție. În "intervalul" sub-istoric, zis comunist, care mi-a mâncat copilăria, tinerețea şi o bună parte din maturitate, se poate, categoric, vorbi de "două Românii", ambele aflate, paradoxal, între aceleaşi fruntarii.

O "primă" Românie era reprezentată de cei mai iubiți şi de încredere fii ai poporului, cu origini sănătoase, frunți înguste, aroganță până la lună, ocupând, în toate ierarhiile statului, locuri de vârf. Evident, cel mai sus, mai aproape de "soare" (se poate înțelege şi Moscova prin asta), se afla secretarul general al Partidului, după care, tot la mari altitudini, ca marionete ale secretarului, urmau miniştrii, sub forma unei turme, apoi vârfurile securității, ale miliției şi armatei, directorii generali din ministere, iar ceva mai jos, dar tot deasupra norilor, prim-secretarii județeni, secretarii cu propaganda şi feluriții activişti din CC. şi de la nivelul județelor în calitate de încheietori de pluton. Aceasta era "România Mică", fericită şi atotputernică...

Cei mai mulți dintre aceşti semianalfabeți discreționari trăiau într-un spațiu numai al lor, prevăzut cu magazine speciale, cabinete de tratament bine utilate, beneficiind de vilele altora, unde nu se întrerupeau căldura, iarna, iar curentul electric, niciodată. Vacanțele, firește cu odrasle cu tot, aleşii

poporului şi le petreceau prin ţările occidentale. Cel mai adesea "tovarăşii" puteau fi văzuţi la televizor, sau – dar aceasta cu mult mai rar – în cadrul unor audienţe, cu zgârcenie acordate. În ceea ce privea raportul cu justiţia, acesta nici nu se punea, deoarece legea erau chiar ei, tovarăşii...

Cealaltă România era "dincolo de gard", sub raportul populaţiei infinit mai numeroasă, comparabilă cu un animal mezozoic, aflat într-o permanentă şi înceată târâre. Ţărănimea colectivizată de pe ogoare, clasa muncitoare din foarte rudimentarele fabrici, intelectualitatea socialistă erau condamnate la un trai pe "metru pătrat", la obedienţă faţă de putere, la suportarea unor multiple supravegheri, având doar "dreptul" de a "înghiţi" această viaţă şi de... a tăcea.

Peste cincizeci de ani din istoria ţării s-au scurs astfel, o minoritate primitivă, cu un puternic simţ de solidaritate şi conservare, ţinând sub talpă o turmă de milioane, ce prin structură nu ştia decât să se supună...După revoluţia, ciudată, din "decembrie '89", ar fi fost cazul ca Românііle, cele două, atât de dureros separate, să dispară sau, dacă nu, diferenţele dintre ele să devină mult mai mici. Aşa s-ar fi cuvenit, dar istoria, blestemata noastră de istorie, datorată acum, în întregime nouă, a vrut ca lucrurile să se prezinte chipurile „altfel", într-un anume fel tot ca înainte... În anii de blestem ai comunismului victorios. În nici paisprezece ani, fără dificultăţi, s-a reconstruit "România mică, de sus", formată din politicieni de diverse orientări, mărunţi ca vocaţie, dar lacomi precum şerpii boa, din zişi oameni de afaceri, în relaţie intimă cu frauda, cărora li se adaugă o dezagreabilă „armată" ce cu funcţii înalte mişună prin ministere.

Ale lor sunt maşinile de ultimul tip, occidentale, vilele cu zeci de camere făcute din "salarii", marile conturi la bănci româneşti, dar, mai ales, din străinătate, concediile euro-

americane, şi, firește, ...justiția. Nulități desăvârşite care au devenit, cu bună-voința mămăligarului popor român, o castă. Sub laba lor de animale de bârlog, se află din nou "a doua Românie", altfel zis, o majoritate prost îmbrăcată, având interioare modeste, cehoviene, o lume cu o sănătate precară, cuprinsă, în bună parte, de disperare.

O lume aflată în plină sărăcie, pentru care "remediu" au ajuns să fie alcoolul, încăierările, nu arareori cu sfârşit tragic, comportamentele antisociale, sinuciderile. Niciodată, după ştiința mea, nu şi-au luat singuri viața atâția oameni în această țară cu o evoluție întârziată, în salturi, cu o istorie îndelung sugrumată, de turci, de ruşi, şi, bineînțeles, de tot ce am învățat de la ei, peste aceste straturi suprapunându-se, jumătate de secol, păcura totalitarismului de sorginte sovietică, ce ne-a trimis şi mai adânc în subsoluri... Deci, din nou, două Românii, din nou aceeaşi situație respingătoare încadrabilă în tristele vorbe. "Pentru unii mumă, pentru alții ciumă"...

P.S. Am citit prin mai multe ziare că au fost recompensați, cu diplome, de către actuala putere, foşti "stâlpi" locali ai dictaturii lui Ceauşescu, precum tovarăşii Telescu, Ilie Matei, Morodan, Florescu, Marin Iordache. Gest de neînțeles, dacă ne gândim că vrem să ne facem una cu NAT. O şi Uniunea Europeană.

O condamnare la moarte...

Cu sau fără voia noastră, să mai facem un popas în sfera politicului. Nu am nici o îndoială că foarte, foarte mulți dintre noi s-au plictisit de subiectele politice, dar, cu toate acestea, în timpurile pe care le străbate, actualmente, țărişoara, trebuie să

revenim la ele. În România momentului de față parcă totul plutește într-o masă de aburi. Nimic nu pare stabilizat, nu există repere sigure, ce face stânga nu de puține ori nu știe dreapta, e tot mai solidă senzația că o miopie, ca să nu spun prostie, domnește peste tot. Ecranele televizoarelor sunt invadate de teribile mediocrități, se cultivă cu bună știință subcultura atât de liniștitoare pentru cei mai mulți dintre noi. Climatul de violență e și el bine instalat. Cei ce sunt mai slabi de la natură, copiii, femeile, vârstnicii, sunt puși fără milă la podea. Ar mai fi, apoi, vorba de încrucișări de săbii, din fericire totuși vagi, cu iz de operetă, între cei ce nu se pot obișnui cu ideea că perioada "legii pumnului" a dispărut (la anumite niveluri nesemnificative se menține, totuși) și ceilalți, care ar dori o cât mai rapidă instalare a capitalismului la noi, dar nu au energia necesară de a accelera procesul amintit. Și tot aici, la acest destul de trist capitol, ar fi de adus în discuție cazul celor mult prea mulți, pentru care nimic nu e clar, astfel zis, ceață înapoi și înainte, împărțiți sufletește, între un trecut urât mirositor și un viitor alunecos, incert, omeni ce, mai ales din pricina inconsistentei lor culturi, sau poate, mai bine spus, a marii lor ignorante, constituie în continuare așa-zisele "mase de manevră" de care farsori abili se pot cu ușurință folosi. Desigur, micul nostru tablou nu ar fi complet dacă nu am schița din două-trei tușe, portretele poliției și justiției. Prima seamănă cu un tânăr înalt și slab, relativ școlat, suspect de T.B.C., incapabil, deci, de mari eforturi, deși uneori ar vrea să le facă, cea de a doua, aducând cu o țărancă mai solidă, mai răsărită la minte, dar sub ale cărei poale se ascund tot felul de matrapazlâcuri. Pe scurt, mai concret exprimându-ne, instituțiile menționate suferă de o accentuată debilitate. E de la sine înțeles că o asemenea stare de lucruri, nu tocmai încântătoare, e generată în mare parte de partidul, de

politicienii ce guvernează la un anume moment țara. Fiind un popor aproape inguvernabil, cu un trecut subaltern, nefiltrat de instituții riguroase juridico-polițienesco-administrative, traversând şi 50 de ani, acum la urmă, de teroare totală, e foarte greu pentru un partid, indiferent care, aflat la conducere, să regleze de o aşa manieră lucrurile, încât viața de zi cu zi a omului de rând să fie suportabilă. Din 1989 şi până acum, cu o întrerupere de patru ani, sub diferite nume, P.S.D. a guvernat țara, o guvernează cu aceiaşi oameni "la vârf. Rezultatul prestațiilor acestui cunoscut partid sunt slabe. Pe mai toate planurile, România se află în poziție de "lanternă roşie". Nici performanțele opozanților PS.D., respectiv ale Convenției, la vremea respectivă, nu au fost mai bune. A rezultat de aici, pentru cei mulți, tragerea unei foarte dăunătoare concluzii... "Toți sunt la fel, hoți, incompetenți, interesați doar de propriul buzunar, noi, oamenii de rând, nemaiavând în aceste contexte nici o speranță de mai bine"... Şi, mai departe, ca o ultimă rezultantă a ideii de mai sus, pasivitatea, întoarcerea feței de la mecanismul politic, acceptarea acelui dezastruos "fie ce-o fi"... Repet, nu e deloc bine să gândim astfel. Dacă actualul P.S.D. a deziluzionat (şi aprecierea e excesiv de blândă) el trebuie înlocuit la guvernarea țării cu partide de opoziție. În timp (desigur, nu prea îndelungat) se va vedea ce vor putea realiza acestea, cu ajutorul, bineînțeles, substanțial al nației, care trebuie să muncească intens, nu să tragă cu trei ochi spre fraudă şi doar cu un sfert de pupilă spre lucrul cinstit. Dacă nici partidele de opoziție nu au bune prestații, prin votul nației obligatoriu nepasive (a nu se uita) ele vor fi înlocuite cu alte forțe ce constituie contracandidatura. Şi, tot aşa, grație alternanțelor la putere, vor fi filtrate, modelate, şi personajele, politicieni, ce se ocupă de destinele țării. Trebuie bine de tot înțeles acest lucru de către toți cei care au posibilitatea votului.

Împietrirea imbecilă sub umbrela unui singur partid înseamnă o condamnare generală la moarte. În cazul special al României, o posibilă reîntoarcere, pe anumite planuri cel puțin, la ceea ce nu demult a fost.

De la una la alta...

• Probabil, groaza de bătrânețe, de anchilozare, de trosnetul oaselor la fiecare mişcare, de sinistra gâfâială m-au determinat (intervine aici şi o predispoziție nativă) să-mi placă atât de mult sportul. Intrat ireversibil în amurgul vieții, mai joc tenis, mai alerg şi, aproape în fiecare seară, la sfârşitul buletinelor de ştiri, urmăresc rubrica "sport", cu speranța că, în cele câteva minute de transmisie, o să văd o secvență, măcar, dintr-o reuniune atletică, finalul unui meci de box, marca "Madison Square Garden" sau "Las Vegas", o "cățărare" sau o "coborâre" din Turul Franței (chiar înregistrată) şi puțin fotbal, dacă se poate totuşi, nu neapărat de la Galați sau Piatra Neamț. Eu aştept, cum ziceam, ca la rubrica amintită să mă delectez cu toate cele menționate mai sus – iată, apare genericul, prezentatorul, prezentatoarea îşi dreg zâmbetele de rigoare, dar, când deschid gura, ce rostesc? "Gigi Becali (şi ipochimenul în postură de mare stăpân, mic Dumnezeu, apare) a spus că".... şi aflăm fie de la omul de televiziune, fie direct de la Gigi devenit un fel de bun național – despre ce este vorba... Trece secvența cu impulsivul şi "doctul" patron al Stelei, dar o cursă de 100 de metri în jur de 10 secunde tot nu se derulează, căci de unde, de neunde, mă trezesc – şi o dată cu mine milioane de telespectatori – față în fotă cu.... Mitică (Mititel) Dragomir...în sfârşit, după câteva propoziții artistic bâlbâite, se cară Mitică, în sufletul meu o nouă speranță prinde contur.... "Acum, îmi

zic, urmează aşii lui Agassi din finala turneului de la Monte-Carlo sau teribila «cățărare» din Pirinei”... Fii serios, om bătrân şi fără minte: e rândul lui Mircea Sandu acum şi, imediat după aceea, al lui Copos sau Cristi Borcea ori, de ce nu, al voluminosului Gheorghe Ştefan... Ce să fac, înghit în sec... şi mâine e o zi, dar o voce otrăvită îmi şopteşte deja în ureche... “în cadrul rubricilor “de sport” ce vor urma, Gigi Becali a spus, Mitică Dragomir a hotărât, Mircea Sandu a dres”... şi, uite aşa, ca la noi la nimenea.

• Cu “ceva timp în urmă” (îmi place formularea la nebunie, felicitări celui care în practica scrisului a *implementat-o),* într-o secvență TV lățită cât un filmuleț, l-am văzut pe premier la vânătoare. Echipament adecvat, arma pe braț, pasul hotărât, pădurea, fără dubii, gemând a vânat. Sincer să fiu, la vederea “tărăşeniei” m-au trecut fiorii.... În imaginația mea, hăituită, clătinată de atâta istorie neromânească, tumultuoasă, a apărut fostul şi mereu prezentul vânător de nivel european, ba scuzați, de nivel mondial, Nicolae... Dar, în sfârşit, să revenim la realitate, dacă un prim-ministru vânează parțial şi în văzul țării, treacă-meargă, suntem în Balcani, dar ce te faci, frate, cu lăudătorii? Cu fețele buhăite şi limbile lungi, erau la datorie. Putea Adrian Năstase de la cinci metri distanță, să tragă într-un brad în loc de un urs “gata să cadă la datorie”, şi ei tot ar fi spus: “Este un țintaş de excepție, ia vânatul din orice poziție” etc., etc. Până la urmă, ei, lingăii, mi-au provocat cutremurul interior... fără dubii. Dumnezeul meu, sunt tot atât de mulți ca “pe vremuri”. M-am uitat în cadrul secvenței pe care o evoc, dacă printre “apreciatori” nu zăresc cumva şi talia felină a lui Adrian Păunescu... Spre deprimarea mea, pe “poet” nu l-am văzut. Să fi fost ascuns după vreo tufa, cățărat cu ajutorul pompierilor, salvamontiştilor, într-un copac?... sau, poate, acum e prea obosit, prea greoi la mers, glasul său dogit,

patriotismul său, pe la înalte niveluri nemaifiind dorit.

• Ce să fac, sunt şi eu om, am slăbiciuni cu sacul şi, poate de aceea, cu tâmplele albe fiind, mă mai gândesc la părinți...Iată, spre exemplu, tatăl meu. Ca medic a avut o viață grea. Sate, noroaie, descurcă-te cu un stetoscop şi zece seringi, cheamă salvări, urcă-te pe căruțe, vaccinează-i, caută-i de paraziți, de boli venerice, convinge-i pe nu puțini, să nu mai bea ca proştii... Ştiu că, în sinea lui, ar fi vrut să scrie o carte legată de propria-i viață de medic. Un complex cumplit, că]n-are pic de talent (avea talent, mi-am dat seama din scrisorile lui), l-a împiedicat să pună mâna pe stilou şi să treacă la treabă. Nu s-ar fi amuzat în mod deosebit dacă i-aş fi spus: "Uită-te şi tu puțin prin cartea doctorului Ulieru, aşa, până iei startul". Demodat om, plecat pentru totdeauna cu complexele lui cu tot. lată, însă, că mai modernii lui colegi, fost şi actual ministru al sănătății, doamna Daniela Bartoş şi domnul Mircea Beuran, în problema "aş vrea să fiu şi eu un autor de carte" n-au stat mult pe gânduri... Au luat pur şi simplu nişte ghiduri medicale franțuzeşti punându-şi pe varianta tradusă în româneşte a acestora, onorabilul nume. Cum s-ar spune, măi frate, "ca în codru"... Închei totul cu o veste pentru mulți dintre noi îmbucurătoare. Cât de curând va fi terminată statuia lui Adrian Copilul Minune. Fotografii ale ei vor fi trimise la Strasbourg şi la Bruxelles, să se vadă că ne respectăm valorile. Unde va fi amplasată statuia?... O comisie culturală parlamentară, nu e exclus chiar domnul Raj Tunaru în persoană, ne vor da un răspuns...

PS. S-a încheiat alianța dintre P.N.L. şi P.D. Să vedem ce o să rezulte de aici.

P.S.D., un atlet obosit

Ne apropiem cu paşi repezi de sărbătorile de iarnă. Cât de curând, conform tradiției, vor începe, cu tenacitate, furturile de brazi din păduri şi îşi vor face apariția prin magazine, pe tarabe, tot felul de jucării pentru cei mici, dar mai ştii, poate şi pentru cei foarte în vârstă, iară însemne referitor la proveniență, Iară certificate de garanție dar, cu siguranță, la prețuri de vânzare foarte mari. Dar, până să vină Crăciunul, cu primejdioasele sale zăpezi, ca un preambul la albul înghețat din decembrie, de un număr bun de zile, aproape în fiecare dimineață, ne învăluie straturi reci de ceață. Dar să lăsăm problematica viitoarelor zăpezi şi a cetei pe seama descrierilor de natură făcute prin tezele de română din licee şi să trecem, pentru cititorii noştri, la niscai lucruri ce par a fi destul de limpezi... Putem considera, spre exemplu, „Referendumul" pentru validarea Constituției, din zilele de 18 şi 19 octombrie, a.c., ca pe un fel de buletin de analize medicale al actualului partid de guvernământ. Rezultatele obținute, privite chiar şi de cei mai optimişti „medici specialişti", nu par a fi deosebit de îmbucurătoare. Absenteism masiv la vot, metode de tip „hei – rup" folosite de numeroşi baroni P.S.D., mai ales extracarpatici, pentru împingerea gloatelor spre urne, posibile falsuri efectuate la numărarea finală a voturilor... Toate aceste detalii, cu totul adevărate, fără nimic lăudabil în ele, indică, la modul rece, înghețat, că mitul PS.D. e pe cale de a se destrăma şi că, în perspectiva alegerilor din 2004, actualul Partid-Stat s-ar putea, desigur fără voia lui, să fie expediat, pe un termen, poate chiar, destul de lung, în Opoziție. Nu pledează pentru rămânerea în continuare a P.S.D.-ului ca navă amiral a fragilei escadrile politice româneşti, nici „defecțiunile" grave ale unora dintre miniştrii săi. Secretarul general al guvernului, Şerban

Mihăilescu, şi ministrul pentru integrare europeană, Hildegard Puwak, au avut probleme – ca să ne exprimăm blând – cu mari sume de bani ce nu le prea aparţineau, iar fostul număr unu al sănătăţii, chirurgul Mircea Beuran, pur şi simplu – parcă mai ruşinos decât ceilalţi doi – s-a pus pe plagiat. Fireşte, ei nu mai sunt acum în înaltele funcţii amintite, dar pentru un anume timp, aşa, betegi în probleme de moralitate şi cinste, au acţionat de la mari niveluri sub flamurile P.S.D.-ului... Şi de sub scaunul ministerial al lui ion Rus, mai marele Internelor, ies anumite trâmbe de fum ce s-ar putea să nu fie de bun augur pentru demnitarul în cauză. Dar, de fapt, trecând în revistă actualul cabinet Năstase, nimeni nu mai poate fi în clar cu cantitatea de cinste sau necinste existente în jurul acestor oameni, de altfel nici unul dintre ei, vreo strălucită personalitate.... Tot de mecanismele de guvernare ale P.S.D.-ului ţin şi nenumăraţii „baroni" din teritoriu – Mischie, Oprişan, Bulucea, Sechelariu – creaturi, de regulă, cu fălci mari, ochi grăsimoşi, căzuţi în fundul capului, piele pe obraji groasă ca pingeaua de bocanc, fraţi mai mici, cronologic vorbind, ai foştilor prim-secretari de partid din Epoca de Aur. Aceştia, in corpore, totalitari ca structuri, primitivi şi ignoranţi, terorizează biata populaţie de la sate, prin felurite metode, pentru ca aceasta să rămână cât mai supusă şi să fie, în acelaşi timp, şi masa de manevră necesară în disputele electorale ale P.S.D.-ului cu opoziţia. Marele necaz al actualului partid de guvernământ este faptul că, în ograda destul de buruienoasă încă a ţărişoarei, privesc cu ochi interesaţi atât Uniunea Europeană cât şi Statele Unite ale Americii. Pentru conlucrarea noastră cu aceştia, e imperios necesar ca spaţiul românesc să fie cât mai rapid cu putinţă degajat de mirosul dezagreabil al corupţiei, al vieţii fundamentate pe necinstite, trunchi blestemat din care se desprind ramuri precum sărăcia cronică,

alcoolismul, menținerea inversată a scării valorice, disperarea ca stare permanentă a multora dintre noi, violența casnică și stradală, sinuciderile, tot felul de comportamente vizibil deviate de la normalitate. Concluziv vorbind, prestațiile P.S.D.-ului suferă de precaritate, sunt traversate de nu puține umbre. O uzură care nu mai poate fi trecută cu vederea se simte peste tot. Instituțiile statului sunt, cel puțin jumătate, fantomatice, clientelare, depășite de situații, marii delincvenți, mai ales financiari, se află în libertate, sporindu-şi averile, se accentuează prăpastia dintre cei puțini stând pe dubioase grămezi de bani și majoritatea copleşitoare a populației pentru care ziua de mâine e o mare problemă. În România actuală, a vorbi despre un climat de liniște ar fi o probă de trăire cu capul în nori. Părerea mea e că „țărişoara" se află la o răscruce. Cât de curând, și cu ajutorul Europei și al S.U.A., sper să putem ieși din plasele și cețurile a ceea ce reprezintă încă prin prezența P.S.D.-ului la conducere, un atlet deja obosit, capitalismul cu miros pronunțat de comunism.

Recentul raport de țară – în ce ne priveşte – al Comisiei Europene, în ciuda intervențiilor liniştitoare ale lui Ion Iliescu și Adrian Năstase, este unul vădit negativ. Nu-l comentez acum căci el e, sunt convins, bine cunoscut de cei care pricep pe ce lume trăiesc. Raportul confirmă, încă o dată, că țara se confruntă cu o proastă guvernare și că schimbarea ei se impune presant.

Eşecul Toleranței

E un lucru foarte dificil acela de a stabili proporția dintre "toleranță" și "intoleranță", de-a lungul istoriei. Aprecierile, pe acest teren, cred eu că pot face doar la nivel de

accente, de nuanțe. Intoleranța, înțelegând prin aceasta poate uşor simplist, pedepsirea, mai ales fizică, a supuşilor de către mai marii societății (împărați, regi, comandanți militari, înalți preoți) era un climat asumat, caracteristic, pentru statele Orientului Antic. Egiptul, Assiria, Babilonul, Persia excelează la acest capitol. Punițiunile, pentru fapte care, socotim noi acum, ar fi meritat un alt gen de 'tratamente", erau dintre cele mai cumplite şi toate de ordin fizic, fireşte, în registrul cel mai chinuitor: scoaterea ochilor, tăierea limbii, a urechilor, a mâinilor, sufocarea, lapidarea, aruncarea în țarcuri cu animale flămânde, sălbatice. Dintre popoarele vechi, cei dintâi, care în judecarea oamenilor au făcut primii paşi decisivi spre înțelegere, spre toleranță, au fost grecii. Ei judecau existența umană din unghiuri mai variate (omul în raport de subordonare față de zei, destin, față de instituțiile publice) îndepărtându-se, în consecință, în acordarea pedepselor, neapărat, de maltratarea fizică prelungită sau de condamnările rapide la moarte. Scoaterile şi tăierile de organe, de mâini, picioare, au fost înlocuite cu îndepărtarea vinovaților din funcțiile publice, cu "ostracizarea", cu aplicarea unor amenzi, totul având ca şi consecință fundamentală, compromiterea culpabililor în fața opiniei publice. Pentru greci, popor de elită al antichității, deci şi civilizat, îndrăznim noi să mai adăugăm, trecerea de la intoleranță spre toleranță a avut efecte benefice. Societatea, complicată, totu-i cerebral (s-a văzut ce formidabile valori au dat umanității) nu a căzut pradă violențelor, anarhiei, dezmățurilor de nici un fel. Dar, chiar şi atunci când au trăit "hedonic", grecii au motivat aceasta, prin multitudinea suferințelor de care e amenințată viața şi, mai ales, prin scurtimea acesteia. Cel puțin în Europa, dar cu precădere în partea ei de vest, finalul Evului Mediu, perioada de aproximativ două secole şi mai bine a Renaşterii, epoca statelor

decisiv centralizate, care, în plan artistic, ideatic, ar corespunde clasicismului, s-au remarcat printr-o creştere sensibilă a climatului de toleranţă. Au contribuit la aceasta aporturile civilizaţiei de tip urban, răspândirea cărţilor tipărite, noutăţile istorice dense şi de alt tip aduse Europei apusene de marile descoperiri geografice, numărul relativ mare de şcoli care pregăteau tineri pentru cele mai diverse profesiuni: medici, institutori, navigatori, funcţionari publici, oameni de finanţe, constructori, jurişti. În studii, în lucrări devenite de mult bunuri ale umanităţii, e analizat omul în străfundurile sale (Descartes, Hobbes, Spinoza, Pascal, o serie întreagă de scriitori) găsindu-i-se atât părţi bune cât şi rele. ... Atitudinea de îngăduinţă faţă de creatura umană a dobândit un statut şi mai înalt pe intervalul de timp Marea Revoluţie Franceză – începutul celui de-al doilea război mondial. După marele conflict, date fiind măcelurile comise în timpul acestuia, Europa Vestică a ridicat gradul de toleranţă faţă de comportamentul uman deviat la cote şi mai înalte. (Pe o linie contrară merg U.R.S.S.-lui, China, Coreea de Nord, statele socialiste din estul şi centrul Europei). În consecinţă s-a procedat la desfiinţarea pedepsei cu moartea pentru aplicarea, pe merit, a unor punităţiuni mai grele, trebuind să fie aduse probe peste probe, chiar şi atunci, când lucrurile sunt de domeniul evidenţei, a crescut rolul avocaţilor care obţin amânarea la nesfârşit a proceselor, au apărut expertizele medicale scuzatoare, în general, şi problema dacă inculpatul, nu arareori cât un taur, poate, vezi, Doamne, suporta detenţia, ca să nu mai vorbim de închisori care, în majoritatea cazurilor, – tot de Vest este vorba – au confort de hotel. Rezultatele acestor îngăduinţe nu au fost chiar cele aşteptate. Vestul continentului se confruntă cu tot felul de delicte: spălări de bani, mafie, prostituţie, spargeri, crime. Dar aceste devieri de la normalitate au, totuşi, o oarecare surdină. Popoarele

occidentale, trecând prin trepte de cultură şi civilizaţie solide, au o altă rezistenţă în faţa ofensivei răului; nu se dezechilibrează alarmant. Trec, spre finalul articolului, la români. Noi, din nefericire, şi afirmaţia e perfect verificabilă, nu am avut o istorie care, cât de cât, să ne şlefuiască sufleteşte. Nu am participat nici la marile descoperiri geografice, n-am trăit nici explozia Renaşterii, n-am dat nici un gânditor notabil sute şi sute de ani, în locul legii a domnit bunul plac, nu am avut şcoli în timpurile mai îndepărtate. Societatea românească e, ca o consecinţă a celor afirmate mai sus, în momentul de faţă, prioritar primitivă. Pentru un astfel de popor racordarea "forţată" la legislaţia vest-europeană, tolerantă, e un mare dezastru. Confirmări sunt, în momentul de faţă, corupţia omniprezentă, criminalitatea de tipul cel mai bestial, traficul de droguri, de carne vie, sechestrarea de persoane şi agresiunile fizice în miezul zilei, violurile incredibile, relaţiile cu Mafia etc. Totul se clatină în această ţară de la prim-ministru până la opincă. Ce e de făcut pentru remedierea situaţiei până nu e prea târziu ?... Să răspundă guvernanţii la această întrebare (auzi, tocmai ei) şi elementele sănătoase ale acestei societăţi, bineînţeles, dacă au dispoziţie. Dacă nu, să ne legănam cu toţii pe acordurile plăcute dar toxice ale unei legislaţii mult prea blânde, ale toleranţei generale, altfel zis. Şi se va vedea unde vom mai ajunge.

P.S. Într-un eventual dialog, Toleranţa i-ar putea spune Delincventei... "Vino, draga mea, la pieptul meu, să te încălzesc, să te fac să creşti mare, puternică".

Cronologii parolele

În acest articol, eu, personal, voi avea puține de spus. Vor vorbi în locul meu, începând cu anul 1400, performanțele din felurite domenii, obținute de societatea occidentală şi de cea românească. Sper ca planurile comparative succint prezentate, fără intenția preamăririi Vestului şi a denigrării noastre, să explice şi pentru cele mai sărmane inteligențe ce înseamnă o decisivă întârziere istorică şi care sunt, pe nenumărate planuri, consecințele ei. Vom evita, din rațiuni de spațiu tipografic, să prezentăm pentru "ambele părți" perioada interbelică, aceasta fiind foarte bună pentru noi, într-un fel recuperatoare. Nu ne vom sfii, însă, de a da detalii despre epoca totalitară românească. Prin comparație, desigur, cu ce s-a petrecut, în acelaşi timp, în vestul continentului şi în Statele Unite. Deci, la treabă....

Aproximativ 1400, construirea catedralei din Ulm; 1408, Donatello, sculptor florentin, realizează statuia lui David. 1409 – Universitatea din Leipzig este fondată de refugiații germani din Praga. 1404 – Tetraevanghelul lui Nicodim, cel mai vechi manuscris slavo-român ajuns până la noi. 1407 – prima mențiune documentară a postelnicului în Moldova.

Aproximativ 1500 – Leonardo da Vinci pictează, printre altele, "Cina cea de Taină" şi "Gioconda". Albrecht Durer realizează ciclul de gravuri "Apocalipsul" şi "Adorația Magilor" – 1521. Scrisoarea lui Neacşu din Câmpulung. Mehmet-Beg instaurează o administrație otomană în Țara Românească, numind subaşi în sate şi oraşe.

Aproximativ 1600 – Girolamo Frescobaldi, pedagog, organist şi compozitor italian, compune piese pentru orgă şi clavecin, mise, madrigaluri. Se joacă pentru prima dată piesa Hamlet de W. Shakespeare. Johannes Kepler începe să-l asiste

pe Thyco Brahe la observatorul acestuia din Praga. Apare "Pravila" bisericească tradusă de Mihai Moxa din limba slavă şi tipărită la Govora.

Aproximativ 1700 – Isaac Newton este ales preşedinte al Societății Regale. Se înființează Observatorul Regal Astronomic din Berlin. Guvernul francez oferă premii tuturor celor care găsesc soluții de determinare precisă a longitudinii pe mare. Reforma fiscală, a lui Antioh Cantemir întemeiată pe generalizarea "ruptei". Desființarea văcăritului'[1]. În jur de 1800 – A. von Humboldt, călătorie de studii în regiunea fluviilor Orinoco, Rio Negro şi Amazon. În "Bibliographie Astronomique". Joseph – Jerome de Lalande inventariază pozițiile a 47.000 de stele. Noi incursiuni ale trupelor lui Pasvan-Oglu în Oltenia. Craiova este din nou arsă. Tg. Jiu şi Tg. Ocna sunt prădate de Manaf Ibrahim, aghiotantul lui Pasvan-Oglu.

În jur de 1900 – în plină manifestare creatoare Degas, Gauguin, Cezanne, Kandinsky, Modigliani, Puccini, Verdi, Stravinsky, Marinetti, Cehov, Pirandello. Max Planck afirmă, pe data de 14.XI1.1900, realizarea primului pas spre formularea teoriei cuantice. În lucrări de excepție, se manifestă geniul lui Brâncuşi, Iorga. Enescu (în urmă cu câteva decenii au creat Eminescu, Caragiale, Creangă). Din satul Flămânzi se declanşează, la nivel național, răscoala din 1907, mare mişcare țărănească de tip feudal.

Intervalul 1910-1914 – Wilhelm Johanssen (danez) inventează termenul de "genă" pentru a desemna elementul purtător al caracteristicilor ereditare. Niels Bohr face prima încercare de găsire a unei relații între structura atomică şi constanta lui Planck. Primul zbor al unui avion cu reacție conceput, construit şi pilotat de savantul român Henry Coandă. Mai târziu se va recunoaşte existența "efectului Coandă". Gh. Tițeica introduce curbele cunoscute astăzi sub numele de

“Curbele Tițeica”. (Reviriment românesc accentuat în perioada interbelică).

După al doilea război mondial, 1946, primul sincrociclotron este construit la Universitatea Berkeley din California. În noiembrie acelaşi an, acesta produce deja particule “alfa” cu o energie de 380 de milioane de electronvolți.

1948 – apare Partidul Muncitoresc Român. John Backus împreună cu o echipă a firmei IBM inventează FORTRAN-ul, primul limbaj-computer de programare. În toate instituțiile de învățământ superior încep să se predea cursuri de filozofie marxistă. O navă cosmică aterizează pe Marte. Plenară a CC. al PC.R. care adoptă o rezoluție privind transformarea socialistă a agriculturii şi sarcinile Partidului în

lupta pentru întărirea alianței clasei muncitoare cu țărănimea muncitoare. Laserii sunt utilizați pentru prima dată în S.U.A. pentru curățarea arterelor obturate. La noi e în plină desfăşurare “Upoca Ccauşescu”...

Închei, spunând că am toată speranța că parcurgerea acestor date comparative va putea explica multe din situațiile noastre actuale. Pentru scrierea prezentului articol am folosit informații luate din *Istoria Descoperirilor Ştiințifice* (autori Alexander Hellemans şi Bryan Bunch), şi din *Istoria Lumii în Date* şi *Istoria României în Date.*

Piedicaşii istoriei

Un om al scrisului c dator să observe mereu, să înregistreze asemenea unei pelicule de film, cât mai multe detalii... eroziunea tacită a unor clădiri, uscăciunea unui lan de grâu sau porumb, cerul înalt ai unei zile de vară, frumusețea

stranie a unei movile, pânda unei pisici în intenția de a captura o pasăre... Intensitatea observației trebuie să crească (nu e nimic polițienesc aici) când e vorba despre oameni. Câte piste, drumuri cu adevărat minunate, nu se deschid atunci?... De cel puțin trei ori pe săptămână, cam în jurul orei prânzului, ai ocazia s-o vezi, prin centrul burgului, pe o anume doamnă (nu ştii cine este) cu farmecele în cădere liberă, dar care luptă, luptă cu ajutorul fardurilor, pudrelor, unguentelor, rujurilor, creioanelor de sprâncene, ojelor, al vopselelor de păr, al vestimentațiilor extravagante să se mențină încă, măcar în "divizia B", să mai trezească în jur un strop de admirație, ca altă dată, când, având în posesie arma tinereții, transforma totul în pulbere şi praf... O, tempora... N-ar fi un mare păcat să nu te ocupi literar de bărbatul în costum, infatuat de nu-i ajungi cu prăjina la nas, sub patruzeci de ani, prototipul omului "de succes" actual, ce tocmai trânteşte portiera unei frumoase maşini?... E demn de observație şi polițistul plăpând, originar adeseori de la țară, cu umeri înguşti, înghițit parcă de chipiu, ce, cu siguranță, se roagă în sufletul său, să-l ferească bunul Dumnezeu, cât mai mult cu putință, de "situații", altfel zis de urmăriri, intervenții în felurite încăierări, încătuşări ale unor indivizi din partea cărora te poți aştepta la reacții dintre cele mai neplăcute. E interesant, pe planul observației, desigur, şi fostul amploiat, acum pensionar (există şi formula "pensionist"), cu venituri mai mult decât limitate, neştiind cum să-şi mai împartă suma lunară de bani ce-o primeşte drept recompensă pentru o întreagă viață de trudă. Cât mai multă economie, cât mai multă chibzuială, aceasta e deviza lui. Şi fostul funcționar, sărbătorit, probabil, de colegi, la ieşirea din activitate, cu sandviciuri, prăjituri mărunte, cafea şi vin, în haine bune altă dată, acum, însă, lustruite, prânzeşte prin expresuri, solicită abonamente pe autobuze, tramvaie, se luptă

pentru bilete cu reducere prin staţiuni, priveşte cu maximă îngrijorare notele de plată pentru întreţinerea la bloc, cu un cuvânt, apune lent şi trist, într-o lume pe care doar vag o înţelege şi care, pe parcursul unei întregi existenţe, aproape, nu a fost a lui. Dar ce să zici de profesoara speriată mereu de inspecţii, visând ziua-noaptea noi strategii didactice, care să înalţe procesul instructiv-educativ pe noi şi noi culmi?... E, oare, uşor lucru să stai mereu cu nasul prin pedagogii pentru a concepe planificări tot mai sofisticate ale materiei, din care un muritor de rând (profesor mai puţin "pasional" faţă de propria-i meserie) să nu mai înţeleagă nimic?... Dar toţi despre cei care până acum am vorbit, sunt, în fond, benigni, necesari existenţei, sunt solul, uneori, destul de fertil, din care răsar, la intervale de timp, exemplarele rare ale speţei noastre. Nu se poate fără snobi, ambiţioşi, tot soiul de marginalizaţi, mincinoşi cu haz sau fără, infatuaţi găunoşi, mediocri patentaţi, ipochimeni ce nu-şi ştiu lungul nasului. O altă categorie de oameni o urmăresc eu, însă, cu un ochi nu foarte prietenos. Ca vârste sunt cuprinşi, aproximativ, între 45 şi 70 de ani. Unii au deja părul alb dacă-l mai au, alţii, cei mai tineri, sunt pe cale să încărunţească. În orice caz, în "Epoca de Aur" au fost în plină putere "creatoare", mulţi dintre ei, prin funcţiile deţinute, contribuind, din plin, la "succesul" dictaturii. Tragedia este – a noastră, a românilor, căci alte naţii cu trecut comunist şi-au cam rezolvat problema aceasta – că o bună parte dintre aceşti indivizi, simpli, rudimentari, cu suflete şi deprinderi de mercenari, au reapărut în funcţii şi nu dintre cele mărunte, şi după căderea "Epocii de Aur". Se pune simpla întrebare: cum să instiui un climat democratic, ce presupune justiţie adevărată, respect al valorilor, reducere substanţială a abuzurilor şi favoritismelor, cu aceşti dulăi bâlbâiţi, cu fruntea mică, ce-au ştiut una şi bună: să servească orbeşte un stăpân,

oricât de crud şi imbecil, cu condiţia, firește, ca şi lor, executanţilor-păzitori, să li se asigure avantaje şi profituri. Până când, sub o formă sau alta, naţia românească nu se va descotorosi de aceşti "piedicaşi ai istoriei", sărăcia, nesiguranţa zilei de mâine, capitalismul trucat, lipsa de progres real vor fi stăpâne aici, în străvechiul nostru spaţiu, carpato-danubiano-pontic!

După 40 de ani...

În precedentul articol publicat în "Focus", am dat de înţeles că în anul 1961, am absolvit, la Bucureşti, liceul. De atunci, de la încheierea ultimelor medii generale, pe nici unul dintre colegii mei nu l-am mai văzut. Se lăsase un fel de ceaţă peste curtea aceea mare, plină de genţi şi uniforme albastre şi o pâclă groasă, peste cabinetele directoriale şi cancelaria "tovarăşelor" şi "tovarăşilor" profesori. E un adevăr banal că trecerea timpului învălmăşeşte totul, modifică imens, atacă în mod decisiv fizionomiile umane fiind, pe acest plan, cel mai crud chirurg plastic posibil. Un nas ce l-ai ştiut "atunci" ascuţit, îl regăseşti, după 40 de ani, turtit, stând parcă istovit de atâtea alergii şi guturaiuri între doi obraji pe care fie fardurile, fie diversele creme cu nume tot mai sofisticate îi salvează, oarecum, din starea cronică de flascuitate. Inelele de pe gât, pungile de sub ochi vorbesc de la sine despre un metabolism îngreunat, iar dinţii falşi-sclipitori adaugă, şi ei, ceva, la filmul luptei ce se duce cu inevitabila degradare fizică. Dar ce te faci cu zecile de chelii parţiale sau totale ori cu frizurile feminine în care strălucirea părului de odinioară e, în mod şchiop, suplinită de palidele meşe sau peruci?... Ca să nu mai vorbim de supraponderalitate ori de mâinile pe a căror piele zbârcită sunt

o mulțime de pete cafenii, semn că ficatul are dificultăți în funcționarea lui. Toate aceste lucruri le-am înregistrat la regăsirea cu foștii mei colegi din urmă cu patruzeci de ani. Cu toții, şi cei mai buni şi cei mai răi, am traversat cam aceeaşi istorie: "Epoca de argint" a lui Gheorghe Gheorghiu-Dej şi îndelungata "Epocă de Aur" a lui Nicolae şi Elena. Când cele două "ere" au expirat, îmbătrâniți, relativ plictisiți, eşuați prin pensii, am fost livrați "tranziției" care, dacă, cu aceleaşi personaje la conducere, se va mai prelungi, riscă să primească denumirea de "Epoca de diamant". La reîntoarcerea acasă cu un rapid, prin miracol curățel şi mai sprinten, refuzând pe cât am putut compania compartimentului, am stat mult timp la geam. Altfel zis, câteva bune ceasuri am privit în regim fragmentar, realitățile patriei. Senzația generală care, în final, s-a impus, a fost aceea că în România lucrurile fie stagnează cu tendințe vădite spre degradare, fie, îşi schimbă înfățişarea, aspectul, de data aceasta înspre bine, dar cu o viteză de melc. Periferiile Bucureştiului au rămas la fel ca acum patruzeci de ani, cu "plusul", adus de ultimul deceniu, că se simte peste tot o foşgăială de nivel sub-suburban, specific oriental, unde sărăcia, violența, bunul plac, primitivismul îşi dau mâna. Dacă priveşti gările, remarci că multe dintre ele au fost recondiționate, dar călătorii, oamenii care le frecventează, au rămas la aceleaşi "standarde" de acum patru-cinci decenii. Bagaje primitive de genul plaselor, sacoşelor, sacilor sau butelcilor de plastic, bărbați cu bascuri pe cap care le dau aere de tractorişti, femei înfundate în tot felul de rochii care le scot din cât de cât actuala istorie a modei. Am văzut din tren şi "aspecte" ale agriculturii momentului. Senator de drept în ale tracțiunii e, categoric, ... măgarul. Prin zonele Roşiori, Caracal, Craiova, Filiaşi, l-am zărit în felurite ipostaze: înhămat, liber de sarcini, legat de un copac, mângâiat, bruscat, adăpat. Senzația

de pustietate de pe câmpuri e copleşitoare. Minute întregi din goana trenului nu am zărit ţipenie de om. Adaug la aceasta aspectul întristător al nenumăratelor sate. Case mici, garduri aproximative, curţi dezordonate, closete într-o rână, unele chiar fără uşi, semne indubitabile ale unei existenţe copleşite de sărăcie. Dar ceea ce m-a izbit cel mai mult a fost "muzeul", prezent mai peste tot, al defunctei noastre industrii socialiste. Termocentrale care dorm asemenea piramidelor, combinate chimice devenite mormane de fier orb, tot felul de ţevării, pe care, asemenea unui cancer, le macină fără încetare rugina. Nu ştiu de ce, dar, pe ansamblu, ţara pare abandonată, a nimănui, iar oamenii, şi atunci când sunt prezenţi, lasă senzaţia că, de fapt, cu fiinţa lor, ei sunt în altă parte sau, ceea ce e şi mai tragic, că nu sunt nicăieri. Aşa cum timpul trecând, peste colegii mei şi peste mine, după patruzeci de ani ne-a dat alte chipuri, tot la fel, socialismul, avându-i drept călăreţi de frunte pe Dej şi Nicolae, după cincizeci de ani a pustiit totul... Istoria trebuie luată aproape de la început, dar, necondiţionat, fără figurile actuale – era să scriu dinozauri – care, sub diverse preţiozităţi ştiinţifico-snobo-culturale, nu se pricep, în fond, la nimic.

Însemnări mărunte...

Vară, călduri deosebit de mari, parcă nimeni nu mai aşteaptă evenimente de excepţie. S-ar putea, însă, să existe chiar o oboseală în lumea atât de fascinantă a evenimentelor, astfel ca, până la toamnă, sau poate chiar mai încolo, până spre iarnă, interesul public să fie monopolizat de întâmplări mici, cu bătaie locală sau cel mult regională. Nu trebuie să întristeze pe nimeni acest lucru. În posibilele pauze dintre evenimentele

mari ne putem ocupa mai serios de existența noastră personală: îmbunătățirea vieții de familie, restabilirea unor relații, devenite cu timpul palide, cu anumiți prieteni, efectuarea unui control mai riguros al sănătății, intensificarea sau renunțarea definitivă la lecturi, epurarea din garderobă a unor "piese" cu care nu se mai putea ieşi nici măcar până la poarta casei...

Citeam ieri, alaltăieri sau poate chiar cu mai multe zile în urmă, că liberalii, "la vârf, se ceartă între ei pentru şefia partidului. Sunt prinse în competiție mai multe "aripi", cu viziuni specifice, care, cu voioşie şi prostie, au contribuit şi continuă să contribuie la edificarea unei "opoziții", egale, în momentul de față cu gloriosul semn "0". Cui îi va păsa, mă întreb, dacă în următorii ani "Partidul", renăscut din tot felul de cenuşi, îi va avea ca lideri pe Dinu Patriciu, Crin Antonescu ori Viorel Cataramă? Toți trei şi încă mulți ca ei pentru marele public românesc care merge cu tramvaiul şi ară cu măgarul, sunt nişte necunoscuți. Despre Cataramă, poate, se ştie, totuşi, că a făcut averi într-un mod cam ciudat, despre Antonescu, faptul că, în urmă cu câțiva ani, avea părul mai mare decât acum, iar, în ceea ce-l priveşte pe Stoica, toată lumea este de acord că e în continuare roşu la față, cărunt la păr şi peltic la vorbă.

Sunt de tot hazul scenele, căci nu le pot numi altfel, în care poliția se confruntă cu... prostituatele, fie prin diverse parcări pline de T.I.R.-uri turceşti, fie prin dubioase discoteci bucureştene şi nu numai. Bărbați severi, plini de importanța misiei, probabil, cu grade mari, şi indivizi costumați-mascați, în straie negre, lați în spete, capturează şi apoi urcă în maşini speciale, zeci de profesioniste ale plăcerii ce le râd "domnilor" mai sus amintiți direct în nas. "Fetele" ştiu că, după achitarea unor amenzi, vor fi iarăşi libere să se reîntoarcă la vechile locuri de muncă. Nu pot să înțeleg, dată fiind starea de lucruri

mai sus amintită, de ce parlamentarii, nu cu toţii lipsiţi de amante, aflaţi, astfel zis, şi ei oarecum în sfera prostituţiei, nu votează odată o lege care să confere caracter de legalitate celei mai vechi meserii din lume.

Sunt câteva zile, dar nu multe, de când postul Pro TV a transmis câteva imagini de la o fabuloasă nuntă ţigănească desfăşurată la Strehaia. Urmaşii fragezi (Vicu şi Mădălina, 12 ani, fiecare) a doi bulibaşi fundamentali din "ţărişoară", îşi uneau destinele, probabil, pentru vreo doi, trei ani. Săreau în ochi obezitatea aproape generală a nuntaşilor, abundenţa de produse de pe mese (mare pedeapsă dacă m-ar fi obligat cineva să mă servesc din meniuri), şi "cămaşa" de galbeni în care era îmbrăcată mireasa. La tot acest fast întristător şi grotesc se adăugau şi gesturile unui personaj, cu siguranţă central al evenimentului, un posibil socru mare sau mic ori vreo rudă foarte apropiată a mirilor, care, neobosit, arunca cu dolari în stânga şi dreapta, semn al unei opulenţe – de mitocănia gestului nu mai vorbesc – scăpate de sub orice control. Mă îndoiesc puternic de tot – că distinşii nuntaşi, cei mai mulţi analfabeţi, să fi completat pentru fisc, fişe – unu şi doi – de venituri... şi sunt, de data aceasta sigur, că nici un "organism abilitat" nu şi-a intrat în atribuţii pentru a afla, cât de cât, de unde provine potopul de galbeni şi dolari ce au constituit esenţa nunţii. Şi când te gândeşti, în paralel cu grozăvia de la Strehaia, că un profesor universitar cu greu câştigă lunar cinci-şase milioane, iar un actor nu trece, cel mai adesea, de două, trei...

Ne-a vizitat ţara, nu demult, emirul Quatarului. A fost întâmpinat la aeroport de cele mai înalte personalităţi politice româneşti. Programul liderului arab la Bucureşti era încărcat, dar, printre obligaţiile oficiale, a putut fi strecurată şi o partidă de vânătoare, în compania cui altcuiva decât a premierului Năstase. Ştie toată lumea (bună, vreau să zic) că trasul cu puşca

în animale are şi o componentă sportivă în structura sa. Puțină alergare, poziționări pe spate sau pe abdomen în cadrul aşa-ziselor pânde, târâşuri "hoațe" înspre locurile pe unde ar fi putut trece sălbăticiunile pădurii. E greu de crezut, însă, că atât premierul, bine rotunjit fizic, cât şi emirul, un adevărat transatlantic, ar fi fost capabili de astfel de exerciții. În eventualitatea că vânătoarea a şi avut loc, redevenea actuală varianta cinegetică Ceauşescu... Țintaşii oficiali plasați într-un loc special amenajat, iar animalele, mici, mari, amețite sau nu, aduse cu sila la execuție...

Acesta este adevărul

M-am gândit pentru numărul de față să scriu un articol despre venirea toamnei. Ce subiect ultrauzat şi, totuşi, frumos! Eterna problemă a căderii şi îngălbenirii frunzelor, cețurile ce se lasă ca nişte marame peste blocuri şi peste maidanele din jur, câinii vagabonzi, astă vară exuberanți, agresivi, periculoşi, acum, strecurându-se printre noi ca nişte umbre, cariați, costelivi, cu capetele-n jos. Toamna mai aduce note specifice şi prin sute sau chiar mii de apartamente, în sensul că nu puține calorifere, ce-ar fi trebuit să fie calde, sunt reci ca şi mormintele. Tot toamna, cu frumusețile ei cețoase, ne mai face să umblăm şi prin garderobe. Ies astfel la iveală, pentru a fi iarăşi purtate, taioare uzate, pardesie lucind pe la coate sau "întoarse", pentru salvarea aparențelor, încălțări, sub toate aspectele, discutabile. Toamna e şi anotimpul poeziilor melancolice, dar şi al debranşărilor de la rețeaua mult mai puțin poetică... CALOR (scuzați, vă rog, inevitabila cacofonie). Şi când te gândeşti că după toamnă urmează, la fel de inevitabil, iarna. Iarna noastră, românească. Înzăpeziri pe şosele, luxații,

picioare rupte din raţiuni nu de stat, ci de polei, cozi pe la farmacii pentru medicamente gratuite, frig prin trenurile vechi de patruzeci de ani. (Fireşte, potentaţii sunt feriţi de toate aceste neajunsuri). Dar să lăsăm anotimpurile-n pace căci eu despre altceva voi scrie aici câteva rânduri... lată, mai zilele trecute, echipa de fotbal "Naţional" joacă, pentru calificarea în turul al II-lea al Cupei U.E.F.A., cu formaţia olandeză Heerenven. Partida se desfăşoară-n "ţara lalelelor", bancarii reuşesc să se ducă mai departe dar după o prestaţie de-a dreptul penibilă. Comentează obiectiv întâlnirea – mai ales că totul se vedea, în direct, la televizor – Emil Grădinescu, care, spre deosebire de "patriotul", obositorul şi flecarul Hobana, îşi mărturiseşte dezamăgirea pentru jocul sub orice critică practicat de români. Omul nostru, prin comentariile sale, spunea un adevăr, un adevăr izbitor, dacă mă pot astfel exprima, trăgând semnale de alarmă, pentru o situaţie sportivă de nedorit. Recepţionarea din partea oficialităţilor fotbalistice autohtone, în frunte cu "Gioconda" miticilor, marele dregător Dumitru Dragomir, a mesajelor lui Grădinescu a fost cu totul alta... omul acesta pentru că, spune ceea ce în realitate se întâmplă, este un defăimător al sportului românesc, un duşman al naţiei, ce trebuie înlăturat, de acum înainte, de la orice microfoane...

În concluzie, mai bine o minciună lustruită, decât un adevăr care e singura alternativă, finalmente, ce ar putea sta la baza însănătoşirii lucrurilor. Nu suportă oficialităţile române şi, poate, chiar românul mândru de îndelungata-i supravieţuire, să ia contact cu o realitate netrucată. Mai bine vorbe peste vorbe, ceţuri, perdele de fum, aproximativităţi, "a fost aşa, dar şi aşa", "lucrurile se pot lua în mai multe feluri", "nu e singurul mod de a privi problema", decât punerea, oricât de dureroasă ar fi, a degetului direct pe rană. Sub titlul "Acesta este adevărul", am

să înşir câteva aspecte, "cestiuni" din existenţa noastră, a naţiei, care fie sunt trecute cu vederea, fie sunt cotate cu semn invers. Plus în loc de minus.

• Dacă, după 12 ani şi ceva de "tranziţie", dolarul şi euro valorează constant între 34-40.000 lei, e clar că economia românească se află la pământ. De aici nivelul actual de trai, cotat a fi printre ultimele din Europa.

• Planurile guvernamentale "Anticorupţie", „Antisărăcie" şi mai ştie Cel de Sus câte "anti", sunt ridicole, inoperante, atâta vreme cât necinstea, hoţia sunt plăgi prezente la toate nivelurile societăţii noastre.

• Promovările în funcţii, indiferent la ce scară, se fac, aproape exclusiv, pe criterii fanariote: bani, grade de rudenie, mari sau mici iubiri, felurite papornițe. Incompetenţa cea mai manifestă a devenit, şi ea, aproape un criteriu de "selecţie". Sunt prezenţi, mai pretutindeni, vechii dinozauri ai fostului regim, oamenii dezacordului gramatical, ai celor opt clase, ai "şcolii vieţii". Din cauza lor ţara se târâie, merge prin hârtoape, bate disperată la tot felul de porţi europene.

• Românul, ştiind în principiu că pedepsele sunt blânde, se poartă adesea, faţă de aproapele său, mizerabil. Nu s-ar putea explica altfel comercializarea cu sânge rece a produselor alimentare alterate, escrocheriile mari dar şi pe metru pătrat, violenţele faţă de bătrâni, femei, copii, mizeria din numeroase spitale, fugile de la locul accidentelor. E scandalos şi mâhnitor ca la un buletin de ştiri din 20 de anunţuri, cel puţin 10, 12 să fie din sfera "derivelor" de tot felul. Nu-i prea pasă românului nici de ţară, de felul în care arată ea. Altfel, de unde atâtea râuri brutal poluate, rahat uman pe străzi (scuzaţi formularea neartistică), gunoaie unde nici nu gândeşti?

• Problema reintroducerii vizelor pentru români în

“spațiul Schengen” se pune serios. Mulți dintre “ai noştri”, crescuți, ei sau părinții lor. În anii socialismului multidezvoltat, confundă Occidentul cu un loc unde poți nestingherit fura, ucide, practica prostituția, comercializa droguri, munci ilegal. Expedierile înapoi în țărişoară cu avioanele din Elveția, Franța etc. stau mărturie faptului că atât noi, cât şi frații noştri rromi, suntem, în continuare, arătați cu degetul, de lumea civilizată, care la rândul ei, are şi ea propriile-i neajunsuri.

Mari spirite urează

W. Shakespeare: „Îți doresc, Românie, deşi în viața mea anterioară nu am auzit nimic despre tine, să aderi cât mai repede la N.A.T.O. şi să fii primită pe uşa din față în Uniunea Europeană. Asta pentru că meriți, că nu de puțini ani eşti mândria Balcanilor. L-am cunoscut, nu demult, la o masă rotundă pe tema Infernului, pe marele dramaturg Caragiale. E extraordinar de neliniştit, de la o vreme, că urmează să i se joace, în curând, la „Național”, în viziunea Purcărete (cred că am scris bine numele) „O scrisoare pierdută”. Acest ipochimen - regizor de geniu, spun unii de la voi - vrea să modifice scene din piesă, să schimbe costumația personajelor, să lege actele între ele prin motive muzicale ce ar urma să evoce istoria pre-dacică a poporului român. Sunt şi eu neliniştit pentru Hamletul meu, care se va juca, dacă bine am înțeles, la „Teatrul Mic”. Nişte regizori tineri se ocupă de montare şi am aflat că au pus gând rău Prințului, Opheliei şi lui Polonius. Întreagă scapă, pe moment cel puțin, doar „fantoma”. Dintre noi, dramaturgii, liniştit e doar Moliere, căci pentru piesele lui nu se întrezăreşte la orizont nici un „metteur en scene” carpato-dunărean. Sărbători fericite poporului, ce prin jertfele sale de secole a

ferit Occidentul de urgia turcească".

N. Bonaparte: „Dacă expediția mea în Rusia s-ar fi bucurat de succes, mi-aş fi făcut timp să vizitez şi Țările Române. De la domnitorii valahi, totdeauna Europa a avut ceva de învățat. Îmi reproşez că, înaintea încleştării de la Waterloo, eu şi generalii mei nu am studiat mai temeinic bătăliile lui Ştefan şi Mihai, de la Vaslui şi, respectiv, Călugăreni. Mi-aş fi putut, probabil, salva tronul şi, după victoria cam norocoasă a lui Wellington, dacă aş fi cunoscut, în amănunt, doctrina privind „războiul întregului popor", elaborată de Comandantul Suprem, Nicolae, spirit nemângâiat, ce fascinează acum prin cunoştințe Infernul, Purgatoriul, Paradisul. Doresc, în final, cele bune, poporului de la Dunăre, poziția nord, actualilor săi conducători, în frunte, mi se pare, cu încă preşedintele Iliescu".

Al Capone: „Aşa e când ratezi, ratezi... Nu zic, vai, căci aş risca o expediere pe termen şi mai lung în Infern, că America nu mi-a oferit condiții de îmbogățire. Dar, până la urmă, fiscul mi-a venit de hac. Un om de afaceri de genul meu trebuia să se nască în România. Câte nu s-ar fi putut face aici?... Falimentari de bănci, spălări de bani, trafic de droguri, aur, arme, carne vie. Şi justiția e blândă ca o mireasă, ca un fir de vânt ce bate toamna pe alei. Pentru mine, o altă imagine a raiului decât România nu poate exista. Şi ce amici aş fi putut avea... Vântu, frații Păunescu, Păvălache, Dabella, senatorul acela PS.D. cu aspect de urs... Doresc românilor o viață mai bună, şi să se impună atât Europei, cât şi lumii, conform marilor calități pe care le au. Sărbători fericite!"

Giuseppe di Stefano: „Ştie toată lumea ce am însemnat eu pentru Metropolitan, Scala din Milano, Covent Garden, Opera din Paris şi cea din Viena, ca, de altfel, pentru toate marile scene lirice din lume. Ca țintă fixă, din locul unde mă aflu, țin s-o felicit pe Mariana Nicolesco, atât pentru felul în

care a cântat, dar, mai ales, pentru maniera în care vorbeşte şi, nu în ultimul rând, pentru organizarea festivalului de canto de la Brăila. Nu peste mult timp maestra va umple România de tenori, soprane dramatice şi de coloratură, baritoni şi başi. Dacă aceştia se vor suda cu „trupele" A.S.I.A., „Gaz pe foc", „Trei Sud-Est" etc., toată țara va fi o cântare. Mărturisesc, deşi e târziu acum, că regret faptul de a nu fi cântat măcar o Aida, o Boemă, o Cavalerie în portul cultural de pe malul Dunării. Pentru finalul anului 2002, cele bune pentru toți".

Danielle Darieux: „România, da, o țară frumoasă. Locuitorii ei poate îşi mai amintesc din filmul „Roşu şi Negru" (nu Dan), de mine şi de Gerard Phillipe. Împreună cu Sfântul Sebastian, care are un televizor ui trape rformant, privim, din pătratul 69 al Raiului, mai ales buletinele de ştiri, jurnalele, ce se referă la acest minunat colț al Terrei. Toate bune şi frumoase, dar ne cam îngrozeşte pe amândoi acel „jurnal de la ora cinci". Capete sparte, topoare în capete, cuțite în spate, în gât, violuri, jafuri, bătăi etc. ... „Nu se poate, i-am spus Sfântului, cred că noi prindem o altă zonă a pământului fără să ştim"... Dacă, totuşi, realitățile acelea teribile, multe-puține, sunt de la voi, puneți-le odată capăt, să nu mai lăsați senzația că ați fi, ca nivel, şi sub standardele unei şcoli profesionale. Şi am mai aflat ceva, şi asta e sigur. În Parlament sub pretext că şi ei ar face parte din istoria onestă a voastră, se află pozele mai multor demnitari comunişti în frunte cu... Alexandru Drăghici. Sinceră să fiu, aici nu mai e nimic de comentat. Sub forma unei eşarfe, vă voi vizita țara cât de curând. Voi face în aşa fel încât să nu sperii pe nimeni. Le doresc sărbători fericite şi sănătate sufletească la toți...".

Comemorări

Să laşi puţin timpul să treacă, impresiile să se aşeze. Când e vorba de comentat evenimente mai deosebite, asta e soluţia. Deci, ziua naţională a României, 1 decembrie, 2003. Locuri centrale de sărbătorire Alba-Iulia, cu multiplele ei semnificaţii, şi, bineînţeles, Bucureşti. Vremea, aproape peste tot în ţară, neobişnuit de blândă, altfel zis, fără rafale de vânt, căderi de ploi sau zăpezi, temperaturi ce-ar fi putut să transforme totul în întinse spaţii îngheţate. Televiziunea conectată la eveniment până la insuportabil… Reporteri la Arcul de Triumf, pe traseul bucureştean de defilare, prin preajma formaţiilor de tancuri, taburi, la Alba Iulia, pe scările blocurilor, pe artera cheie a oraşului, loc de desfăşurare al paradei, în Catedrala Neamului printre credincioşi şi înalţi prelaţi, alături de lunetiştii ce din toate unghiurile posibile supravegheau mulţimea. În jur de ora 10, poate ceva mai mult, la Bucureşti, puţin semnificativul preşedinte al senatului, Nicolae Văcăroiu, trece în revistă garda de onoare, după care se declanşează parada militară… Am văzut, preţ de aproximativ patruzeci de minute, mărşăluind prin faţa tribunei oficiale detaşamente mici, dar foarte plăcute la privire, de diferite profile din cadrul armatei române şi mai multe unităţi, nici ele mari, de tehnică militară (tancuri, maşini de transmisiuni, taburi) de ultimă generaţie, spuneau in corpore reporterii. De o parte şi de alta a traseului de defilare… lume, bărbaţi, femei, vârstnici, copii, urmărind cu umori, de la indiferenţă la un vag entuziasm, atât ritmicitatea militarilor, cât şi scurgerea lentă a vehiculelor dotate cu dispozitive de distrugere. Ceva mai târziu, în jur de ora doisprezece, la o altă scară, cam aceleaşi lucruri se petreceau la Alba-Iulia, locul propriu-zis, unde unirea cu ţara avusese loc. Aici, în Catedrala Neamului, episcopi din

diverse zone ale țării, poate nu puțini dintre ei foşti slăvitori ai lui Ceauşescu – e să-i faci aşa erau vremurile – se rugau acum pentru „popol", de față fiind la implorări, tapetați de agenți, preşedintele Iliescu şi premierul Năstase, pe care televiziunea nu-i neglija deloc. Tot aici, în străvechiul Apullum, modernizat acum cu şiruri de blocuri, se găsea instalată şi tribuna oficială. În care, în posturi de aştri, super tapetați de agenți, se vor afla, ceva mai târziu, din nou, domnii Iliescu şi Năstase. În poziție opusă augustei tribune, se desfăşura lungul brâu al norodului, venir să-i vadă pe „domnii mari de Ia Bucureşti" şi, bineînțeles, trecerea soldaților, care impresionează ochiul de la junele juna de 18 ani, până la ființele foarte în vârstă, matusalemice de 80, 85 de ani. După felul cum s-a desfăşurat totul, mai ales la Alba Iulia, prindea contur senzația că Gh. Pop de Băseşti, Goldiş, Vaida Voevod, Goga, politicieni, partide, regi au trimis peste timp marea lor realizare direct P.S.D.-ului, ca acesta să se facă părtaş la ea şi s-o difuzeze mai departe în lume, în popor. Mă mir ca n-au apărut portrete combinate Iliescu-Maniu, Năstase-Goldiş, Cosmâncă-Al. Vaida Voevod. Mă gândesc că de actul Unirii, în calitate de români generici, ar fi trebuit să se bucure, sub o oarecare lumină publică, oficială şi politicienii opoziției. Pe ei, buni sau răi – cum de altfel sunt şi actualii deținători ai puterii – nu i-am prea văzut la ceremonie. Mi s-a părut că şi defilările militare, frumoase astfel, de la Bucureşti, dar mai ales de la Alba-Iulia, au fost puțin cam exagerate, menite, mai mult ca sigur, să impresioneze populația de rând, în bună parte datorită nivelului ei intelectual, o superbă masă de manevră în competițiile electorale. Erau, printre privitori, nu puțini oameni în vârstă, năuciți de atâtea rostogoliri de evenimente, cărora, dacă le-ai fi spus că în tribună e şi Ceauşescu, poate cu greu, după ezitări, te-ar fi contrazis… După plecarea autorităților, conform dictonului „pentru plebe pâine şi circ", într-o zonă mai

lăturalnică a "Capitalei Unirii" şi-au dat concursul în faţa mulţimilor, cu adevărat extaziate, solişti şi formaţii de muzică populară. Toţi păreau să apună… „în fond, asta ne-am dorit, fraţilor, firește, alături de mici şi de bere…

O a doua comemorare din luna decembrie este cea a revoluției care pe data de 17, aici, la Timişoara, ulterior şi în țară, a scos din circulație funestul cuplu Nicolae-Elena şi, o dată cu aceasta, clanul Ceauşescu şi primul strat de activişti, secretari județeni de partid şi alți diverşi secretari, servi prea plecați ai celor dintâi. Din nefericire, dacă fizic Ceauşeştii în decembrie '89 au dispărut, spiritul lor, în bună parte a rămas: tendința spre dictatură politică, obstrucționarea legii, promovarea mediocrității supuse, proliferarea lichelismului, corupția, dramatica polarizare a societății în cei puțini şi scandalos de bogați, unii înavuțindu-se aşa, peste noapte, şi cei mulți şi săraci sau chiar foarte săraci. După 14 ani de „libertate", permiteți-mi să pun cuvântul în ghilimele, avem, din nou, o Românie fanariotă, unde totul se poate cumpăra şi vinde… 17 decembrie şi zilele imediat următoare rămân, totuşi, pentru mulți români ca un ecran luminos pe care ar fi trebuit să apară alte figuri… Şi tot 17 decembrie e o dată dureroasă pentru familiile din mijlocul cărora unii membrii, în chip dramatic, au dispărut.

Schițe

Dialog între două doamne peste timp (Doamnă post-fanariotă din Moldova, Doamna Veche şi o doamnă post-revoluție '89 sau Doamna Nouă)

Doamna Veche: Dacă mă auzi aşi vrea să-ți dau câteva sujestii în problemi di viață. Istoriile noastre s-asamănă ca două piftii puse una lângă cealaltă. Noi, după 1800, am cam scăpat di turci, voi, după zavera din 89, di comunismu adus di ruşi. Şî nouă atunci, şi vouă acum, Cel Di Sus ne-a dat frâu liber spre schimbări… *Doamna Nouă:* Aşa-i cu frâul… dar e greu să modifici totul… nu-ți ajunge o viață pentru asta….

Doamna Veche: Vorbeşti ce nu trebuie, bâigui…Soț ai?

Doamna Nouă: Am, cum să n-am…şi țin la el…îi spun CUCU când e cumințel…

Doamna Veche: Lasă povestea cu țînutul... cu giugiulitu... Cucu, auzi,… Are funcție mare, te întreb?

Doamna Nouă: înainte a fost contabil… dar acum grație Partidului e sus… director la ministerul de exporturi… trimite marfa la străini…

Doamna Veche: Parfect, în regulă atunci… Tu, fetița mea, să-1 pui la lucru… un leu pentru țară, patru pentru voi…

Doamna Nouă: Mi-e frică, zău, onorată cucoană, sunt legi, nu ca pe vremea matale, pravile, comisii anti-corupție, se fac anchete, el n-a furat, păcatele lui, îl prind şi-1 înghite puşcăria…

Doamna Veche: Vorbeşti aiureli, mă faci să râd… legi în Țara Românească?… poate pentru proşti, dar nu pentru ceia ce au minte…

Doamna Nouă: Dar conştiința?… teama că te vede Cel De Sus?… Noi am fost crescuți religios…

Doamna Veche: Să ştii că mă superi… şi-am să mă ocup de alta… mai luminată la cap…

Doamna Nouă: Bine, să zicem, fură Cuculeţu meu, facem bani... şi mai departe?

Doamna Veche: începeţi schimbările cum le-am făcut şi noi… Unde locuiţi acum?

Doamna Nouă: într-un apartament de bloc cu patru camere.

Doamna Veche: îl schimbi, îl vinzi, şî treci la conac, cu una, două etaji, cu piscinî, salî de forţă, bovling, biblioteci mare, dacă Cucu tău citeşti…

Doamna Nouă: Şi cu mobila, cu amintirile de la părinţi?

Doamna Veche: Vai di mini, ci chestiuni…lemn di foc, la săraci, vă comandaţi veselă din Franţa, cărţi în pieli măcar că nu le citeşte nime… şî pictori… să nu uitaţi di pictori pintru chip…

Doamna Nouă: Şi-o să fim fericiţi astfel?

Doamna Veche: Cum să nu… cum am fost şi noi, eu şî Costachi Cornescu al meu, la vremea noastră… ce di baluri, primiri la Vodă, la Marele Ban, şi când mă gândesc la ofiţerii ruşi mă iau fiorii… El, soţu tău cu munca, cu facutu banilor şi tu, porumbiţă, cu viaţa mondenă… Ia zî-mi iuti… amant ai?…

Doamna Nouă: Ferit-a Sfântul, la altar i-am jurat lui Cucu credinţă…

Doamna Veche: Las-o baltă cu ce-ai jurat… ia-ţi doi, unul cu putere sus, la Vodă al vostru şi altul tânăr, di plăceri, cum l-am avut eu pe Alexandr Nicolaevici, Saşa, iepuraşul, pi undi o hi… Şi drăguţă, încă ceva… să călătoriţi.. .să călătoriţi.. .Bunicii mei nu fuseseră nici până la Târgu di Floci (Brăila n.n.). Părinţii mei au văzut doar Vidinu dar eu şi Cornescu, însoţiţi di Saşa, am fost cu carata până la Buda şi Viana…Splendoare…Dar ia spune-mi, drăguţă, paşii di care depindi ţara pi unde se află?

Doamna Nouă: Sunt mai mulți… Pașa de Paris, de Bruxelles, de Viena, de Londra și poate și alți pași…

Doamna Veche: Și împăratul?… Tot la Țarigrad?

Doamna Nouă: El stă acum la Washington, peste ocean…

Doamna Veche: Și-i puternic, îl bați pi Moscal?…

Doamna Nouă: E cel mai puternic din lume și muscalu-i chitic…

Doamna Veche: Am auzit că vă zbateți să intrați în nu știu ce uniuni?

Doamna Nouă: Ca să mă exprim pe înțelesul dumitale, Vodă Ion și boier Adrian o țin cu uniunile. Cât privește norodul, din partea asta nici nu-l ninge, nici nu-l plouă…

Doamna Veche: Da, ia auzi, aveți în țară țoapi, femei îngâmfate, cu școalî puțină… la volan di mașîni, pi la televizor?

Doamna Nouă: Câte vrei…

Doamna Veche: Da feti uşoari, de-o noapti, di două?

Doamna Nouă: Poți să dormi liniștită, batem tot cu ele, până, hăt în Spania…

Doamna Veche: Acum ti las cu bini că văd că țara paşaşte nainti… *Doamna Nouă:* Păşeşte, păşeşte-nainte…

De vorbă cu un Senator

- Domnule Senator, știu că n-ați scris nici măcar o carte, n-ați publicat nici măcar un articol, se știe că citiți doar publicații gen "România Mare", "VI.E", "Atac la persoană", "Viața și Sexul", oare această stare de fapt nu vă ruşinează?

- Nu, băiete, nu mă ruşinez deloc de această, stare de fapt, cum spui tu. Ar fi și culmea. Eu sunt un om de acțiune,

iau situația imediat de piept, dau cu ea de pământ dacă mi se împotrivește, sunt, dacă vrei, un om "de muşchi" şi nu "de creier", bătucit de cărți. De altfel, nu-i vezi pe domnii ăştia care scriu, citesc, cum arată? Poartă ochelari, sunt gârbovi, abia umblă, dacă-i duci la femei se fac de râs. Țara nu prea are nevoie de ei!

- Se spune, stimate domn, că, în materie de muzică, sunteți trup şi suflet pentru muzica populară şi chiar şi pentru manele. Tarafuri, Dragomiroiu, Floricel Ciupagea, Adrian Copilul Minune. Se mai spune că, atunci când auziți din întâmplare, desigur, de Bach, Mozart, Beethoven, vă trec transpirațiile, deveniți furios, folosiți cuvinte pe care dicționarul le refuză.

- Am să-ți explic cum stă cu muzica populară. (Pe Bach, Mozart şi celălalt, dă-i încolo). Pe când eram mic, la noi, la Toporoaia, mergeam la plug cu tata. Țineam biciul în mână şi strigam la cai… ho… ha… ha… ho… Odată, când după muncă, stăteam sub un pom şi mâneam, aud…

- Domnule Senator am înțeles… un cântec duios, trist, o țărancă tânără, la o sută de metri, sub un alt pom, Ion al ei era în armată… totul e clar… dar vă rog acum spuneți-mi altceva,… vă simțiți bine când cineva vă spune că sunteți un ales al neamului?

- Cum să nu... Cum să nu... ce întrebare, cum ai nimerit-o! Îți spun drept că în momentul acela mă simt conectat… ține minte termenul, "conectat"… la marea noastră istorie… Burebista, Decebal, Mircea, Țepeş, Ştefan, pardon, invers: Ştefan, Mihai, 1848, Cuza, Independența şi restul…

- Domnule Senator, să nu vă supărați, de ce mai toți "aleşii neamului" arată de parc-ar fi, scuzați, din epoca de piatră?… primitivi, graşi, cu maxilare mari, atât de departe de idealul de frumusețe elin, de acele proporții, Phidias,

Praxitelles, Myron, ştiţi dumneavoastră…

- Sigur că ştiu, dar pe mine să mă laşi cu nu ştiu ce nume, ce proporţii… noi, majoritatea parlamentarilor, suntem oameni din popor, din moşi strămoşi ai gliei, aici am trudit, am asudat… suntem frumoşi pe dinăuntru… Înțelegi, mă ?

- Domnule Senator, în țara asta, a noastră, totul trebuie schimbat… alt tip de economie, reforme-n justiție, în învățământ, modernizarea instituțiilor, schimbarea mentalității, o altă conduită, a funcționarilor publici… aici, cei care dau legi trebuie să aibă cunoştinţe solide, din cât mai multe domenii… Întrebarea mea este… au aleşii neamului aceste cunoştinţe ?

-Ascultă, cum îți permiți, întreci măsura, ziarist amărât ce eşti… auzi vorbă… "dacă au aleşii neamului aceste cunoştinţe"… dar uită-te la ei, şi ai răspunsul imediat!

- Domnule Senator, am greşit… scuzați… se văd rezultatele muncii dumneavoastră… o altă întrebare acum… pe când veți vota legea ca pentru deplasări mai rapide-n teritoriu, pe lângă maşini să primiți şi… helicoptere?

- Fără glumă, să ştii că ne-ar trebui, puştiulică, treburile țării nu aşteaptă, sunt mereu priorități… integrarea U.E., N.A.T.O… eradicarea corupției.

- Dle Senator, vă rog închideți ochii, lăsați-vă-n voia gândurilor, şi răspundeți scurt la câteva întrebări… Libertatea presei este necesară?

- Nu… e chiar dăunătoare… strică…

- E bine ca oamenii să aibă paşapoarte, să călătorească?

- Nu… ce să caute-n alte țări… avem o țară minunată… Să le-ajungă…

- Dar centralismul e indicat… un partid, vreo două, trei persoane să aibă puterea?

- Da, ar fi nimerit, ar fi bine… ca pe vremuri…

- Domnule Senator, treziți-vă… suntem, chiar şi în

România, în 2002, acum 13 ani a fost o revoluție…

- Da, nemernicule, m-ai hipnotizat, m-ai făcut să spun ce nu trebuia… am zis ceva de Cabinetul nr. 2, de România socialistă?

- Nu, despre astea, miraculos, n-ați spus nimic… Apropo, domnule, împreună cu doamna Saveta, desigur, unde vă veți petrece în vara aceasta concediul?

- În insulele Mauritius, secătură, le-am descoperit pe hartă… iar pe Semenic, la Sângeorz, la Calacea, să te duci tu!

P.S. Va rugăm să ghiciți partidul sau partidele din care ar putea proveni intervievatul nostru.

Tanti Veta

Doamna Elisabeta Anghelache este o cetățeancă absolut onorabilă a țărişoarei noastre. Actualmente, în vârstă de şapte decenii şi jumătate, cu un aspect încă plăcut şi o sănătate acceptabilă, văduvă-pensionară de un apreciabil număr de ani, locuieşte singură, într-un apartament modest, de două camere, dar aranjat cu gust, într-un bloc turn, amplasat nu departe de o sală de sport frecventată intens de tineret. Doamna ne-a sunat la redacție, manifestându-şi dorința de a sta de vorbă, citățm spusele ei… "cu un ziarist mai sensibil al publicației dumneavoastră". Am fost desemnat eu – fiul redactorului-şef era în spital – drept cel mai indicat personaj pentru a mă întreține cu doamna Anghelache. De la bun început interlocutoarea mea mi-a spus că pot să o apelez în loc de doamna E.A. În sus şi în jos, cu familiarul Tanti Veta. Fără comentarii m-am conformat acestei delicate porunci.

Eu: Tanti Veta, de fapt, ce vă aduce la noi, la revistă?

Tanti Veta: Am să-ți răspund, tinere, pentru început, doar cu două, trei cuvinte… O stare de neliniște, o teamă, o spaimă…

- E, totuşi, complicat răspunsul… Mai bine să intrăm în câteva detalii… Nu vă simțiți în siguranță acasă, în apartament?

- Un început al sperieturilor mele îşi are izvorul şi aici. Nu pot să zic, Doamne fereşte, că cineva mi-ar fi forțat uşa, dar aud seară de seară, uneori chiar şi-n miez de noapte, pe la etajele de sus, răcnete, râsete, uneori de-a dreptul isterice, trântituri de uşi, bocnete. Şi să nu-ți mai spun ce figuri se perindă pe scări. Lumea a patra, a cincea. Am chiar şi un vecin de palier, cu o claie de păr, zău, parc-ar fi din epoca de piatră. De chemat îl cheamă, auzi, Mişu Sălbatecu…

- Tanti Veta, ați fost o profesoară apreciată, am înțeles că aveți pensie de merit. De ce când vă simțiți mai presată psihic, nu călătoriți undeva, la o prietenă, de exemplu, la nişte cunoscuți?

- Pentru a călători la X sau Y ar trebui să iau trenul, un personal, un accelerat… Dar crezi că mă simt în siguranță prin şirul acela mizerabil de vagoane?…Pe culoare circulă tot felul de mutre, poliție, ioc, conductorii sunt şi ei nişte fantome. Odată, e deja un an de-atunci, doi vagabonzi au stat cu mine în compartiment, au vorbit numai porcării iar unul dintre ei, brunet şi murdar, mi-a fixat tot timpul inelul din deget. Ce coşmar, nici nu vreau să-mi amintesc… Iar dacă evit trenul, să călătoresc cu autobuzul? Dar nu vezi ce se petrece pe şosele?… Cât despre avioane, ele pot fi oricând deturnate… tu vrei să mergi la Bucureşti şi te trezeşti, dacă mai apuci, pe undeva pe la arabi… Aşa că mersi de voiaje…

- Tanti Veta, de ce nu încercați să mai mergeți din când în când la un teatru, la un concert?

- Tinere, te ții de glume… Moscova n-o ai în față?… vreau să zic, ostaticii din sala de spectacol, coşmarul celor 48 de ore, trupele de intervenție, gloanțele, gazele asfixiante, morții? Doamne fereşte… cade varianta…

- Păi atunci, ce să vă mai zic, de ce nu vă retrageți la țară, într-un sat, undeva prin Moldova, într-o căsuță izolată?

- Asta mi-ar mai lipsi… să vină în puterea nopții nişte haidamaci peste mine şi să-mi urle… "Babă, dezbrăcarea că vrem să ne jucăm cu tine!"… Şi unde mai pui că, după ce se joacă, te mai şi omoară… Ei, a fost odată satul ca un colț de rai, pe vremea lui Eminescu, Caragiale, Creangă, Vlahuță… a zis chiar un mare poet că „Veşnicia s-a născut la sat". Vremuri apuse…

- Tanti Veta, văd că nicicum nu-i bine… De ce nu vă amenajați atunci, ca pe o locuință, locul de veci, căci acolo, dat fiind decorul, nu cred că n-ați putea avea linişte?

- Nu ştii ce spui, nu urmăreşti jurnale, "băieții" s-au apucat şi de jefuit morminte. îți dai seama ce-ar fi să dea unii peste mine noaptea-n cimitir!

- Ar mai fi o variantă pentru a vă învinge frica, teama, spaimele ce vă torturează… artele marțiale…

- M-am gândit, nu crede că nu… dar asta presupune picioare ridicate la un anumit nivel, elasticitate, lovituri cu ambele mâini, imprevizibile, suflu, rapiditate, concentrare… Odată, poate, ar fi fost posibil… dar acum, când trosnesc din toate încheieturile? S-a dus baba cu colacii…

- Tanti Veta, pe furiş, în vârf de munte, ce spuneți?

- Imposibil, sunt urşi, lupi, ciobani…

- Tanti Veta, nu e totul pierdut, apelați pentru liniştire la medici, societatea civilă, la guvernanți, la oamenii buni?… Încercați…

Drept răspuns, interlocutoarea mea, după o grimasă, se

subțiază, se preface într-o şuviță albastră de fum şi printr-o fisură dintr-o fereastră a redacției se prelinge în afară.

P.S. În altă ordine de idei, Parchetul Național Anticorupție a început să lucreze efectiv Ruşinos ca oameni cu înalte poziții în stat să fie târâți cu cătuşe la mâini spre diverse locuri de interogatorii. Să vedem, însă, pe "Parchet" cât îl va ține această "febră" de purificare a societății româneşti.

Carce către Romano Prodi

Dragă Romano,

Să nu ce superi că îț scriu aşa dă târzâu, da dabia ieri doamna Iepure, şăfa dă la Focus, mi-o acordat şî mie o țâră dă spațiu tipografic. Ci-am ales pră cine cu scrisoarea, că tu, țucece maica, eşci foarce mare la Bruxel şî, în plus dă asta, aşa cum o spus moşu Costin a nostru, ca şî noi, românii, "ce traji dă la Râm", adică din "Oraşu Etern". Lucrurili aşcea dă cultură să nu crez că le scriu dă la doctoru nostru dîn sat, care-i cam beţîc şî îmbla numa după bani şî nici dă la popa care dă vro doi ani îi încurcat cu una dă la şcoală şî trăiesc, vez doamne, cum să spune acu, "o mare pasiune". Da să şeii că şî popa, la rîndu lui, poartă coarne, îi cornuto cum să zîce la voi, finea şî preoceasa lui trăieşce "o mare pasiune" cu şăfu gării. Da aşceas bârfe, vorbe dă clacă, dăle-n potcă, n-au însămnătace planetară. Romano dragă, io dă alceva vreau să-ți scriu. Fă ceva, mânşece buna, vorbeşce cu cine şeii, dă şpagă, dacă alfel nu se poace, şî primiță-ne odată şî pră noi, pră români, în "uniunili" alea ale voastre să avem odată pace aici. C-or bolânzât toț cu "integrărili". Dăşchizi televizoru, să zîcem, şî Iară greş dai

prăstă unu, cu ochilari, musteți, barbă, cică un expert, care spune… "Integrarea în U.E. e o problemă"… şî tarara…şî tarara. Schimbi postu, nu trec nici cinci minuce, şî ce trezăşci cu altu care tot aia spune, sau cu vro muiere, văcsăluită, care transmice: "Semnalele sunt bune, vom fi invitați la sumitu N.A.T.O dă la Praga"… şî tarara… şî tarara. Laşi dracu televizoru şî dăşchizi radioul. Acolo vorbeşce premieru: "Să ne fie foarte clar… şî iară dă cu uniunili. Învârti dă buton, prinzi, să zîcem, o țâră dă muzică populară, după care "legătura la palatu Cotroceni", or cum îi spune, şî dă aici îl auzi pră Ion, pră prăşădince: "N.A.T.O. şî U.E. sunt de acum încolo țintele noastre"… Doamne, Dumnezăule, nervi dă fier să ai şî când îi tot auzi cu aceleaşi poveşti ce apucă amocu. Acu io şciu, dragu lu buna, că noi avem o infrastructură ce pârâie prăstă tot. Drumuri cu gropi, căi ferace ce să moaie la căldură, aeroporturi mici şî puține, avioane care măi şî pică, sace cu imală şî prau. Râurile nu-s canalizace, lunică pământu c-or tăiat pădurili, başca dă ce-or furat. Romane dragă, aşa cum ni-s buni, răi, cu corupți, cu tăt felu dă tribunale, cu granguri mari ce au pozonarili pline dă pă spacili țării, fă ce poți, ce şeii, şî băgați-ne o^iată în ceapeurili alea ale voastre. Vorbeşte prăntu asta şî cu Giță Buş, că-i om cumsăcage, cu muiere fainâ, ş-o avut năcazuri şî cu plăvanu ăla mare dă conduce Franța c-o zîs tot timpu că țara lui îi sora măi mare a Românii. Poace să încerci, Romano, puiule, şî cu neamțu care-i acuma la conducere, om nu rău, da-ncruntat mereu, îmi zac că-i nervos că nevastă-sa şî doctorii l-or fi oprit dă la mâncatu dă cârnaț cu muştar şî dă la bere. Romano, cu rusu să nu-ncerci nimic, vorbesc dă ăla mic cu părul băl, că ei, ruşîî, ne-ar soarbe într-o lingură cu zamă. Să trec acu la alt subiect. Dragu lu buna, pră sace îi nenorocire mare. Or apărut birturi noi. bar nu şciu cum, vezi, cu nume savance, în aice limbi, unge au tăt felu dă băuturi. Săcărica,

monopolu, “adio mamă”, nici urmă dă ele. Cu băuturili aşcea să îmbeată cu sucili, măi mult ai cineri, şî beţi să pun pră rele. Bat, fură, suduie, sparg. Măi mult, Romane, dragă, dau buzna prăstă muieri în căşi. Şî culmea, ni-s pră listele dă violat şî noi, babili, iertace dă mult dă Dumnezău. Şî bace-i Doamne, vor să aplice cu noi, metoge noi. l-or spus la o priecină da me, dântr-un sat vecin să facă cu ei, or fost vro tri, auzi, tu, sex oral. Maica Uţa i-o întrăbat: “Ce …oral că io nu şciu”… Şî atunci, i-or arătat ei ce-i aia, da i-or măi dat la biata muire şî nişce boţi pră spinare. Romano, i-o pră moşu meu nu cucez să-l întrăb ce-i cu “sexu oral” că mă rupe-n pumni, da ce rog să-mi spuni tu când răspunzi la scrisoare, că voi acolo, în lumea voastră mare precis îl faceţi. Dragă Romano, ajiutaţi dă copii nc-am cumpărat în “lizing” o roabă păntru cărat crumpi, saci, ludaie, produse din grăgină, şî dă la o doamnă dă la oraş, din Cimişoara, un mâţ dă rasă, sur ca cenuşa, să ne ţână dă urit. Îl cearnă Gaston păntru priecenia cu Franţa. Acu închei şî-ţi fac o invitaţie, să vini tu şî cu doamna tie, da poţi să cerni şî aice doamne europene, pră baroneasa Nicolson, dă exemplu, să viniţi dă Sântă Mărie Mică, la rugă la noi, la Sacoşu-Turcesc. Să jiucaţi, să mâncaţi voi minuni d-ale noastre, borândău, sârme, plăcintă cu carne dă gâscă, cu ludai şî să beţi răchie da nu dă dudă, căcăşînă cum ar veni, ci dă Turţ, dă-ţi vâjâie capu că zaci că-i avion. Şî măi ceva, la rugă puceţi asculta ce mama voastră n-o ascultat… torogoata, Romano. Ş-acu închei, vă ţuc pră toţi şî nu uitaţi dă România. Maica Minodora şî moşu ei sămnează.

Contemporani de-ai noştri…

Aveam de parcurs distanța Timişoara-Iaşi. Aproximativ 16 sau 17 ore de mers cu acceleratul autohton (viteză medie 55 şi 60 km/oră) prin zone de câmpie, de deal, de munte. Prin compartimentul în care am îndurat chinurile călătoriei s-au perindat mulți: unii mai vorbăreți, alții mai înclinați spre muțenie, vreo câțiva aflați la nivelul de mijloc al comunicării. Inutil să spun că pasagerii întâlniți pe parcursul trudnicului voiaj erau de ambe sexe, iar ca limite de vârstă acopereau intervalul cuprins între 15-16 şi 85-90 de ani. Aveau calificări diverse. Cu câțiva dintre ei, mai lung, mai scurt, am dialogat…

- Domnişoară, îmi spuneți că sunteți singură, nu e bine…

- Ştiu şi eu, dar vedeți, nu pot să fac pasul chiar cu oricine…

- Înțeleg, ați vrea ceva romantic, o "curte" frumoasă, plimbări, buchete de flori, înainte de-a se trece propriu-zis la fapte…

- Da, ați înțeles bine, în epoca asta eu sunt o întârziată…

- Nu neapărat, dar în tot cazul un exemplar mai rar… şi, totuşi, să zicem, la serviciul dumneavoastră, mi-ați spus, sunt peste 200 de angajați, dintre toți bărbații, firește, nu e chiar nici unul mai sensibil, mai din "vremuri de demult"?

- Sunt chiar doi, aşa cum spuneți, "mai din vremuri de demult", frați gemeni, dar trăsnesc de urâți, nu te poți uita la ei…

- Şi-acum, unde vă duceți, totuşi?

- La Paşcani, la sora mea mai mare, la Marieta, ea mi-a spus că mi-a găsit pe cineva… un inginer din Huşi…

- Şi dacă, Doamne ferește, lucrurile nu se potrivesc?

- Ce să fac?… Mă întorc pe mai departe la speranță… la aşteptări… Dumnezeu e mare…

*
* *

- Ce te uiți, bre, aşea la mine?… n-ai mai văzut capete rase, chelii, moace-n pielea goală?

- Ați fost, probabil…

- Da, şefu, am fost, dar acu' iar sunt liber…

- Pot să vă întreb, dacă tot vorbim, pentru ce?…

- Pentru tot ce vrei… furt, viol, tâlhărie, instigare la crimă, trafic de curve…

- Dar, dar de acum înainte cred că te…

- Sigur, crezi că mă schimb… ştii ce, lasă gargara, şi mai bine ieşi cu două foi, da' repede…

- Omule, cum adică, profiți că pe moment…

- Moşulică, io sar imediat din tren, fă-te că-mi dai şi cureaua…

- Eşti obraznic, chem poliția…

- Mi se rupe, poți s-o chemi, da' să ştii că-mi dai şi pălăria şi "mucles" până cobor, că altfel o să vezi ce-am în buzunar… "bisturiu, bă!".

*
* *

- Prin urmare, tinere, la vară, dăm bacalaureatul…

- Da, bacul…îl dăm…

- Şi ți-e teamă, ai emoții…eu şi-acum când mă gândesc…

- De ce să am teamă, emoții?… Îl cam trecem cu toții…

- Sunteți aşa de bine pregătiți?

-Aş, pregătiţi!… Da' profii, ei, ce treabă au?… Intră prin săli, ne mai spun, ne mai descurcăm şi noi, mai ştim dinainte subiectele,… alte vremuri, domnu…

- Şi-acum, că termini, ce amintiri îţi rămân din liceu?

- Despre profi, ce să zic?… Aproape nici unul… poate profa de română şi dirigu, în rest chiuleli, îmbrânceli, îndrăgostiri, câte-o cafteală.. .viaţă, ce mai…

- Ştii, spre exemplu, cine-a fost Churchill?

- Nu, domnu', n-am auzit…

- Bacovia îţi place?

- Da, am citit ceva, cu plumb, cu nişte lacuri, parcuri… merge…

- Dar "Sarmalele Reci"?… "Gaz pe foc"?…

- Asta-i altceva… super… ce să zic…

- Ce vrei să devii în viaţă?

- Nu ştiu, nu m-am gândit, mai e timp pentru asta, domnu'…

*

* *

- Şi ziceţi că aveţi 90 de ani… Formidabil…

- Da, mâine trec în al 41-lea, pardon în al 91-lea…

- Şi copiii, trăiesc?

- Numai unul, Bălcescu, nu, greşesc, el a fost cu Revoluţia… trăieşte ăl mai mic, Titus…

- Dar de Ceauşescu vă mai amintiţi?

- Cum să nu, parc-a luat şi Premiul Nobel…

- Nu el, premiul l-au luat alţii… el a sfârşit-o rău la Revoluţie…

- Ca Bălcescu, ca Arăpilă…bieţii de ei…

- Domnul care vă însoţeşte şi, pentru moment e la

vagonul restaurant, vă e nepot?

- Da, mi-e nepot şi după Revoluție a ajuns mare…câştigă mărci, dolari… nu ca Bălcescu, Arăpilă… Săracii…

- În fond, pentru dumneavoastră e bine, sunteți un om fericit…

- Dac-am băut beri cu Dobay? Cu Bindea?… Am băut…am băut…

În încheiere, câteva cuvinte despre cazul „Jean Monnet". Terorismul e demult instalat în România. Justiția contribuie decisiv la aceasta, lăsând în libertate tâlhari înrăiți. Autoritățile caută "piste" să afle ce e cu grenada, cine sunt lansatorii. Să caute, ziua, noaptea, autoritățile; şi să se poarte pe mai departe cât mai blând cu răufăcătorii…

Viața în telegrame

Pe moment, vecinii de bloc agreabili. Chiar educați. Nu mirosuri, boncăneli, alergări pe scări. Undeva, totuşi, latră un câine. L-am cunoscut şi pe "nea Locomotivă", administratorul. În boxă, vagi suspiciuni de şobolani.

Gavriş

Nu pot trăi esențial, doar pentru marile valori, dați-mi un sfat, cum să fac? Turridu cu mediator şi la caligrafie, aproape repetent. Voi solicita anchetă. Bine că v-ați împăcat, la vârstele voastre aventurile sunt o prostie.

Pipiru

Probleme din nou cu Prânzoianu. La cursul inaugural a spus (textual) de trei ori: "Hanibal şi Ştefan cel Mare s-au

împrietenit după Bobâlna". Pentru moment, soluția ar fi o săptămână la Sanatoriul Țacu.

Nisse

Mimi şi Lică sosesc joi. Puteți încă să vă salvați. Lansați ca posibilă destinație Africa Centrală sau ceva mai rău.

Ciciu

Primit, în sfârşit, aprobare pentru a circula cu un singur far şi fără frâne. De Crăciun vom fi la voi.

Gilu

Miracol. Cocostârcu trăieşte. Fără un rinichi, un plămân, un ochi, o ureche. Vrea însurătoare. Căutați partenere.

Apis

Salutări de lângă turnul înclinat, Pissa. Superbe nopți italiene. Mai avem de stat o săptămână. Ne gândim la voi. De nu ne-ar sparge apartamentul până venim.

Anca şi Voicu

Nu-mi mai trimiteți cărți, albume de pictură şi alte fandoseli. Am nevoie de cămăşi, izmene, ciorapi. Se anunță geruri.

Luxu

Atacați de un rechin la o banală baie în Atlantic. Cel mai rău e Şpilu. După operație aproape fără fese. Urmează scrisoare.

Angi

Am scăpat întregi din deraiaj. Eu, chiar fără nici o rană,

Abisinia, doar cu o vânătaie. Am zburat într-un lan de porumb. Totuşi, puţin şocaţi. Abisinia tresare prin somn şi spune… "Dau un cal pentru un regat sau Quosque tandem abutere Cătălina patientia nostra?"… A zis ceva şi de un război cu turcii. Sper să-şi revină.

Tutius

Anulaţi balul mascat, posibil să se infiltreze terorişti. Colonelul S. a spus textual: "Nici cei ce se fac ferigi, fân, struguri sau nuci nu sunt siguri".

Ruţea

Ieri am trecut prin mari primejdii. O panteră scăpată de la circ. Ne-a fugărit prin trei cartiere. Până la urmă a căsăpit un măcelar, tată a patru copii. Am stat peste cinci ore într-o mare ladă de gunoi. Mirosul de varză a îndepărtat-o.

Johann

Nu trimitem poze de la nuntă. Exces de "monştri". Şchiopi, cu ochi de sticlă, cu mâini false etc. Posibilă conspiraţie. Mirii şocaţi. Am ordonat cercetări. Le va conduce generalul Popândeanu.

Tătilă

Fii liniştit, "Iepuroiul cel cu coarne" se pare că nu eşti tu, ci altul, îndată ce voi afla amănunte, îţi spun. Sănătate şi calm. Pentru moment n-o bate.

Torres

Avem şvabi şi alte gongi. Infern. Rezistă şi la sprayurile ruseşti. Cineva mi-a spus să le arăt un tablou de-al lui Lenin 10 seri la rând. Vivi înnebuneşte dacă nu scăpăm de ele. Poate

Madimir Ilici să fie o soluție.

Işcu

Am făcut investigații. Nu soția mea a produs zgomotul acela necuviincios la serată. Ştiu cine. Una înaltă, blondă, mai multe nu spun. Faceți corectările de rigoare.

Mihul

Plouă, totul țiuie. Nu pot scrie pe un astfel de timp. Mâine consult un medic. Visez păduri şi cai care sar peste ele.

Bursi

Ce mai faci? Mai faceți?

- Nu mari lucruri. Mă gândesc să-mi pun, discret, la punct locuința. Mai în suferință sunt baia şi bucătăria. Nici aşa-zisul „balcon" nu străluceşte. Sunt şi eu o victimă a reflexelor mic burgheze de a fi în rând cu lumea. Şi încă ceva, „special", de data aceasta. Vreau să-mi cumpăr pentru „companie", un pudel, cu care să vorbesc, să-i spun tot ce am pe suflet. Când toate acestea vor fi rezolvate, am să vă dau un telefon, să veniți să vedeți...

- La anii mei... uf, Dumnezeule... Aştept, în primul rând să treacă iarna asta odată. Pentru mine, o îmbolnăvire „de sezon" ar putea fi fatală. În rest, mai robotesc prin casă, aştept cu emoție pensia, fac vizite scurte pe la cunoştințele care mai pot să mă primească. Mă uit şi la televizor, citesc şi presa. Domnule dragă, credeți că se vor bate în Irak? Am un nepot în armată, în batalionul special „Vlad Țepeş". Sper să nu-l ducă acolo, să pățească ceva... Şi mai am un nepot, ofițer pe vasul de luptă, pe bricul „Mircea". Pe vremuri se plimbau doamne mari

cu el, învățau tinerii să navigheze. Dar acum lucrurile s-au schimbat. Am auzit că „bricul” ar avea statut de portavion. Bietul Nicolae, mai bine se făcea învățător la el în sat...

- Merg la sediul partidului, avem ședință. Vine secretarul general Păpușea, de la Centru. Cel puțin cinci ore vom nota directive. Avem, dragă prietene, multe lucruri de rezolvat. Dacă nu acum, cu siguranță în viitor. Fii atent, te rog, la probleme... combaterea sărăciei, pe termen scurt, mediu şi lung, asigurarea unui „trai decent” până şi ultimului boschetar, intrarea înainte de termen în N.A.T.O. şi U.E., realizarea de autostrăzi, dintre care cele mai multe cu patru şi şase benzi, ridicarea speranței de viață de la 60 la 80 de ani, eradicarea tuberculozei, scabiei, distrugerea din temelii a corupției, aplicându-se pedepse dure chiar şi pentru furtul unui ou, formarea unei noi clase de politicieni care să „zbârnâie” pe mai multe planuri: engleză, calculatoare, ştiințe politice, futurologie. Şi ar mai fi probleme dar văd că începi să căşti, te mai informez şi data viitoare, să trăieşti, va fi bine, te asigur...

- Trebuie să fiu bărbat şi să-ți spun verde adevărul în față... mai ales că nu mi-e ruşine de el... fac rău. dragul meu... salariul e mic, cheltuielile mari. Cu căldura, pentru puțină economie, am tras mâța de coadă. Din alimentație aproape că am scos carnea şi „picanteriile”. Haine nu mi-am cumpărat de zece ani iar în pantofii de iarnă pun tot felul de cartoane pentru a „eficientiza” munca tălpilor mai ales când e gheață şi zăpadă. Iar pe de altă parte, vând... vând... vând ceasuri cu cuc, râşnițe vechi de cafea, rame de tablouri, bibelouri aduse de bunicul meu din Asia. Recent am dat bine o oală de noapte cumpărată de soție din Germania. Era o adevărată bucurie să te aşezi pe ea...la fiecare mişcare altă melodie şi, în concluzie, pentru organism, rezultate bune...

- Ce să fac, Diogene?... lucrez în vechiul serviciu, asta

ziua, iar noaptea, dar mai bine zis, nopțile, visez pe rupte... Am fost în „irealitate” prim-ministru al țării, președinte al ei, ministru subsecretar de stat, adjunct ministru subsecretar de stat, diplomat de prim rang la Paris, Londra, Washington, Madrid. Am fost în vreo doua sau trei nopți şi președinte al tribunalului Național Anticorupție şi şef al C.N.A.S. Am vrut aici, de fiecare dată, să fac treabă dar n-a prea mers căci mă trezeam tocmai când ordonam: „Mâine, cel târziu, poimâine, dosarele miniştrilor „X”, „Y”, „Z”, toți de pe timpul lui Cuza, să fie pe masa mea de lucru”... Acum, de la o vreme, după munca în cele două organisme amintite mai sus, mă visez prin Siberia, ascunzându-mă prin munți, amenințat cu tăbăceala ba la telefon, ba prin scrisori... Am vorbit şi cu vreo câțiva medici, solicitând remedii... Toți mi-au recomandat, dacă se poate, să nu mai dorm deloc, să pândesc zgomotele, mişcările suspecte...

- Mă bucur mult de întrebare. Pentru că sunt încă sănătos la cei 80 de ani pe care-i am, m-am apucat să-mi scriu amintirile. Câte nu am spus, de introdus în „memoria colectivă” a românaşilor noştri?... epoca pionieriei şi a U.T.M.-ului devenit pe urmă U.T.C. În uzină, grija pentru munca educativă, pentru actualizarea articolelor la „Gazeta de Perete”. Pe urmă, primirea în partid, solemnă, cu luări de cuvânt, cu unanimitate de voturi, cu angajamente. Un mare capitol va fi rezervat responsabilităților mele în „Epoca de Aur”: organizarea mitingurilor de adeziune la ideile pilot din plenare, supervizarea telegramelor de felicitare, cu cel puțin de zece ori „mult iubite şi stimate” în text, selectarea portretelor cu prilejul vizitelor de lucru. Măi, frate, am dat de două ori mâna cu Ceauşescu, poți înțelege ce înseamnă asta?... Am să scriu în carte şi despre libertățile de acum, presă, paşapoarte, întruniri... Noi, „tovarăşii”, nu suntem de acord cu ele. Formula noastră este şi a rămas „Strâns uniți în jurul unui conducător iubit”...

- Domnule Clonțu, la întrebarea simplă „ce mai faci?”, răspund tot simplu. Informez şi acum, ca şi înainte. Când eram în plină „epocă”, spusele mele aveau valoare. Am „vorbit” şi despre dumneavoastră. Rezultatul?... N-ați mişcat nici măcar până în Ungaria. După ’89 mi s-a spus clar: „De umărul matale la căruță nu mai este nevoie”... Dar eu tot informez. Sunt „la zi” cu toți cunoscuții. Însă nu mă opresc aici. Fac rapoarte şi despre câini, pisici, cornute mari, cornute mici, despre vânt, frig, căldură etc. Merg până la capăt...

Mă tem, ne temem

Pantelimon Costescu e stabilit, actualmente, împreună cu familia, soție, fiică, fiu (copiii sunt ambii la liceu) în oraşul Costeşti. A văzut, însă, lumina zilei în comuna Pantelimon de lângă Bucureşti, de care-l leagă, printre altele, delicate amintiri de pe vremea şcolii primare şi a mersului desculț din primăvară până în toamnă târziu. Eu cu Pantelimon ne cunoaştem din perioada armatei, făcută împreună la U.M. 00141, sat Frecăței, județ Tulcea. De la despărțirea de haina militară am păstrat doar contacte sporadice cu onorabilul familist şi cadru didactic din municipiul Costeşti. Ieri, spre surprinderea mea, m-am trezit cu un telefon de la el…

- Mircea, aici Pantelimon, caporalul de pe vremuri, îți mai aminteşti?

- Cum să nu, chiar foarte bine, iată raportez… “pentru îndeplinirea misiunii sunt gata”…

- Lasă prostiile astea la o parte, au fost, s-a terminat cu ele, jocuri de copii… Acum, însă, e altceva, mă tem, ne temem…

- Mai concret… De cine?… de ce?

- Păi tu nu vezi? Războiul bate la uşă, Irakul, baze

militare chiar şi la noi… Saddam atentate…

- Dragul meu, dar cu Irakul se vor bate americanii, noi fiind cu ei doar nişte vagi aliaţi.

- Bine, să admitem, dar de asasinatul oribil de la Belgrad ce părere ai?

- Sigur, ai dreptate, un lucru odios, o posibilă replică din partea unor şefi ai crimei organizate. Dar a fost vorba, totuşi, de-un premier şi nu de insecte ca noi…

- Zici tu ce zici, dar după ce termină cu premierii cine i-ar putea opri să nu dea iama şi-n gângănii?

- Pantelimon, linişteşte-te, du-te la teatru sau, dacă n-aveţi teatru în oraş, fa plimbări şi gândeşte-te la lucruri frumoase, cum ţi-ai cucerit, spre exemplu, nevasta.

- Fiindcă ai adus vorba de Marieta, trebuie să-ţi spun că şi ea se teme…

- De cine, omule, de cine?

- De fenomenele negative întâlnite la tot pasul…

- Treci la precizări, te rog…

- Păi, uite, fata e mare, poate fi violată, băiatul e şi el mare, poate fi bătut, jefuit, supus la perversiuni, Marieta însăşi, fiind femeie, e vulnerabilă; dragul meu, pe scurt, te poţi aştepta la orice…

- Omule, în principiu, nu te contrazic, dar cred, totuşi, că exagerezi…

- Exagerez? Uite, numai ieri mama Marietei, soacră-mea cum ar veni, care locuieşte la Bacău, ne-a telefonat în legătură cu pământul…

- Cu pământul? Ce fel de pământ?

- Iartă-mă, dar parcă trăieşti pe altă lume… se mişcă… s-ar putea să fie iarăşi ce-a mai fost… chiar nu-ţi mai aminteşti?

- A, vorbeşti de-un eventual cutremur… Prea eşti

sumbru, zău, du-te la un medic.

- La un medic? Să mă controleze să mă "investigheze" Şi să-mi găsească cine ştie câte boli? Să mă trezesc că-mi spune: "Ştiți, zilele dumneavoastră sunt cam măsurate"…

- Atunci, încearcă, să zicem, cu un preot; să te binecuvânteze, să-ți citească…

- Exclus, de zece ori exclus! Preoții au ceva funerar în ei, în spatele lor sunt, parcă, numai sicrie şi morminte.

- Atunci ieşiți, cu toții, cu familia vreau să zic, în natură, să admirați un lac, o pădure.

- Avem şi aici, şi lacuri, şi păduri, dar nici nu-ți imaginezi cât sunt de primejdioase.

- Nu mai ştiu ce să-ți spun… Îmbrăcați-vă în armuri!

- Nu se poate, cine să le facă, meşterii medievali au dispărut de-mult.

- Transformați-vă atunci în cârtițe, să trăiți sub pământ, în cimpanzei, gorile, giboni, să zburdați prin pădurile africane, departe de lumea asta primejdioasă.

- Dragă Mircea, tu râzi, dar noi, aici, ne temem…, ne temem…

-Alo, Pantelimon, alo… Dar aud în receptor un "tac", după care convorbirea se-ntrerupe brusc.

Pantelimon Costescu, un individ cu plusuri sau minusuri, există, el făcând parte din segmentul panicard al societății. "Ponderații" – din fericire, cei mai mulți la număr – portretistic, nu sunt prea interesanți. Ne vom căzni, pe viitor, într-un articol, firește, să-l creionăm pe "placid", pe-omul lui "fie ce-o fi" dar eu "baia mea mi-o fac"…în orice caz, zilele ce le trăim ne modelează straşnic!

- V-aţi făcut timp, în sfârşit, Demiurgos, să ne vizitaţi şi pe noi. Nici nu vă imaginaţi cât suntem de fericiţi.

- Aş fi vrut să vin mai demult, să vă felicit imediat după bătălia de la Vaslui, dar am fost foarte ocupat, s-au ivit probleme cu orbitele planetelor Marte şi Venus şi a trebuit să liniştesc câteva explozii stelare. Acum, că în toate galaxiile lucrurile merg cât se poate de bine, m-am gândit să vă vizitez.

- Demiurgos, pe unde vreţi să mergeţi, pentru început?

- Hai să zicem, ca o primă experienţă terestră, cu o maşină de mare viteză, pe autostrada Bucureşti-Piteşti.

- Tocmai aici… vai, Atotputernicule…… ne-aţi nimerit într-un punct slab… Autostrada va fi minunată într-un viitor previzibil, o bijuterie, dar acum sunt gropi, chiar crevase, după statistici provizorii, cam vreo două sute, oh, chiar şi Măria-Voastră s-ar putea accidenta, asta ca să nu zic mai mult… şi-ar putea rămâne Universul orfan pentru totdeauna… Nu ne supuneţi, vă rugăm, la o asemenea încercare…

- Păi, atunci, să intrăm într-o pădure. Mi-e dor şi mie, oricât aş fi de puternic, de un locşor tihnit, oxigenat, cu pârâiaşe zglobii, cu poiene odihnitoare.

- Da, v-aţi gândit bine, cu adevărat, o relaxare e imperios necesară, după pustietatea galaxiilor, dar cum să vă spun, ar putea fi şi aici probleme…

- Mai explicit, mai clar, te rog…

- Prea Puternice, dacă v-aţi fi dorit o asemenea vizită la o oarecare vreme după Potopul lui Noe, ar fi mers. Totul era atunci curat, proaspăt, oxigenat, maiestuos, aşa cum v-aţi fi dorit. Dar acum, zău, să mă credeţi, pot fi surprize… Noaptea, spre exemplu, în loc să contemplaţi, printre arbori, luna, aţi putea da peste nişte hoţi, înjurând cu divinul dumneavoastră

nume; prin poiene, ca să mergem mai departe, se fac din greu grătare, fripturi şi în loc de oxigen, Prea Mărite, e fum însoţit de tot felul de mirosuri, iar prin pâraie ar putea să apară peşti în poziţii ciudate, cu burta în sus, adică, datorită unor poluări… Şi toate acestea Demiurgos, v-ar putea şoca…

- Bine, înţeleg, ce-ar fi atunci să vizitez un mare combinat siderurgic, chimic?

- Altă rană… cum se spune, Prea Puternice… Tehnologic cam la nivelul anilor '70, prin hale e frig, v-aţi putea răci, mai cad uneori şi părţi de ziduri, coşuri, v-aţi putea accidenta, o să daţi şi peste oameni nemulţumiţi, care, iarăşi, sunt cu numele dumneavoastră în gură, n-are rost, dacă tot aţi venit de la aşa mari distanţe să vizitaţi Galaţiul, spre exemplu, sau Braşovul… Ceva, însă, aici, din mare mila Voastră, tot aţi putea face… v-ar fi greu să duceţi în cer, un număr de reactoare, de autocamioane, de agregate şi să le valorificaţi prin galaxii?…

- Ştiu eu?… Poate pe undeva prin spatele Căii Lactee…

- Ar fi excelent, iar cât priveşte partea bănească, evident, cu Mărirea-Voastră nu ar fi probleme…

- Dragul meu, până acum vizita mea la voi n-a fost prea reuşită. Aş vrea să văd nişte tinere fete, culte, instruite, cuprinse, totuşi, de primii fiori ai dragostei…, să le luăm prin surprindere…, să le vedem bucuria neprihănită…

-Vai, Demiurgos, la ce riscuri, iarăşi, ne expunem… Avem tinere fete, dar o groază dintre ele nu sunt nici culte, nici instruite, iar de fiorii dragostei neprihănite ce să mai vorbim… Le-am găsi prin parcări, cu şoferi, pe la margini de păduri cu cine se nimereşte, prin boscheţi, practicând cea mai veche meserie din lume…

-Atunci să urmărim, discret, o şedinţă de guvern…

- Prea Puternice, nu v-ar distra. Ca întotdeauna la noi,

unul vorbeşte şi ceilalți ascultă sau se prefac. Limbaj de lemn, dispoziții rămase pe hârtie, ploconeli, angajamente false…

- Atunci, să vedem un spectacol de teatru…

- Nici asta, Demiurgos, n-ar fi indicat s-o facem… Peste tot sunt piese experimentale, se țipă, se urlă, doar în indispensabili, se simbolizează nu ştiu ce, se vorbeşte păsăreşte, mai bine, Prea Mărite, să lăsăm teatrul pentru vizita viitoare.

- Atunci, omule, măcar să mănânc ceva, tradițional, un mic, spre exemplu, că mă sfârşesc de foame…

- Demiurgos, mai bine cheamă marele curent de aer şi-n câteva zeci de secunde sunteți sus, în ceruri… Şi-acolo aveți produse sigure, verificate de milenii…… Nu vă supărați pentru propunere, nu-i aşa?

- Nu, pe voi nu mă pot supăra… Îmi sunteți chiar dragi cu felul vostru de a fi… O să vă vizitez din nou în mileniul următor…, poate se va schimba câte ceva până atunci…

Poate, Demiurgos, poate… Dar chiar atât de siguri nu suntem…

Buletin de ştiri

Prefectul Capitalei şi primarii de sector au trecut, în sfârşit, la ofensivă… Echipe de experți conduse de aceştia, beneficiind de aparatură de ultimă generație, au reuşit, pe toată suprafața Capitalei, să identifice denivelările, "fisurile" din trotuare sau, mai puțin poetic spus, gropile. După ce şi calculatoarele au intrat în acțiune a reieşit, în faza finală, că cel mai mare oraş al țării are 4326 de mega-gropi, 5844 de gropi mijlocii, la limita decenței, şi 12.802 de micro-gropi, care în Balcani nu produc indispoziții, dar care, pentru Europa Vestică

(afurisită zonă!), sunt adevărate răni în trupul oraşelor. Ca un semn că lucrurile vor merge spre bine şi repede în această direcţie, e faptul că Prefectul, imediat după inventarierea "inelegantelor" de pe străzile Capitalei a început să citească din Daniil Harms…

*
* *

Din cauza marilor călduri abătute asupra ţării peste tot, în garniturile trenurilor rapide şi accelerate, au fost introduse vagoane uşoare, doar cu patru roţi, fabricate pe timpul când Nicolae Malaxa mai credea în Moş Crăciun. Lucrurile în circulaţia feroviară rapidă au mers normal până ieri, când unuia dintre vagoanele acceleratului 406, Bucureşti-Iaşi, i s-a topit o roată.

Ei bine, poate n-o să credeţi, dragi ascultători, dar după o scurtă verificare, specialiştii de tranzit din gara Fălticeni au decis că vagonul îşi poate continua drumul până la destinaţie şi în trei roţi. Travestit în călugăr capucin, în vagonul cu pricina, s-a aflat şi un înalt funcţionar de la Bruxelles. De la laşi, el a telefonat superiorilor săi:… "Am călătorit sute de kilometri într-un vagon cu trei roţi. România, o minune".

Aici cred că pot să zboare şi avioane fără aripi, să circule şi maşini fără volan. Recomand accelerarea integrării în U.E. a acestei ţări, până nu se răzgândeşte şi o ia spre alte uniuni. Eu s-ar putea să rămân la Iaşi şi să solicit cetăţenia română".

Un fapt care cutremură întreaga Europă. De pe dealul "Pământoaia", aproape de Huşi, la o adâncime de cincizeci de metri, unde au fost cramele secrete ale lui Ştefan cel Mare, în urma unui mic cutremur, 30 de butoaie uriaşe, perfect cepuite,

pline cu vin de Cotnari, cea 500 l, au fost proiectate în afară, după care, cu o viteză incredibilă, au luat-o la vale, înspre Transilvania. Neputând fi oprite de nimic, autoritățile ungare, cehe, austriece, germane, franceze, spaniole au luat măsuri ca acestea să ajungă cu minime pagube făcute, în Atlantic. Clarvăzătorii spun că, de fapt, butoaiele cu prețioasa lor încărcătură, sărind din val în val, se vor opri doar pe insula Sfânta Elena. Astfel, prin intermediul vinului, spun aceiaşi clarvăzători, spiritul lui Ştefan se va întâlni, pentru o vreme, cu cel al lui Napoleon. "Un nou motiv, zice premierul, ca România să fie considerată o forță de stabilitate în Balcani"…

*
* *

Un vasluian, întorcându-se de la cârciumă, şi-a văzut soția cu vecinul, care-i era, conform tradiției, şi cel mai bun prieten, în pat. Necăjit, dar politicos, s-a dus şi s-a culcat în furajele din spatele toaletei încă neeuropenizate, din curte. Un vasluian, ducându-se la cârciumă, şi-a văzut, la un moment dat, soția mângâindu-se, după pult, cu barmanul.

Dezamăgit de imagine, după ce a isprăvit kilogramul de țuică ce şi-l comandase, a luat-o de unul singur, pe jos, înspre satul vecin. Un vasluian s-a urcat pe un stâlp de înaltă tensiune pentru a fi mai aproape de Dumnezeu şi pentru a avea asupra împrejurimilor o perspectivă mai largă. După câteva minute de contemplație şi-a văzut soția fugărită prin porumb de un haidamac eliberat de curând din penitenciar.

Credeți că s-a dat jos asistând la oribila scenă? Nici vorbă. Şi-a zis doar atât: "Lasă-l s-o fugărească, unul dintre ei la un moment dat tot va obosi"… Şi-a continuat să privească cum apune soarele înspre Tecuci… Noi vă întrebăm, dragi

ascultători, şi, la rândul nostru ne întrebăm, dacă este vorba de unul şi acelaşi vasluian sau de trei vasluieni diferiți…

*
* *

Cu averile înalților demnitari se întâmplă ceva… Vila de suflet a ministrului transporturilor (16 camere, 16 băi, 16 toalete, 16 cărți în cele 16 biblioteci) s-a transformat în cursul nopții trecute în palmier, piscina de răcorire-încălzire, a ministrului industriilor, a devenit, pur şi simplu, o săniuță, pe care nici micuții din satele Deltei n-ar râvni-o, trei splendide naturi moarte, flamande, ale premierului, înfățişând pepeni, fazani, tacâmuri, farfurii de epocă, îi prezintă acum pe membrii actualului guvern (încă nerestructurat), arma de vânătoare, cu patru trăgace şi două lunete pentru vrăbii şi guguştiuci a ministrului comunicațiilor, a devenit pişcot pe care o doamnă cu venituri mai mici, tocmai se pregăteşte să-l înmoaie în ceaşca-i de ceai…

*
* *

Prin aceste scurte anunțuri facem, de fapt, un apel la populație, să se agite, să facă ceva, pentru ca fenomenele prezentate mai sus să înceteze…

Meteorologii, şi nu numai ei, spun că, după această vară fierbinte, va fi o toamnă cu totul specială. Nuci mari, cât gutuile, gutui cât pepenii, struguri ce vor străluci în noapte, peşti visători, uşor absenți, sărind din ape, un miros de fericire generală peste tot…

Euro-ciobanul

- Vă salut, să trăiți, toate cele bune, bonjour…

- Vă dorim, la rândul nostru, numai fericire…

- Vin de departe, sunt puțin obosit, dar capacitatea emoției n-am pierdut-o… aveți, realmente, un magazin impresionant.

- Diagnosticul e bun, așa este, un mega-magazin, la noi găsiți orice…

- Domnul meu, să trecem la fapte, mi-ar trebui, pentru început, un barometru, un aparat sensibil chiar şi la cele mai firave vânturi…

- Ce bucurie pentru voi… Hhm, mda, vă oferim la un preț acceptabil un "Scarcellari", ultimă generație, sensibil chiar şi la o picătură de ploaie ce-ar cădea în Ungaria…

- Perfect, ce bine-mi pare că v-am cunoscut, să mergem mai departe…

- Doriți, desigur, un calculator…

- Avem, avem… şi toate-s performante… altceva mă interesează… nişte casete cu viețile lui Toricelli, Lavoisier, Ampere, Werner von Braun…

- Ce capitol…, ce oameni extraordinari…, le veți avea îndată.

- În continuare, vă rog, să marcați două persiane de Buhara şi sfeşnice şi lumânări, Samarkand, secolul al XVI-lea…

- Ne găsiți acasă şi cu acestea…

- Mă gândeam eu când am văzut anvergura magazinului…, dar să mergem mai departe cu cererile… spre exemplu, m-ar interesa tuburi de culori identice cu cele folosite de Rembrandt când a pictat "Rondul de noapte" şi "Lecția de anatomie"…

- Depozit “F 4”, fiți liniştit, în câteva minute le veți avea, combinații superbe de galben şi mov, de negru şi orange… Rembrandt van Rijn, ce gusturi subțiri… Sunteți o adevărată încântare pentru noi…

- Şi-acum, vedeți, lista e lungă, pe acelaşi registru “al finețurilor” toată componistica din ultimii cinci ani de viață ai lui Scarlatti, Clementi, Monteverdi.

- O clipă, depozit subsol “A 7”,…e o problemă doar de câteva momente… .Permiteți să vă întreb, asta e tot?

- Nu chiar, mai avem de lucru… solicit o bundă care să facă fața şi la -30 de grade… până la pământ, aspectuoasă, să nu fie loc prielnic pentru pureci...

- O bundă… antipurici… o la la… puțină răbdare… B-U-N-D-A… este; la rarități… dar e scumpă, se face doar la comandă…

- Nu importă prețul… pe lângă bundă, notați bine, aş mai vrea şi-un clop: uşor unsuros, să stea pe vârful capului, să nu-l pătrundă ploaia…

- Articolul C-L-O-P… tot o raritate…, dar prin comandă merge, se rezolvă…

- Şi acum, în final, o boată, o ciomagă, ciomegă – în variantă transilvană – noduroasă la un capăt…

- B-O-A-T-Ă… refuză calculatorul… encore un fois… da, termenul apare… aceasta, boata vreau să zic, e o suprarariteate…, dar vă servim… depozit “AD 9”…

- Şi-n final, domnul meu, pentru că vă văd atât de distins, cum se împacă Rembrandt, Monteverdi, Ampere, Lavoisier, cu bunda, boata, clopul?… Ce sunteți, să nu vă supărați, colecționar, excentric, aventurier?

- Sunt un fost cioban român, devenit, în contextul actual, euro-cioban român…

- Uluitor, nu prea am cuvinte… şi stâna, iertați

curiozitatea, cum se prezintă?

- E mult mai mare… Jumătate e stână tradiţională, cu mirosurile şi decorurile corespunzătoare, jumătate e euro-stână, o chestiune de vis…

- Şi când lucraţi cu oile, strigătul acela arhaic, "prrr", îl mai folosiţi?

- Şi da, şi nu, …ca să fiu mai precis, când vrem să ne aflăm "în tradiţie" acţionăm cu "Prrr", când revenim la modernitate, îl abandonăm, folosind aparate…

- Politică faceţi?

- Avem un partid, cu reguli, statut…

- Viziuni noi?

- Absolut, pe toate planurile…

- Spre Europa, spre America?

- Chiar şi spre Polul Nord…

- Domnule euro-cioban, cum aţi putut într-un timp atât de scurt să vă cufundaţi în marea cultură, să faceţi politică de înaltă clasă?…

Înseamnă… şi câtă mâhnire-mi produceţi, că nu-l cunoaşteţi bine pe român. El poate orice, de câte ori să vă spun asta?…

Pe telefonul mobil…

- Domnule baron local, mă auziţi?

- Da, bă, te aud, eşti tu, Sachelarie…

- Să vă zic ce v-am luat de milioanele ce mi le-aţi dat.

- Da, bine…dă-i bătaie…

- Pentru că n-aveţi nici 10 cărţi în bibliotecă, v-am luat câte ceva din clasicii francezi, englezi, din scriitori moderni şi contemporani…

coane Vicule, îl aveți pe Kafka-n întregime…

- Ce-a scris ăsta, măi, de-i atât de important, despre sport, politică, femei, droguri?

- Literatură, domnule baron, literatură, dar fiți liniştit, nu vă pune nimeni să-l citiți, dar prinde bine să fie acolo-n rafturi, pentru fețele fine, dacă s-arată…

- Bine, măi, zi-i mai departe…

- Ştiți că la doi "grei" din guvern le place muzica simfonică, vorba de orchestre, de param-pampamuri, viori înfuriate, harfe, dirijori, fortissimo, ați văzut prin filme.

- Da, măi Sachelarie, am văzut…

- Pentru primul dintre "grei", care e mai "clasic", mai cărunt la suflet, altfel zis, am luat sonate de Mozart, Haydn, nocturne de Chopin, să aibă de unde alege, pentru celălalt, care e mai modern, mai brunet la suflet, Stravinsky, Manuel de Falia, Bartok, Enescu… Înțelegeți?

- De înțeles, înțeleg, dar singur, iară tine, dacă tovarăşii, pardon domnii, cere pe unul din ăştia, ce mă fac?… Ia pune-mi, măi, pe spaniolul ăla pe care-am auzit că-l ai… A naibii încurcătură… Zi mai departe, Sachelarie, ce-ai mai luat?

- Ştiți dumneavoastră că ne-am înfrățit cu oraşul Arles din Franța. Tot dumneavoastră mi-ați spus că artişti de acolo vor veni pe aici şi s-ar putea să vă viziteze casa…

- Da… Şi?…

- Păi tocmai de aceea, de la Fondul Plastic am cumpărat atlase cu cei doi mari pictori ce şi-au petrecut un timp acolo…Van…

- Lasă-mă cu Van în pace… de-ar fi fost măcar Van Damme…

- Domnule baron, dacă vin francezii, altă părere-şi fac despre dumneavoastră, dacă-l aveți în casă pe Van, de fapt Van Gogh şi pe celălalt artist, Paul Gauguin…

- Bine, măi Sachelarie, dar pentru sufletul meu ai luat ceva?…

- Luat, cum să nu… Pentru chiolhane, aşa ca pe vremuri, îl avem cu cântece de inimă albastră pe Adrian Copilul Minune, manele, dar am găsit şi v-am luat şi Romica Puceanu şi Nelu Bălăşoiu şi pe parlamentari, domnule baron, pe Ionică Dolănescu şi pe Irina noastră, pardon, vreau să zic, a ţării… pe Loghin…

- Sachelarie… Sachelarie…

- Şi-am mai găsit casete cu versuri deocheate, care merg tot pe la petreceri, da cred că şi-n campania electorală…

- Îmi reciți ceva?…

- Nu, nu e surpriză. Dar era să uit: am luat şi pentru doamna un cod de bune maniere, căci am văzut că are nevoie, să nu zică vreunul, ştiți, îmi cer scuze, că e coana țoapă…

- Țoapă, Cleopatra? Sachelarie!

- Nu zic eu, lumea, ce vreți, ştiți dumneavoastră, răutățile…

- Sachelarie, ce nume vor purta de luna viitoare Spitalul, Abatorul, Penitenciarul?

- Cum ce nume, al dumneavoastră… Aristotel Bucioiu…

- Dar Universitatea de pilotaj şi artă culinară?

- Numele doamnei… Cleopatra Bucioiu.

- Nu ştii, pentru fiica mea, a mai rămas ceva?

- Da, aleea de pe malul râului Romis…

- Bine, bă, da' acolo sunt numai tufe…

- Coane Vicule, asta deocamdată, se va găsi ceva mai bun şi pentru domnişoara…

În dialog cu "sticla"

- Bună, sunt Alina, nu vrei să stai cu mine de vorbă?

- Nu, sub nici o formă. Despre ce am putea să discutăm?… Tu aparţii generaţiei cu cercel în ureche, suferi de teribilism, conduci maşina agresiv, eşti sigură de tine, te-au proclamat „vedetă", pur şi simplu, cum, necum ai devenit o „personalitate". Pe când eu?… un biet profesor de provincie, fără telefon mobil, un scriitor de care tu, în orice caz, n-ai auzit, cititorul unor cărţi care ţie, să mă scuzi, în mod sigur nu-ţi spun nimic. Salut Alina, sunt un tip mai de modă veche, iar creaturi ca tine pur şi simplu nu-mi plac…

*
* *

- Sunt Boris, vrei să faci împreună cu mine un tur al României?

- Sincer să fiu, îţi mulţumesc pentru invitaţie… Nu că ţara n-ar fi frumoasă, dar mai sunt încă multe lucruri care-mi displac… Pe anumite trasee îngrămădeala din trenuri, masacrele de pe şosele, riscul de-a mânca prin restaurante te miri ce „specialităţi", ce te-ar putea trimite direct la reanimări, cazările prin hoteluri, nu arareori dubioase, dialoguri cu indivizi neinteresanţi. Pentru moment, sănătate Boris, şi să auzim de bine…

*
* *

- Allo, sunt Caius, ce-ai zice dacă te-aş invita să cunoaştem câţiva „baroni" RS.D.?…

- Vai, Caius, merci pentru amabilitate, dar pe vreo doi-trei „baroni", scuză-mă că pun termenul în ghilimele, i-am şi cunoscut. Prin intermediul televizorului, desigur…… Mischie, Bulucea, Oprişan, Sachelariu, zis şi Ştefan cel Mare. Ce fizionomii, ce artistică vorbire, câtă cultură, Caius, ce ne-am fi făcut, oare, fără ei?… În încheiere, te rog ceva, nu mare lucru… Imaginează-ți, dar pe stomacul gol, pe Sechelariu între doamna Prodi şi Ducesa de Kent, iar pe Mischie, rătăcind ore întregi prin Luvru în degustarea lui Velasquez, Rembrandt ori a marilor renascentişti din Florența şi Roma…

*
* *

- Acordă-mi un minut, te rog, sunt Teo Căpitanu, vrei să participi cu ceva la emisiunea "Părerea ta contează?"…

- Teo Căpitanu, vorbeşte serios, şi lasă-te de prostit lumea… Părerea mea în actuala România nu contează deloc. Hotărăsc totul, preşedintele țării, primui-ministru şi mai vreo câțiva… Parlamentul, Teo, e un fel de turmă de oi, de ce vrei tu, dirijată în stânga şi în dreapta de foarte buni dulăi. Nici măcar în blocul în care locuiesc părerea mea nu contează. Dar tu caută, în continuare, colaboratori, debili mintali se găsesc câți vrei…

*
* *

- Hello, mă auzi, mă vezi?… Mă numesc Pepe şi aştept să-mi scrii, chiar şi un rând, pentru emisiunea "Fă şi tu ceva pentru schimbarea țării"…

- Pepe, stai calm cu oferta ta. Ai trecut în revistă

toaletele din oraşe, din trenuri, decorul de la marginea marilor noastre aşezări?… Pepe, prin piețe ai fost?… Dar pe stadioane, să vezi ce rămâne când ultimul spectator pleacă?… Te-ai uitat atent la starea atâtor clădiri, unele dintre ele de interes național? Dar prin sute de sate ai văzut starea drumurilor, a multor case, a podurilor, a gardurilor?… Şi toate acestea, dragul meu, de nu ştiu câtă vreme! Pepe, e trist ce-ți spun… Celor mai mulți dintre români le e indiferent cum arată țara…

*
* *

- Fă, te rog, un popas, sunt Abramburica, contez pe tine. La emisiunea "Cât de curând în U.E.", hai, să-ți aud cuvântul…… Abramburico, ca şi în cazul baronilor, sunt fericit că exişti, chiar mă întreb ce ne-am fi făcut fără tine? Desigur, cât de curând în U.E. cu corupția noastră cu tot. E nevoie, dar de când, de puțină culoare, de un anume fel de agitație, de neprevăzuturi, în această plictisitoare Europă de vest. Cu adevărat, ce valorează baroneasa Nicholson prin comparație cu Puwak a noastră sau banalul şi previzibilul Verheugen măsurat cu doctorul-scriitor Beuran… Şi, poate, vom mai avea cât de curând, Abramburico, şi alți miniştri la isprăvile cărora Europa să transpire. Ne putem, apoi, mândri şi cu strategii „sui generis" de votare, operațiuni în urne, vârâri în dubă, care ar fi adevărate premiere, pentru cele mai multe țări din Uniune. Ar mai exista, apoi, chiar pentru Parlamentul European, un mare transport de moldovence, care i-ar putea învăța pe domnii înalți demnitari cu chelii şi ochelari, ce înseamnă adevărata viață. Abramburico, suntem deja în Europa şi ei, cei din Uniune, se ling deja pe buze gustând din minunatele sosuri româneşti…

Cuprins

2001

Industria care… ucide
Terorismul din noi
Gesturi, situații
Pornind de la un citat
Consens aproape general
Republica Melcu'
Spaime ale omenirii
România… În versuri bacoviene
De vineri până vineri
Mesaje de Anul Nou

2002

Lux şi varză murată
Jurnalul de la ora 5 (17)
Jungla şoselelor
Mă simt vinovat
Confesiuni nepolitice
Pentru "El", nostalgicii
Merovingienii care ne conduc
Permanențe naționale
Fraze… Dialoguri
Explicație prin… citate
Sfaturi pentru scriptorul M.P.
Jurnal de polițist
Din goana condeiului
"Marca Stănciugel"
Să râdem cu nea Nicu
Destinul bietelor cuvinte
Note de sâmbătă

2003

România 2003
Ale noastre "mici probleme"
Omul-funcție
Alegeri "2004"
Zgomote "dragi"
Un fluviu de ură (sau parcurgând memoriile dr. Petru Groza, "Adio, lumii vechi")
Două Românii
O condamnare la moarte
De la una la alta
PS.D., un atlet obosit
Eşecul Toleranței
Cronologii paralele
Piedicaşii istoriei
După 40 de ani
însemnări mărunte
Acesta este adevărul
Mari spirite urează
Comemorări

Schițe

Dialog între două doamne peste timp (Doamnă post-fanariotă din Moldova, Doamna Veche şi o doamnă post-revoluție '89 sau Doamna Nouă)
De vorbă cu un Senator
Tanti Veta
Carce cătră Romano Prodi
Contemporani de-ai noştri
Viața în telegrame
Ce mai faci? Mai faceți?
Mă tem, ne temem
Demiurgul prin România

Buletin de ştiri
Euro-ciobanul
Pe telefonul mobil
În dialog cu “sticla”